ભજનસાગર.

ભજન સંગ્રહ.

છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર.

સાકરલાલ બુલાખીદાસ—બુકસેલર,

ઠે. રીચીરોડ—અમદાવાદ.

આવૃત્તી ૮ મી. પ્રત ૧૦૦૦ સને ૧૯૧૮

અમદાવાદ—પીરમશા રોડ—શ્રી સત્યનારાયણ પ્રિન્ટીંગ પ્રેસમાં

પટેલ. [illegible] [illegible]એ છાપ્યું

કિંમત ૦—૬—૦

Ballia ...	3	6	0	…garh			
Muzaffarnagar ...	3	6	0	Etawah ...			
Naini Tal ...	3	6	0	Mainpuri ...	2	14	0
Rae Bareli ...	2	14	0	Garhwal ...	2	14	0
Partabgarh ...	2	14	0	Allahabad ...	3	6	0
Fyzabad ...	3	6	0	Dehra Dun ...	2	14	0
Gonda ...	3	6	0	Moradabad ...	3	6	0
Agra ...	3	6	0	Mirzapur ...	4	6	0
Fatehpur ...	3	6	0	Muttra ...	3	6	0
Basti ...	3	6	0	Etah ...	2	14	0
Budaun ...	3	6	0	Almora ...	3	6	0
Bijnor ...	3	6	0	Rampur ...	2	14	0
Jaunpur ...	4	6	0	Bareilly ...	3	6	0
Benares ...	4	6	0	Azamgarh ...	3	6	0
Ghazipur ...	3	6	0	Farrukhabad ...	3	6	0

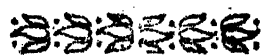
Apply to the SUPERINTENDENT,

Government Press, Allahabad.

કાન્જ શ્રીમતે રામાનુજાય નમઃ

ભજનસાગર.

ભજન સંગ્રહ.

ગણપતિનું ભજન ૧.

રણુ ઝણુ રણુ ઝણુ ચાલો મેરે દાતા, દયા ભાવે મન લાગોજી
શુદ્ધ બુદ્ધ નારી તારા ચમર ઢોળે દાતા, મેહર કરોને મોરારિરે
રિઝા ગુરૂ દેવ સુંઢાળા, ખોલીયા મારા રૂદીયાના તાળા
પારવતીનો પુત્ર તો કહાયો દાતા, પીતા શંકર દેવા રીઝ
સુંઢ સીંદુરના ચડે રંગ ચોલા, કંઠડે ફૂલડાની માળાજી
કાનમાં કુંડલ ઝળકતાં આવે હે દાતા, દરશન દીઓને દેદારા. રીઝ
સંત સાધ કેરા જાજ બનાવદે, જ્યામે બેઠા હે ગુરૂ મેરાજી
કાયા બેડી પ્રભુ પાર ઉતારો હે દાતા સુન શીખરગઢ ધેરીરેજી,
રેવાદાસ કેરી સેવા બનાવધ હરદામાં હુવા અજવાળાજી
લાલદાસના બોલ્યા રામદાસ પ્રગટ કરોને પોકાર.

શ્રી રામચંદ્રાય નમઃ ૨

આજ સામી હુતો આનંદ પામીરે.
અવધ વસે અંતરજામીરે, ચાલો જોવાને [illegible] ટેક.
દશરથ નંદન આનંદકારી, [illegible] ચાલો.

કાને છે કુંડળ મકર કારે, માથે મુગટ મનોહર રે. ચાલો.
બાગે બાજુબંધ બેરખા સોહે, જોઈને મનડું તો મોહે રે ચાલો.
રઘુપતિ રાજા છે નામ કૃપાળા, કંઠે ધરી વનમાળા રે. ચાલો
ઘર ઘર પ્રત્યે અવધપુર મધ્ય આનંદ ઓચ્છવ થાય રે. ચાલો.
વિધ વિધ જાતનાં વાજીંત્ર વાજે, અવધ ગાજે છે અવાજ રે ચાલો.
વામ ભાગે સતી સીતા બીરાજે, દક્ષિણે લક્ષ્મણ રાજે રે. ચાલો.
સુગ્રીવ ભરત શત્રુઘ્ન ભાઈ મારૂતી રક્ષા કર સાહિ. ચાલો.
સાજ મેઘ સમ રામજી રાજે, લવીન વર સીતાજી છાજે રે. ચાલો.
રાજીવ લોચન છે રઘુરાય, નીરખી સુગ ન્યાલ થાય રે. ચાલો.

મુળદાસના. ૩

વચનને વિચારીને સંતો તમે ચાલજોરે;
હવે ભાઈ એ છે મોટાનો મમ રે,
ભાવને અમૃત માંહે વાખ લઈ ઘોળીયું રે
હરે એનું કાટીક બેસે કર્મંગ.
જીવો સેવો સ્વામને સ્વામને સેવોરે
નકલંગી નામને હરે સેવો સાને;
બળીને સાકરરે લોને નાખે દુધનારે,
હારે લટને પતંગને પાયર
વખીયરની ટાઢેરે વીખ ઘણું નિ જેર,
હારે કાઇ પડ પડે કાં જીવરો જાયરે. જીરે.
ગંગાના જળ વહે અતી નાથાંરે
હારે એને વધુ પ્રાચિત જાય;
બળીને બળીરે જળ કેરા જંતમારે,
હારે [illegible] જળ [illegible]યરે જીરે.

મહીને મથ્યે નળ્યે નીધ નીપજેરે

હાંરે ભાઇ વણી મથ્યે શું થાયરે,

લુણ ને ભળ્યુરે મહી કેરા માટમાંરે,

હાંરે એતો ગરથ સમુળો જાયરે. જીરે૦

અણુને કણુરે પડ્યું જેની આંખમાંરે,

હારે એને જોયા તણું સુખ જાયરે

હવે આંજણુરે ગુરૂએ આંજ્યું આંખમાંરે,

હાંરે એના નેત્ર નીર્મળ થાયરે. જીરે૦

રતનની જતનરે સંતો તમે રાખજોરે

હાંરે જેમ સજન સંગરે માલેરે

ખાઓને ખરચેરે વીગત વાવરેરે,

હાંરે ભાઇ દાહડો થઇને ફલારેરે;

સર્વેને અમૃતરે પાયું બેસી પાંતમાંરે.

હાંરે છલ કરીને સનમુખરે,

અંતસકરણુરે જેનાં નહો ઉજળાંરે,

હારે ભાઇ દીધું દેવતાને દુખરે. જીરે૦

પાત્રને કુપાત્રરે એ છે પટાંતરોરે,

હાંરે ભાઇ તેથી પાનીએ ત્રનરે;

કે હને નથીરે નકલંકી નામનેરે,

હાંરે ભાઇ માસજ કરે મુગાહસરે. જીરે૦

ભજન ૪

પંડને વરમાંડમાં જ્યારે વાણી નોતી ભાઇ,

ત્યારે નાને સુદ નવ ભરતા જીરે સંતો

બ્રહ્માને વિષ્ણું મહેશ્વર નોતા ભાઇ

ત્યારે આપે આપ કરતા જીરે સંતો.

જીરે સાચો ધર્મ છે હાં હે સંતો, બાહ જો ભાંતર એક ભ્રમ છે—ટેક

મનથી માયા એ રૂળ રચ્યો, ત્યારે નાદનેરે બુંદ પ્રકાશો જીરે૦

પાંચ મુદ્રીક લઈને પ્રગટ કીધી ભાઇ, ત્યારે લોક રચાયોજીરે.

મહા મંત્ર લઇને પંથ પ્રકાશો ભાઇ, ત્યારે ઘટ પરે;

પુજા કીધી. જીરે૦

ગુરુજીને ભેદને ચારરે વેદ ભાઇ, ત્યારે ભક્તિ લઈ શિવજીને દીધીજી,

શિવને શક્તિ મળી ધર્મ ચલાવે ભાઇ, ત્યારે ઉમૈયા

પાટે પધાર્યાં. જીરે૦

પાંચે મળી મહા વ્રત સાધ્યો ભાઈ, ત્યારે નામ ધરાવ્યું

નીજારી. જીરે૦

મેરૂ શીખરથી ગંગાજી મંગાવો ભાઇ, ત્યારે વાચેને કાચે

વહતરણી. જીરે૦

જગત જુગતને લઇને આધરણી ભાઇ ત્યારે શબ્દમાં

રેણીને કરણી. જીરે૦

દયા ધરમ લઇ પરમાર્થ પેખો ભાઇ ત્યારે આપ પણું નવ લેખોજી

ગુરૂજી શબ્દે તમે કુંભને હાલો ભાઇ ત્યારે સર્વ દુરીજન દેખોજી

શબ્દ તીરથ થકી ઉન મુની રૈવું ભાઇ, ત્યારે જાત વરણ નવ

માળો. જીરે૦

મુળદાસ કે જે નર ભીતર જાગ્યા ભાઇ.

ત્યાં સકળ ધર્મને પાળો. જીરે૦

ભજન. ૫

જીરે વડા વડા બાદશા વસેને મારે

વીરજ નવ કોજીરે. ટેક૦

સ્વપ્નામાં સુતારે હરીજન જાગજો,
તારો જનમ પદારૂં જાવરે,
દેવને દુલભ છે આ દેહતા,
તે પુરણ ભાગ્ય થાય જીર વટાવડા વાટનાં
એવા વાટેને ઘાટેને વલમ ન કાળજેરે—ટેક૦
એવું આપે આપું અ.ગીને પરને પોખીએરે,
તે ભજવા શ્રી ભગત
આતમને પર આતમ એક કરી જાણજો.
તે દયા રાખો નહિ દાન. જીરે૦
એવા પરદેશી પરોણલા, આવ્યા ઘેર આપણે.
ને વાયક દેશી વાય એવા જાણો છો પોતાના;
ઇચ્છે પાકાં તે પુત્રને પરિવાર. જીરે૦
એવા સરોવરને તારર પડ પરમાર્થી;
ખપે સેવડી ખાય;
એવાં નદીયુંનાં નીર નવસે પોતા તણા
તે નીર નવાણે જાય.
એવા છતે ને હુંતે નવ વાવરે,
એ અણ સમજુ છે આથ;
કાયા ને માયા મીથ્યા કરી જાણજો,
તે સંભરી નહિ આવે સાથ. જીરે૦
પરને પસોરા રોપ્યા પ્રાગ પાદરે
ત્યાં પંખાડા વસે દેહનુ પાસ;
કાળને કબાડી આવ્યો તેને કારમો,

તે નીત્ય પર લેતે નીત્ય નામ.
સંસારીએ સુતારે ઘેર્યાં લઈ ઘેનમાં
જે અન્ય માયારા આસ.
એવા હરીજન ભાળ્ય રે. શબ્દ દડા સાંભળી;
તે તો મારાજ મુળદાસ ગાય. જીરે૦

ભજન ૬.

નવધા ભકિત કરો એ સોહંગ, નામ જપો જનમ ભવ તરો
શુરૂ ગણપતી ગુરૂ ભાગ, તે ગતરૂ મુકિતના દાતાર
તો નાગમ કહે નેરધાર જીરે નવધા ભકિત
પ્રથમ નામે પ્રહેલાદ ઓધાર્યો, પ્રથમ નામને પ્રતાપે
નરસિંહ રૂપ ધર્યું નારાયણે, પરિબ્રહ્મ પ્રગટ્યા છે આપે. જીરે૦
હાથ જોડીને હનુમાનજી ઉભા તો રામજી કેરા નીજ વાસા
વાંચોને સાચે કેવળ ભકિત તો રામજીના ચરણ નિવાસા. જીરે૦
તો પતિ વૃતા પદ દાસીજી, એ નીત્ય ધર્મ કર્યો નારાયણે
તો અખંડ મુરતિ અવિનાસી. જીરે૦
સખારે ભાવે અરજુને સુખ લીધુ તો કૃષ્ણ ઉપાસના કીધું,
સાર કૃપાતે પંડવને ઓધાર્યો તો ભકિત અભે પદ દીધા. જીરે૦
અક્રુડને જ્યારે બ્રહ્મ ભર્યો તે આતમ રૂપ છે એક:
કૃષ્ણ વિના બીજું કાંઈએ ન ભરયુ તો વેદ પરણે વિવેક. જીરે૦
શ્રીમદ ભાગવત સુકદેવે કહ્યું તું તો પ્રીછકને રસ પાના;
નામ લેતા અભેપદ પામ્યારે, તો વૈકુંઠનારે વિમાન, જીરે૦
સવારે પુજ પ્રથુરાએરે કીધા તો બળ રાજા આપ નીવેદી;
મુળદાસ કહે કોઈ મહા સંત જાગ્યા, તો નવધા ભકિત નીવેદિ જીરે૦

ભજન ૭ મું.

લેવાય તો રામ નામ લેજોરે, નં કર મુન રહીએ બંદા,
વનિરામાં રાને વન ફળ ખાતા વિના પલતમાં પડયા રહ્યાએરે. હે.
સાધુ સતની સેવા કરીએ સાધુના સગમાં ભળીએરે. હે.
ચારે સસારીઓ વગો વગો જાય છે, તેની સંગ તે નવ જાઓરે. હે.
કહે મુળદાસ વેદની વાણી રૂદીયા કમળમાં લટએરે.

ચુંદડી.

સુંદર વરની સુંદડી મલી આત્મારામનો અંક ઓધરણુ ચુંદડી
તપ તીરથ મેં બહુ કર્યાંને વરત કર્યાં અપાર,
ભગવત ભવાનિ બહુ ભજયા મારે હરિવર મળવાનિ આસ. સું.
બ્રહ્માએ વેણુ વારાયા તે વીણુ ચારે વેદ;
સનકાદીક સુતર કાંતીયારે તેનો કોઇ ન જાણે ભેદ. સું.
ત્રિગુણ તાણ્યો તાંતણોને માંગી પ્રેમના રસ પણ,
તુરત સુતરનં નળિ ચલીરે એના વણનાર સંત સુજાણ. સું.
ચારે મુગટાના ખુટા રચ્યાને માંડી તાંતણાના રંગ પાંચ.
સોવાશું સાળે ચડયુ રે માહિ છે વવેક વિચાર તું રસ. સું.
વિદુર વ્યાસે રંગી સુંદરિને સુખ દેવે પાડિ ભત,
બહુ બુદ્ધિએ બુટા જડયારે અનિ જુજવિ જુજવિ ભાત. સું.
ગુરૂએ ઓઢાડિ મને પ્રિતિ, ઉપર સુંદર શ્રીફળ ચરી,
સગુણ સાથે સગાઇ કરિરે મારા પુન્ય તણો નહિ પાર. સું.
નિવેક વિના સ્નાને માંહે વહરાગનારે બાન, [illegible]
મેહુજી પધુ પધારિ તારે, આરં મોઢે ભરાણું છે મન. સું.
મન કરમ [illegible] આવ્યરતો (મે) એવિ બોલનિ લાજ

હાથે વાળા હરિ શુભ મધ્ય મંડપમાં મહારાજ.
ચારે જુગતિ ચોરી રચિને માંહે મન છે ખેતરપાળ;
આત હુતાસન પ્રગટીયો, માંહે છે વાણી તણિ વરમાળ. સું.
કુર્મ કાષ્ટનો હવન કિધો ને, મંથળ વર્ત્યા ચાર,
પીતાજી દાન બહુ દીધા રે, અમે કોડે જમ્યા કંસાર. સું.
રાતો રંગ રેણિ તણા ન, એનો પુગ્ણ લાગ્યો પાસ,
અનંત જુગે રંગ નહિ ઉતરે રે, વાણિ ગાય છે સંત મુળદાસ. સું.
અખંડ અવાતણ વર હું વરિ તે, પરણિ રાખ્યા પાસ,
જે જન ગાએ સુણ ટરે, એનો વૈકુંઠ હોજો વાસ,

દેવાયત પંડીત ૮.

હે વિરા પાત્ર પરખ્યા વિના સંગ નવ કિજીએજી.
ઓછા આગ્નાન ઉપાધી કરશે,
હે વિર હેંતા હરેલ એક ઉંદર હતોજી
તેને હંસે પાંખમાં લીધો,
સમાવર ચોર પાખુ સંધારિ,
પાંખુ કરિને અળગો થયો. હે વિરા.
હે વિરા સંજીવન મંત્ર એક વિપ્ર ભણ્યો;
તેણે મુવેલા વાઘ જીવાડીયા.
હે વિરા વાઘે ઓના વિપ્રને માર્યો,
પ્રકૃતિને પેલે આપે. હે વિરા.
હે વીરા દુધ સાકર લઇને વણીયરને શેરવો,
વન મનથા વીખ નવ છાંડયો,
હે વીરા અવના જુવયા નવ દીઠે [illegible]

ભલે વાચીને વેદ સંભળાવે. હે વીરા.
એના લેખ લખ્યા છે અવળા,
દેવલ ચ છે દેવાત પંડત ભોરયાજી;
છતાં સમજ્યા તે નર રૂવાલા. હે વીરા.

ભજન ૯.

પેલા પેલા પવન ફરૂકશે નદીએ નહિ હોય નીર,
અંતર થકી સાયબો આવશે, મુખ્ય હ મો વીર.
દેવાયત પંડીત દાડા દાખવે, સુણુ લે દે લ દે નાર,
આપણા ગુરૂએ સત્ય ભાખ્યું જુઠડાં નહિરે લગાર,
લખ્યાને ભાખ્યારે સેય દીન આવશે. ટેક.
ધરતી માથે હેમર હાંલશે સુના નગર મોઝાર,
લક્ષ્મી લુટાશે લોકો તણી તેની કાંઈ નાનને બુમ. દેવાયત૦
પોરોરે આવ્યા સંતો પાનનો ધરતી માગે ભોગ
કેટલાક ખડકે સંહારશે, કેટલાક મરશે રોગ દેવાય,
ખોટાં પુસ્તક ખોટાં પાનીયાં ખોટા કજીનાં કુરાન;
જતાં સતિને સાબરમતી ત્યાં થશે શુરના સગ્રામ.
કાયમ કલીંગને મારશે, તે નકલંક ધરશે નામ. દેવાયત૦
કાંકરીએ તળાવે તંબુ તાણશે, સો સો ગામોની સીર;
રૂડી દીસે ઓળીચાણી ભેળા અરજુનને ભીમ દેવાયત૦
પશ્ચમ દીસાથી સાયબો આવશે નારો જુગનો જીવન.
કળાજુગ ઉથાપી સત્ય જુગ થાપશે તે બોલ્યા દેવાય પીર દેવાય.

ભજન ૧૦.

ગુરૂ તારો પાર પાયોરે,

પૃથ્વીના માલેક તારજો હોજી
હારે હાં ગવરી પુત્ર ગણેશ હેને સમરા મેં વારીજી
સમરૂં સારદા માત,
હારે હાં જમી અપમાન મુગ તેના માંડુજી
થંભ વિના આભ ઠેરવોરે. મેં નારી૦
હારે હાં ગગન મંડળમાં બાલક ખેલેજી હોજી
બાલક રૂપ સજાયોરે. મેં વારી૦
હારે હાં સુન શીખર ગઢ અલક અખેડાજી હોજી
વરસે નુર સવાયોરે. મેં વારી૦
હારે હાં જાગ હલ જોત્યુ હેના તારી જળોઠેજી હોજી
દરશન બાલે પાયોરે. મેં વારી૦
હારે હાં સુખા જુનો ચેલો દેવાયત પંડીત બોલીયા હોજી
સંતનો બેડલો સનાયોરે. મેં વારી૦
ગુરૂને ઓળખ્યાજી હેજી સામી તારો પાર ન પાયોરે,
પાર ન પાયો જીવન ઠેકેર તારો પાર પાયોજી. મેં વારી૦

જેસલ ૧૧.

નહિ મેરૂ નહિ મેદની, નોતા ધરણીને આકાશ
ચાંદોને સુરજ હોય નહોતા તેના ધણી મારો બાપો આપ
પીરને પેકરે ગુજા બાલરી સતી તારો ધર્મ સંભાળ
પોતાના પુન્ય વિના પાર નહી ગુરૂ વિના ગુકતી પણ તો પીયરને

ભજન ૧૨.

વારે વારે કહું મારા દીલ જાની જાડે જા કરી લે બાલાયુ
થોડા જીવણાર જેસલજી,

હળ ખેડ તો મેતો હારીને આવ્યો ગાદર સુધી પાણીઆરી
કાઠી રાણી પાપ પ્રકાશો ધણી આગળ જેસલજી વારે વારે
તોરણ આવ્યો ગેડ બાંધ ગા, પાઠા ળાના નહિ પાર
કાઠી રાણી પાપ પ્રકાશો ધણી આગળ જેસલજી વારે વારે
એ.વીસ વરસ લગા ચોરીયું કીધા.
અમારા અવગુણનો નહિ પાર
કાઠી રાણી પાપ પ્રકાશો ધણી આગળ જેસલજી. વારે વારે૦
આવી આવી અતીથી જમાત જાડેજા
તેમ તો સાયબો મારો અવિચળ
અવર આગને ભગવા ભેખ જાડેજા
સાયબાને પાતાંબર પાતડાં. વારે વારે૦
રોજા ચરે નવ લખ જાડેજા તેમાં તે સાયબો મારો આવીયોરે
અવર રોજને લાંબા શીંગ જાડેજા
સાયબાને સોનેરી શીંગડાં. વારે વારે૦
અવર રાજાને ઘાસ જાડેજા સાયબાને કસ્તુરી કેવડોરે
જેસલજી બોલીયા તોળાજી કાઠી રાણી જાડેજા
બોલ્યા તે પાછુંદા પાખડીરે જેસલજી. વારે વારે૦

ભજન આગમ ૧૩.

શબ્દોના બાંધ્યાં સંતો શુ કરે, પુરા સાધ્યા હોય ત્યાં જઈ ગળો
વાચક આવ્યોરે સંતો હો જણાર ત્રાંજુ કેમ સમાય
પંથ ઘણો ને તું એકલુ એ પગા કેમ ચલાય. શબ્દો૦
સોના કટારી સતોએ કર ધરી પાળી માટી છે પેટ
કુખ બંદી કુંવર જનમીઓ એ જનમ્યો મજમ રાત. શબ્દો૦
કોસ્ની કોરાના બાંધ્યા હોંચ્યા બાપો આંબા કેરી ડાળ

પવન હીંચોળા હરી મોકલ્યા આલપ તારો આધાર. શબ્દો૦
બાઈ પડોશણ મરી બેડી, રેતાં રામને નાનાં બાળ
અમારે જાવું ધણીને માંડવે તારા કેશુ જાને જુહાર. શબ્દો૦
ત્યાંથા તોળા રાણી ચાલી ને, આવ્યાં વનડા મોઝાર
વનમાં વસે એક વાંદરી, ઠેક મોઠેર ઠેક. શબ્દો૦
ત્યારે તોળા રાણી બોલીયાં સાંભળો વનડાના રાય
ઉરે વળગી તારાં બચ્ચાં, રામને જુવની ચોટ. શબ્દો૦
મારાં બચ્ચાં મારા ઉરમાં તોળલ રાં તારાં સંભળ
કેળવ્યા અનને કારણે, પુત્ર તારો આંમાની ડાળ. શબ્દો૦
પુત્ર સંભાળી પાનો ચડયા અંગડે વાગી છે પોડ
થાન હતાં સતાંનાં થઇ રહ્યાં, પતી પડ્યાં પ્રાણ. શબ્દો૦
ગરથ ગણી ગાંઠે ધરો એ તે તોળલે છાંયા પ્રાણ
અધવચ દોરી કુલ્યા, એનો સ્યો દેશુ જવાબ. શબ્દો૦
જેસલ ગાંડા ઉગાડીયા ચાલ્યા ધણીને દ્વાર
સામા મેહોલ મહાંનાંકનાં, દીપક રચીઆલા ચાર. શબ્દો૦
ગનમાં ગસડી ઉતારી હે ઉઠો તો લ દેનાર
તમો જાગે જમો જાગશે. બોલ્યા જેસલરાય. શબ્દો૦
ગાય થીમ સુણે સભળો, તેને વૈકુંઠનાં વાસ
સાંસટીયા કાઠીના વાતો જાગો તોળલરે નાર. શબ્દો૦

ભજન ૧૪.

પોરંકવ રાણારે જેસલને તોળી બાઇ સાધ ડેવ રાણારે જેસલને તોળી
જેને હલડે બાન કોઇએ ન આણીર.
આવા છે જુગમાં સાધા પીર જેસલને તોળી. ટેક૦

બીજડી થાવરને જ્યારે જામૈયા રચ્યાવ્યોરે રે હાં
ધણી કેરા પાટ મંડાણારે હાં.
માજમ રાતના હું વામ છદા ત્યારે ચોરીથી કોધે આવ્યોરે આ હો૦
તોળીને ઘેર જ્યારે જમૈયા રચાવ્યારે હાં.
અને કાઠીડે કીધી કમાણીગે ભાઇ,
તે.જ ઘોડી લઇ જેસલને ચોંપ્યા,
ત્યાં સાહેબ સધાતરે. આલા હો૦
ચોવાસ વરસ સુધી ચોરી કીધીરે હાં
અને ઘણેરા જીવ સંતાપ્યા રે;
ઘોળા આવ્યા ત્યારે ધણીને ધાયો
ત્યારે મંદીર પધાર્યાં મોરારી. આલા હો૦
અકલ ખેતરમાં હોણુ નર સીધા,
જેસલને પીર જેતારે ભાઇ,
અંજારમાં [illegible] સીધા,
ત્યારે તારલે ત્રણુ નર સે.[illegible]રે. આલા હો૦
બીજ હતુ તે સાધુ ગુખ [illegible]રે
અને વેણુ વાવી ઘેર આવ્યારે
એક મને ધુમ આરાધ્યો,
ત્યારે સાચા મોતી ઘેર લાવ્યો. આલા હો૦
ઉંચા મોહોલને તે પર ઝરૂખલી હા
અને ન ચા ગંગા જલ પાણીરે,
માલદે કેટવાલે ઉભા આરાધ્યો
ત્યારે જેસલ તોળી નર વાણીરે,
આલા હો [illegible]માં સીધ્યા પીર જેસલ તોળી

દાસડે બાત કોઈ ન આણીરે હો અસા જુગમાં

ભજન અગમ ૧૫.

કાળ ક્રોધ મન માયાને વારોરે સાધુ ધરમ સંભાળો હોજી
મન મતિ ભાવો શું સમજાવે પવન વેગથી ન્યારોજીરે સંતો

આઠ કૂળ પરવત ધરા જેમ ધ્રુજેય,
એળા હનમો હસેરે હોજી. કાળ૦

હજમે હઝાર ગુરૂએ દયા વરતાવીરે
રણુ વગડા ગુરૂએ રગતું માંડ્યુંરે,
પાપી પરલે હોશેરે હોજી. કાળ૦

મનના માન્યા ગુરૂએ મેઘ વરસાવ્યા
ભારે પડશે કળીગો ભાગ્યોરે હોજી. કાળ૦

નાગર વેલે નિત્ય ફૂળ હોશેરે
એવા બીજ્યા વધારો માત્ર કરશોજીરે સંતો;
એ અમરફળ સાધુ ધરે હસે તપ રે,
ત્યાં કાળીઆને મરેરે હોજી. કાળ૦

મેં પણ લોભી મેં પણ લાલચુ રે.
શરણાગત સ્વામી તારોરે જીરે સંતો,
સઘળા પંડિત ન ગુરૂ કે બ્રિત બોલાવોરે,
મેં આધીનના તારે છે હોજી. કાળ૦

અખો. ૧૧.

એક દીન એશો આવશે તે સજળ મારા દરીયામાં સાલેજી.
ત્યારે માતને કારણે કોઈનું જોર ના ચાલેજી,
એ કડ એને સાકર જાણું જન્મોજ મોતીજી. એક૦

ધરનો ઘુંમટ અળગો કરો રે ક્યાં હશે દરવાજજી
કાળે કાયાનો ગઢ ઘેરીઓ ગેકર્યો દેહનો રાજાજી. એક૦
સોળ વરસની સુંદરી ઉભી ટગ મગ જુવેજી
આર કાળ હવે કોઇ નથી ઉભ ડુસકે રુવેજી. એક૦
વેઢ વીંટીને સાંકળા વાની વાંધના વાગાજી;
કુટુંબ મળ્યું સહુ સમદુ સર્વ લુંટવાને લાગ્યાજી. એક૦
બેની વલાગણ શેરીમાં માના ઝાંપેથી વળશેજી;
સગાં સગાંરે તમે શું કરે, સગાં વળાવી વળશેજી. એક૦
સ્માશે વા કેરાં લાકડાં અવી ભેળાં બળશેજી,
કોના છોરૂ ને કોનાં વાછરૂ કોના મા અને બાપજી. એક૦
અંતકાળે જાવું એકલું, સાથે પુન્ય અને પાપજી એક૦
એક નહિ આપે ન તુંડા નહી કંઇ ઉતરવાનો આરોજી;
કરજોડી અમે એમ એક બોલીયાં પ્રભુ મને પાર ઉતારોજી. એક૦

ભજન ૧૭

આજ દન લેખ લખાયો રે હાં મેર આવો સતગુરૂ સાધરે,
કરમલ વેલડીના કાગળ કાયા, દુર કરી અપરાવર હાં,
રામ નામ નેજ નામ સુધ મારે શબ્દ શુણાગો આર ધરે,
વચન સુનામ કહ્યુ ભેદ સુણાયા, સુણાવો અનહદ અનહદ આ
અર્થ કર્યો પરમાર્થ સાધ્યો લીધો પ્યાનો સ્વાદરે,
મોરી હાંકા ગઢ હજુરમાં લખાવો ફરી ફરી ફરી ફરીયાદરે આજ
સતગુરૂ સાચા મળીયા જેને ભળાવ્યાં નીજ જ્ઞાનરે,
દયા કરી એને દરશન દીધાં મેર કરી મહારાજ આજ.
સુના મંદીરીઆમાં સત ગુરૂ બેઠા ધરી એકાંતે આરાધરે,
સુત નાથ ચરણે જાણે આવ્યા રામ, મેતી ઠાગો નુગરા સેવ્યા આજ

ભજન. ૧૮.

ચેતન ચેતજોરે હાં આવ્યો તારો મનખા જનમ અવતાર. ટેક.
સ્મરણ કરી લે જીવડા અભાગીઆને
પ્રભુને ભજો તો ઉતારો પાર,
કાયા કાગળ જેસી કોટડીનેરે, ભરીએલા અનગળના ભારરે.
કાયા બેડી તારી બુડવા લાગીરે, સત ઉતારે ભવ પાર. ચેતન૦
હરીના નામના હાટજ મંડાવો ને ભક્તિનો કરો વેપારરે,
વીઠલ નામની વસ્તુ વોરોરે તોલાં રાખો ટેક ચાલરે. ચેતન૦
ધીરની તમે ઢાલ બાંધોને સતની બાંધો તરવારરે.
રામ નામ બખતર પેરોને મારજો કાળીંગાને માર. ચેતન૦
માત તાત તારાં કુટુંબ કબીલાને ઘરે સકરવંતી નારરે.
હાર તુટયો અંતે સુખજ આપોને જમના આપે ઝાઝી જારરે
સેજ તળાયુ ને અવલ ઓસીકાને ધન દોલતનો નહી પારરે
આહીનું ધાન્ય તારૂં આહીંજ રહેશે ને સાથે નહિ આવે
તલ ભારરે. ચેતન૦
હેવાય તો તમે અન્ન દાન દેજોને ભરીયા ગરથ ભંડારરે.
સુત નાથ ચરણે ભણે અખીઓને, સત વચન છડીદારરે. ચેતન૦

અખો ૧૯.

આતમ એક છેરે હાં ઓદર એક ખાણુરે
બાર આવ્યા પછી ઓતમ મધ્ય છે તાણું વાણુરે. આતમ૦
બાહરે બ્રાહ્મણુથી ક્ષત્રી વૈશ્ય સુંદર બાંધ્યો છે વરણુ ચાર
સોનું સરવે એક છે, એના ઘાટ ઘડયારે અપાર. આતમ૦

બાંધ મેલો મમતાને, કાળો સસરે પરહરો ને પાખંડરે;
સાધ સરવે એક છે ગોળ સાકરને ખાંડ. આતમ૦
હાથી કેરાં હા કાં, કેવાય સબાસણ નારરે
નાવણ ચોખો નિત્ય કરે, એના જોજો અવળા ન્યાય. આતમ૦
ન સે નવણું નદીયુંના નીરજ ચલ્યાને, જુંજવાં તે જાયરે
આદશ વાળો સૌ એક છે, એનાં નીર પોચ્યાં નવાણ. આતમ૦
આચારીને સદાય અવગત, મળ શોધ્યા વિના ભરમરે
કહે અખો આતમ રૂપ વિના કેમ ફરી છુટશો કરમ. આતમ૦

ભજન ૨૦.

જીતો જ્યારે જાણીએરે હાં એહિ ગાય નો હું હું કારરે
કાળના તું તો કટકા કરજેરે માથું કાઢયે દેજે મારરે. જીતો.
ધેરજના ધનુષ દયાની પણ છુરે અંજન ભલકારે સારરે
સંત સમશેર ખમા ખડગ, લઈને ઝુઝે એમ ઝઝાર
પ્રેમના બખતર નવ શીખ વેરીના લાગે નહીરે ધારરે. જીતો.
રામ નામ રમરણ કરિ લ્યોને, દીપસે ધણિ દરબાર
મરગ ભોરીંગ ચાળને અંતે મળ્યા ખુમારરે
તું તો મનને મેલીરામાં એક તાર શાલ બંધુક સતો ફારરે. જીતો.
જ્ઞાન ગોળારે સારરે માર મમતાને મટે સંગે તારે.
સમજીને ખેલ સીકાર સામા સામા મેલો મનના ભામારે જીતો.
હાથ કરો હથીયારરે ચેતન ચોટીમાં ચોર ન લુંટેરે
કસુબ કરશે કીરતાર જીતો.
પારકું ધન્ય તમે જાણોરે મસાણ ભોમી સારરે
આકશ રોજી તારિ ઉતરે તારા અહારના નાવે પાર. જીતો.
વસમી છે ઘાટીને ઉતારો માટીરે હરખ શોક હજારરે

જગત જળિ હરઇ છે જળિ તેનો ડાગ ન લાગે લગાર. જીતો.
જળિ તેનો ડાગ ન લાગે લગાર. જીતો.
જ્ઞાન ઘોડાને સાથ દે રે ને તૈયાર થાઓ અસ્વારરે.
ભુત નાથ ચરણે ભણે અંખગોરે ખેલ છે ખાંડાની ધાર. જીતો.

ભજન અગમ. ૨૧.

જતીએને પાટેરે જમો જાગશે મળશે વરણુ અઢારરે.
મોટા મોટા મુનીવર આવશે બેઠા આસન વાળીરે
વીરા મારા વાડીયું વધારીયે
સાચા સત ગુરૂ મુનીવર સેવીએ.
ચંપો મરવો ને રૂડો કેવડો લીલી નાગર વેલરે.
ફાલી ફુલીને ફલ જમશે
મેલો મનની અંટીરે
સામી સ્વાર્થ તમે કાં કરો ફલ ખાઓને વેચીરે. વીરા.
આવતા અભ્યાગત ને ઓળખો
જીવડેરે આંખું ઉંચીરે પાખંડ મેલીને થાઓ પાધરાજી. વીરા.
માન રાખીને દરીઆરે
વેલા વાલા શું તાણશે ધર લેશે ધમળરે. વીરા.
રણુને રંગો ત્યાં રણુ ચડગા દલ સામા ડમલરે
શીશ પડે વાંકો ધડ લડે પાછાં ન ભરે પગલારે. વીરા.
ખડયુ વાળરે ચડી ચાલશે કેમ પોગાગે પગારે
ભાલા વાળા જ્યારે ભેટશે કાયર મો ટાળારે. વીરા.
પારકાં ભોજન તમે કાં જમો જમતાં લાગે મીઠાંરે
તલ તલના લેખાં ધણી માગશે જડશે ઝઝા જુતારે. વીરા.
જાણુરે પરમેશ્વરના પંથમાં ખેલવું ખાંડાની ધારરે

મુલ નાથ ચરણે ભણે એ ખો માપલા મણુજરને મારોરે. વીરા.

જીવણદાસ. ૨૨

સમજ મન તું સે ય નર ઘેલા બાળા નાવશે આડેડે (૨)
રામ નામની છડીયુ ચ લે, સાંચાં અજ્ઞ ન ચડે
પલમાં પ્રાણી પકડી લેશ જેમ પખાનાં ગાજ પડે.
તું ન ધુત્યો ને મુને ધુત્યો પર નાર શું પ્રીત કરી,
એક લ્હાડો આણી લમાં રાખ્યા અંતકાળે આ આડા ફરે. સમજ.
જ્ઞાની બાતો ચાન ઘડે ઘરણ તિનની નાવે ઘડે;
સંતની સેવા જ્ઞાન ગરીના એ જુગટાને નહી જડે. સમજ
જનજીવ સેં જગડો લાગ્યો અનેક જુપત ને ભડે,
દાસ જીવણ સતો ભીમને ચરણે, તે પ્રિતી હોય તો પાર પડે. સમજ.

ભજન. ૨૩

હીરલો લાધ્યો મુજ રાંકનેરે, કાડ એના મુલ મોંઘેરા થાય
ઝવેરી મળેલા એનાં પારખ્યાં એના મુલ તો મોંઘેરા થાવ
વરતન જોઇ વસ્તુ વોરીયેરે હાં, જેનાં અવગુણ ન વેરે નાથજી. ટેક.
સત ગુરૂએ મારો મુજને શારડા, સારે બેઠા રે યા માંય
ટંકશાળે ગયા પાછા નહિ ફરે, નાણા સાચારે કહેવાય વરતન.
ચિંતામણિ ઓળેરે સોહામણી. સાના વરણુના ન જાય;
જેને દડે કમળ દરે, આપ સરીખા કહેવાય. વરતન.
મુદારે ગરવા સાધશે જેના મનેરી રંગ;
ધાણે પેહુરે રંગ નિત નવો, ઉલટા આવે રે પતંગ. વરતન.
ખરારે ખોટાનાં લેશ પારખ્યાં, જેમ તાવતાં તરત પરખાય,
કહે જીવણ એને જાખતાં. કુડીનાં સાંચણમાં જાય. વરતન.

ભજન ૨૪.

વેલા પધારો હરી સંતોની વારરે, મારા વારે ચડો વિશ્વા ધારરે.–ટેક

રાણી રૂપા દે જે દી પાટ પધાર્યાંરે જમૈગો રચ્યો છે અંબારરે
સોનાની થાળીએ જે દી ફુલડા રગાવ્યાંરે કર અણો શીરતારરે,
જુનાગઢમાં મેંતો નરસી કેવાણારે સોનાના હુંડિયું સ્વીકારીરે;
કુંવર બાઇનું જે દી મોશાળું પુર્યુંરે વાલો થયા છે વેપારીરે. વેલા.
રોયદાસ માથે જે દી બ્રાહ્મણ કોપ્યા ખર્ચી મડાવી એને ખાતેરે
અનુભવી પ્રભુ આસરો તમારો તારા બાનાની પત રાખોરે
કોલવા ઉપર જે દી કરૂણા કીધીરે દેવળ ફેરવી છે દેહારેરે.
દાસ જીવણ સંતો ભીમ કેરે ચરણુંરે, મંદીર મંદીર મોરારિરે.

ભજન ૨૫.

જનમની છે પ્રીતરે, નામ નહિરે છોડું હરી,
મારે હૈદીએ લખ્યા હરીના લેખરે નામ નહિરે છોડું હરી,
મોઢુમાથી મહિ ઉતર્યાં ત્રઢામા ભરીયા ભાર;
લખી કાગળ રાણો મોકલે, એ મીરાં [illegible] વારે [illegible] આવરે.
ચાર [illegible] પાંચ [illegible] મોકલ્યા જાજો મીરાંને પાસ;
સઘુણ [illegible] [illegible] નામ.
[illegible] લખી [illegible] મોકલે દેજો મીરાંને હાથ;
ચાર પાંચ આવ્યું મીરાં ગામડાં આપશું આવું તમે રાજ. નામ.
તમે રાઠોડના કુંવરી, અમે છૈયે ચમાર;
કાલે રાણો ઘેર આવશે, મીરાં શું થાશે હવાલરે. નામ.
ઝેરના કટોરા રાણો મોકલે દેજો મીરાંને હાથ;
અમૃત કરી ગોરાં પીઇ ગયાં મારો સાયબો રાખે મારી લાજ. નામ
પાડ સરીખા મીળી થઇ મારા, લેક જાણે પડ રોગ;
એવી સાંભળ્યું તો મીરાં બાઇ કહે મારે હરી ભજ્યાનો આવ્યો જોગ.
રાણોજી ખબર મોકલે, જાજો મીરાને મોહોલ;

મીરાં મુવા હોય તો બાળજો દાધ દેજો જમુનાજીને ઘાટ. નામ.
ઝાંજ પખાજ વેણું વાગીયાં, ઝાલરેનો ઝણકાર
કાશી નગરના ચૈકમાં મને ગુરૂ મળ્યા રોહીદાસ. નામ.
શાકડો ભરી ગાડીઓ, નદીએ ખડકીયા નીર
દાસ જીવણ સંતો એમ કહે મીરાં ભજનમાં રહેજો ભરપુર. નામ.

ભજન ૨૬.

જુગના જીવણ વેલા આવોરે
મારા પ્રાણ પાતળીયા વેલા આવોરે
હો તમ વીના મારે અંતરમાં અંધારૂં
નાભી કમળ પર સુતા સામળીયા
અધર તખત પર મારો આપ બીરાજે
સુખ મણા નારી બંને સેણુ ભીંછાવે
તારે રાસ રમ્યા રંગ ભીના હો તમ.
સોળ સોનાનો હરી વાઘા સામળીયા
પાંભેતરમાં રંગ ભીના ભીના સોહ્યરે
વાલા વાદેશી વાવા લેહરા
ત્યારે વીંટાળ્યા સો વમાળેરે. હો તમ.
મધુરી શી મોરલી વાગી શામળીયા
સુતાં મંદીર એ વાગી રાધાજી જાગ્યા
જીવણ કુંગને એટલું કે તે
એ અમ દડા વેલા આવો. હો તમ.
કોરા કાગળનો કટકો શામળીયા
રસ મેથી લખનોતી
કુંવર બાઇનાં મામેરાં પુરાં

તે છાણું કરીને વેના આવ્યા. હો તમ.
સાચુ ઘરેણું મારે તમે શામળીયા
અવર ઘરેણું મારી નજરમાં ન આવે
દાસ જીવણ સંતો ભમને ચરણે
તે દાસને દરશન દેતે. હો તમ.

ભજન. ૨૭.

રામ સમર મન રામ સમર લે અરે રામ મન ક્યું સુતા
જાગ્રત નગરી ચોર ન લુટે જખ મારેગા જમ દુતા. રામ.
બંધ કર તપ કર કોડા યજ્ઞ કર કાસી જાઇ કરવત લેતા
મુવ. પછી મુક્તિ નહી પાવે રણુમેં સરજે જમ દુતા. રામ
જોગી ઠાકર જટા વધારે, અંગ લગાવે વીભુતા
દમડી કારણે દેહ જલાવે સો જોગી નહિ જમ દુતા
જોગી હોય સો જંગલ રહેવે કાળ કરે ધ રોડ રાતા
અધર તખત પર આપ બીરજે સો જોગી હય અવધુતા. રામ.
સુતા સો નર ગયા ચોરાશી જાગ્યા સો નરમે હોતા
દાસ જીવણ સંતો ભીમને ચરણે અનુભવ કોઇ લેતા. રામ.

ભજન ૨૮.

મે મસ્તાનની મસ્તી ખેલું મેં દીવાના દરશીકા ક્ષમા ખડગ લઇ
આગે હોતું.
મે સીપાઇ હું ગેરમકા. મે મસ્તા.
ધનનન ધનનન બડાઆળા વગે, તાલ પખાજ ઓર મૃદંગા
સુન સીખર ગઢ દૈન ચલાવુ, નાચ નચાવું નવ રંગા. મે મસ્તા.
સબ આગર્યાએ વાસ રોપાવુ પ્રેમા ઢોલ બજાવુંગા.

નટવા હો કર નાથ નચાવું અભય પદ બતાવુંગા. એ મરતા.
મે દાસી સબ સંતન કેરી, પાઉ પીઆ ના અગાસી,
ખીજ ખમ તું જો દીલ અંતર ગેમ ગમ પર લે લાગી એ મરતા.
જીવન સુરત કો સાન ઠેરાણી, સબ જ ગમના લે ભાગી.

ભજન. ૨૯

અમારા તે અવગુણરે ગુરૂજીના ગણુ ઘણારેજી: (ટેક.)
અમારા અવગુણ સામુ નવ જોય.
ગુરૂજી નાના દીવારે ગુરૂ મારે દેવતારેજી અમારા.
ગુરૂ મારા પારસ મણીને તોલ.
ગુરૂ આગ ગંગારે ગુરૂ નાના ગોમતીરેજી અમારા.
ગુરૂ મારા કાશીને કેદાર
ગુરૂ મારે ત્રાપેરે ગુરૂ નાના તુંબડાંરેજી
એ તુંબડે તરીએ ભવ પાર
જળીમાં મેલવારે ગુરૂ ગમ જ્ઞાનનારેજી, અમારા.
એ ઝળમાં જરણી આહલો જાય.
ગુરૂને પ્રતાપે દાસ જીવણ બોલીયાજી અમારા
દેજો અમને સંત ચરણુમાં વાસ. અમારા.

ભજન ૩૦

દેખ્યા હોય તો કહી બતાવો, મોતી જેસા રંગા રાજી
ગુરૂ ગમ કરી ખેલો ગગનમાં ત્યાં છે ગુપ્તી ગંગા દેખ્યા.
ગુરૂ ગુરૂને છીપા ચેલા, દીવગે નહિ પગ ડગે.
અગમ ભાખે પણુ ગમ નહી નરને. દેખ્યા
આપ વખાણે અખાડા.

દીપક ગુરૂએ જ્ઞાન બતાવ્યું નામ પ્રતાપ નવ ફંદાજી
પીંડ બ્રહ્માંડમે અપરંપારા, નહિ સુરજ નહી ચંદા. દેખ્યા.
કાંસે આયા કહાં સમાણા એહી ખડા અચંબાજી
મોતી ન નરખ્યા પિયુ ન પખીયા,
આમ ભયા આનંદા દેખ્યા.
આત્મ ચીન્યો અનુભવ પામ્યો, મટી ગયા સૌ ફંદાજી,
દાસ જીવણ સતો ભીમને ચરણે.
ધ્યાના પુરૂષના ધધા. દેખ્યા.

ભજન. ૩૧

જાવું છે મરી મેરમ જાવું છે મરી, લે લગાડી રામ ભજી લે
મેડી મંદીર માળીયાં, તારા જાશેરે પડી
કાચી કાયાનું સ્થુળ બંધાણુ જાગે ધુળની ઘડીરે. મેરમ.
સગું કુટુંબ તારૂ લુટવા, વાગે કાનની કડી,
કાઢો કાઢો એને સહુ કહે હવે રોકાયા ઘડી. (૨) મેરમ.
કુલને ઘોડે કુલી રહ્યા છે, જાણે ગરવમાં ગળી
જમડા આવશે જીવ લેવા, પછી ભાગશે નળી ભાગશે નળી. મેરમ.
સાધુની સંગ ગુરૂની સેવા એ વાત છે ખરી,
દાસ જીવણ સંતો ભીમ કેરે ચરણે
જન્મ જાય ટળી જન્મ જાય ટળી. મેરમ.

ભજન. ૩૨

મારો બળ પણાનો બેલીરે, મારા કાયાના સંઘાતીરે.
જેણે પ્રીત જગતમાં કરી,
વહાલા માસ પહેલી પ્રીત ધરૂજીએ કીધી,

જેણે અવીચળ પદવી લીધીરે,
વાલે મારે ભાવે ભજી વીદુરની ખાધી.
જેણે સંધ્યાને ગુણકા સીધીરે,
વાલા મારા જગલમાં ગજે ગુમ કીધી,
તેની તરત ખબર લીધીરે,
વાલા મારા વનરા તે વનના વાસી
એમ બોલ્યા જીવણ દાસરે,

ભજન ૩૩.

મારે બાળ પણાની પ્રીતુરે પુર્વ જનમની પ્રીતુરે
ઓધા મોલે આવારે,
જેઇ જેઇ વેરાગે જોયું બીજા વિના પડે ન ભાત્યુંરે.
ભારે ઝીલે ભ્રાંતુરે. ઓધા મોલ.
તુમ બીના નથી રેવાતું વાલમ આવો કરીએ વાતું
આતી છે એકાંતુરે. ઓધા મોલે.
દાસ જીવણ સંતો ભીમને ચરણે, વારણા લઉ વારી વારી
ગરીબ ગાયણીરે. ઓધા મોલ.

ભજન. ૩૪

હરી ઇધારા નાથ કેરલ કરંડરી પહેલા
ખોરીનું લાધું જે માગી ભાડે. ટેક.
એવા મોઘો મનખો મેલીને જાવું છે એક દહાડે,
સગુરે કુટુંબ ઝ.ન્લા સુખી વાલા
[illegible] વળાવી આવ [illegible] પાડે. હરી
દેહ [illegible] સ્મશ [illegible] લાગી
[illegible] હરી.

દાસ જીવણ સંતો ભીમને ચરણુ વાસા.
સાધુ વેહવા કોઈ નહી પડે   હરી.

ભજન. ૩૫.

સત ગુરૂ મળીયા એના સંશેપ ટળીયા,
માર્ગ એ ભમ ાં ભગી.   ટેક.
જી નામ એ અન ણ્યાં ભ ીજી
જ્ઞાન ગળારૂ મે તો ક્ષ લ! જાણ્યું
સારી સુરતા સાહેબ સુરે લાગી
જીવરામ સુરતા સાહેબ સુરે લાગી   જીવરામ ૧
નાભી કમળશે નવ ચલન છે
જળ જેવું એ ચાલે.   જીવરામ. ૨
શુરા નર તો સનમુખ ચાલે
કાયર જાશે ભગી.   જીવરામ. ૩
બીજળી બંદુકડી ને પ્રેમ પલીતો
અમને જ્ઞાન ગલો ી લાગી.   જીવરામ. ૪
દાસ જી ણુ સતો ભીમને ચરણે
સંત મળ્ય. સુહાગી.   જીવરામ. ૫

મીરાંબાઇ ૩૬

ભર તે ધણ્ં નો દીના નાથ તુ અમે કેમ કરીએ
બટ ાં અ ણુને લટમાં જવુ લટમાં સમજાવુંરે
એક ઠેકાણે તમને એવું જતા ં તે, બે ઘડ ઉભા રેજોરે
સુખ દુખની વાપણ વ ણ કરીએ વાતમ જાન જાય વસ લેવારે
સેના ઈંદ્રાણી ને રૂ ણ એક કુમાં જળ જમુનાની ઝારી,
રાણો રાણાજી જાયે પાણીડાં ચાલ્યાં, જાણે જોડ નરનારી

શોળેં શણગાર તારે અંગે ઝરજે હાથમાં સોના કેરા ચુડો
બાઇ મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધરના ગુણ વાલા મારા વર છે રૂડો. ૪

ભજન. ૩૭

નીત નીત ભજવું તારૂં નામ તારૂ નામ મારા શામરે
પ્રેમ થકી મને પ્રભુજી મલ્યા હોજી. નીત નીત.
શુની સેજડાયં મેરી નીંદ્રા ન આવે વાલા
કાંઇ શુજે ન ઘરનાં કમ ધન કામ. પ્રેમ.
આ કાંઠે ગંગા વાલા ઓલે કાંઠે જમુનાં
વચમાં ગોકળીયુ રૂડું ગામ રૂડુ ગામ. પ્રેમ.
આતરે ભાતનાં ભોજન પીરસાયાં વહાલા
જમવા ન આવે ઘેલો શામ ઘેલા શામરે. પ્રેમ.
બાઇ મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધરના ગુણ વાલા
છેલી બાકીના રામ રામ રામ રાગરે. પ્રેમ.

ભજન. ૩૮.

કાનુડો ન જાણે મેરી પ્રીત બાઇ અમે બાળ કુંવારાંરે. કાનુડો.
જળ જમુનાનાં હુંતો ભરવા ગઇતીરે
કાનુડે ઉડાડયાં આછાં નીર ઉડાડ્યાં ફરરરરરરે. કાનુડો.
જમનાને કાંઠે વાલે રાસ રચ્યો છે
સોળસે ગોપીનાં ઝટ ચીર ફાડ્યાં ચરરરરરરે. કાનુડો.
હુંતો વરણાગી કાના તારા રે નામનીરે
કાનુડે તાણીને મારાં નીર નાખ્યાં અરરરરરરે. કાનુડો.
બાઇ મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધરના ગુણ વાલા
કાનુડે બાળીને કાખમાં ખાખ કીધી ફરરરરરરે. કાનુડો.

ભજન. ૩૯.

જુનું થયુંરે દેવળ જુનુ થયુંરે. મરો હંસલો નાનોને દેવળ જુનુ થયુ
આરે કાયા હંસ ડોલવા લાગી દાંત ગયાને માહે ખુરીયાં. મારે.
આરે કાયા હંસા પડવાને લાગી,
ગયો હસને પંજર પડયું રહ્યું. મારો.
તેર તેરડીરે હંસા મગી ગોવાલણી મનડું મારૂં મોહી રહ્યું
મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધર ગુણ પ્રેમના પ્યાલા તમને પાઇ પાઉં મારો

તોળી રાણી. ૪૦

જેસલ કરી લે વિચાર માથે જમ કેરો માર
સ્વપના જેવો છે સંસાર તોળી રણી કરે છે પોકાર
આવોને જેસલ રાય પ્રેમ થકી આપણ મગીએ
એવા પુરા સાધુ હોય ત્યાં જઇ મળીએરે હેજી
આ ભવ આવીયો અવતાર માથે સત ગુરૂ ધાર
જાવું ધણીને દરબાર બેડી ઉતારો ભવ પાર. આવો.
ચંદો શુરજ વસે છે આકાશ નવ લખ તારા એની પાસ
ગુરૂ વીના ગુણનો નહી પાર ભક્તિ છે ખાંડા ધાર
નુગરા શું જાણે સસાર એનો એળે ગયો અવતાર. આવો.
છીપું સમુદ્રમાં થાય વાંકી ધાયરે કાય
સ્વાતિના મેહુલા વરસાય ત્યાં તો સાચાં મોતી થાય. આવો.
મોતી એરણમાં એ રાય, મારે ઘણુ કેરો ઘાય,
ફુટ ફટકીયાં કેવાય. સોની તો ખળ ખબરૂ થાય. આવો.
જીવની ગતી ગુરૂની પાસ, જેવી કસ્તુરીની બાસ
તોળી રાણી તેજના અંબાર, સેવકોની લેવા આવે લાજ. આવો.

નવ લખ કોયળીયું બંધાય, તે તો ગાફીલ કેવાય,
હીરા માણેક હાટે વેચાય તે તો મુલે મોંઘા થાય. આવો.
નીત્ય ઉઠી નાવાને જાય. કાયા ઉજળા ન થાય;
ગુણકાનો બેટો બાપ કોને કેવા જાય, માવઠા મેઘે કશું ન વેડાય
દેખા દેખી કરવાને જાય એતો અધુરીયા કેહેવાય
હાથમાં દીવો લઇ કુવે પડવા જાય,
ચાર જુગની વાણી તોળલ ગાવી જાય. આવો.

ભજન ૪૧.

તમે વીરવાસી નર વેઢ્યાં મારા રાજરે,
નર નુગરાસે નેડો ન કરીએજી. ટેક.
હંસલો ને બગલો બેઉ એકજ રંગાજી, બેઠા સરોવરની પાળ
હંસાને ચારો સાચા મોતીનાજી, બગલો રોળે કાદવ ગારો
ચાલુ બજારમાં માણે માણા રાજરે નર નુગરાસે નેડો ન કરીએ
આજ મારા ધણીનો પાટ મંડાણોજી જળ હળની જોયુ દરશાણા
ગુરૂને પ્રતાપે સતિ તોળલ બોલ્યાંજી મારા સંત અમરા પર માલોજી

ભજન. ૪૨.

કાઠી રાણી તારો સાયબો બતાવ તેજી રાણી તારો ધણીરે બતાવ
આધ ભવાની અરજ કરૂ હે જાડેજારેજી
વરસ્યો થુલાને વાસ જાડેજા અણુ ભવ આડા આવ્યા જાડેજા
એમ તોળલ કે છે
તું તારૂં પાપ પ્રકાશ જાડેજારે, તારી બેલડી બુડવા નહિ દઉ
જાડે જા એમ તોળલ કે છે ૨
હેરણાં હેર્યાં લખચાર તોળલ દે, મનના મરઘા મારીયા
તોળલ દે એમ જાડેજો કે છે

આ જુગ જાતાં જાશે નહિ પાંપળી એ તો (૬)
ધનવે ડુંગર સર પગ ધર્યા, સાધુ લેશે વીસામો
ગર ગુરૂજીના બેસણા થાપના પેરતા એડા (૭)
આ થાન અસે નર મહ્યા નેવ નાથે આરાધી,
દ્દાદામણુ ગોરધર બોલીયા, સત ધરમની નિશાની એડા. (૮)

ભજન ૪૫

જાડેજારે તાર તંબુરો સંતના હાથમાંરેજી;
સતી કુરે છે અકુલના અગરામ જે દી બોલાતા મેવાડમાં
તે દાન બેલ સંભાળી જાડેજારે વચન સંભારી તેલા જાગજોરેજી
જાડેજારે મેવાડમાં મલે રૂપો આવીમારેજી
તે દુખ ભરે બોલને લાગશે ત્રણ દીવસ ને ત્રણ ધડી
શુરા હોય તો ભાગજો જાડેજારે વચન સંભારી વેના જાગજોરે
જાડેજારે હાલી ફેલાશે હાડી રાણી
ફુલ પહેરી નર ને બોલવાના હાથ નીમ
જાડેજાર ધુપ ધજા ને શ્રીફળ તો ચડે
આ તે પરાપરીનો ફુલ જાડેજા
જાડેજારે અવાસ કરીને જેસળ ઉકોયારેજી ભાંગી ભાગુંની ભાન
જાડેજારે પેહેલા મળ્યા રૂપ મલન પછે મળીયા તોળલ નારૂ જાડેજા.
જાડેજારે મળે પરગમના રૂપા પેઢીએરેજી ચારે હીરા હીરા ને લાલ
વચન ચુકશો તો જાશો હાર રહીમાં ... તુમે સતાવતી હારે ...
એમ વચન સંભારી વેલા ... [illegible]
જાડેજારે હીમા લગનને ... [illegible] ... ભાગી ... [illegible]
કન્યારે કેસરીયા પેરીયા ... [illegible]

જાડેજારે કીત્રા લગનને કીધાં છાંટણું લાગી પીવાની ખાંત
કન્યાચે કેશરીયા પેરીયારે મોડ મીંઢોડા જાડેજાને હાથ. વચનને
જાડેજારે જેસલને ઘેર તોળી રાણી બોલીયાંરે નવી સમાતુ ઓઘાર
સહુ વળાવીને પાછા વળ્યાં. એક ન વળ્યાં તોળલ નાર. વચન

હરસન પુરાણનું ભજન ૪૬.

સરસ્વતી માતા તું દીન થયાળુરે ચરણે નમાવું શીશ ભાઇ
કીરતી નહીએ રાજા હરસન તણીને વાણી આપોને જુગદીશ
અકળગતી છેજ તમારીને અરજ સુણો નાથ અમારી ભાઇ ૧
અજોધાપુરીમા અતી ઘણેરા રાજા હરસન દેતો રૂડાં દાન ભાઇ
ઇંદ્રતારા તેનો જીરવી ન શકયો તે છોડી ચાલ્યો ઈંદરાશન ભાઇ
ચાવીને વઇકુંઠમાં જઈને અદજ સુણીને કમળાના નાથ ભાઇ ૨
ઈંદરાશન તમે સાચવીને સ્વામી અમથી રહું નવ જાય ભાઇ
હઠ લીયો રાજા હરસનને ઈંદરાસન તો લેવાય ભાઇ
તો વાર તમો કરો રાયની શો વલે થાય ભાઇ
સરવે મળીને જ્યારે પરીઆણુ કીધાને છળવાને હરસન રાય ભાઇ
વિશ્વામીત્ર મુખવાણી ઓચરીઆ, હું હવે અજોધામાં જાઉ
છળ્યા વિના એને જો પાછો આવુ તો સાત જનમ શ્વાનથાઉભાઇ
મોટા વચન નવ બોલીએ મુની એમ કહે છે વઇ 'કરાય ભાઇ
જીવન છોડે પણ ભક્તિ નવ છોડે એતો સતવાદી કેવાય ભાઇ
હરખ ઘણો જ્યારે તમ થાય પણ છળાય નહી હરસનરાય ભાઇ
ત્યાં વિશ્વામીત્ર ચાલીઆને આવ્યા અજોધાની માંય ભાઇ
ચરણું પખાળીને ચરણામ્રત લીધાંને આદર ઘણેરા દેનાથ ભાઇ
સારે સેવા તમે આવ્યા અમારીને.
જે ફરી બોલ્યા વચન વિચારી ભાઇ ૬

તુલસીની માળા નારે કંઠે બીર જેને, આ કરો છો સાધુના કામ ભાઇ
રાજ રીતું તમે છોડી કરીને, આ કરો છો સાધુના કામ ભાઇ,
પાછુ જ્યારે તમે નથી જોતાં વળીને, રાજ જાશે નિશ્ચે હારીભાઇ
રાજા કહે છે તમે સાંભળો રૂશી મારે રામ રૂદ્દાઆના ભાઇ
રાજ છોડુ પણ રામ ન છોડું મરને ઉલપાથલ હવે થાય ભાઇ
હીણી બુધી શું દયોછો અમને એવુ ઘટે નહી રૂશી તમને ભાઈ
તરત ત્યાંથી જ્યારે ઉઠીઆ રૂશી, નીસર્યા નગરની બાર ભાઇ
વારાહરૂપે જઈને વાડીમાં પેઠા, વનસ્પતી ભાગી અઢાર ભાઈ,
ધુમ તેની હવે શહેરમાં આવીને ત્યારે ચડ્યો રાજાને ક્રોધ ભાઇ
અશ્વ રાજાનો જ્યારે ત્યાં હવે તેડવાને આપે થયા અસ્વાર ભાઇ
સાથે સેના જ્યારે ત્યાં હવે તેડવાને આપે થયા અસ્વાર ભાઇ
મુખથી હવે એમ કહે છે રાવ તમે સાંભળો સઘળી સેનાયભાઇ
જેની પાસેથી વારાહ નીસરેને તે તેના વાંસે જાય ભાઇ
વાત સાંભળીને વારાહ તવછુટયા હું જાઉં જ્યાં હરસનરાય ભાઇ
રેવંતતો રાજાનો ચમકારી પોતે ગયા વન રાઘડી ભાઇ
ક્રોધ કરીને હરસન ચાલ્યા વારાહની વાંસે જાય ભાઇ
અઘોર વનમાં જઇ અલોપ થયા મળ્યા છે વીપ્ર ભાઈ
કહે વીપ્ર તમે શુરે સુણાવોને હે પ્રભુ તમે કયાંય જાવો ભાઇ
રૂશી કહે છે તમે સાંભળોને રાજા તમથી કરજ નવ થાય ભાઇ
કુંવારા બાળક છે વિપ્રના તેને કન્યાદાન તો દેવાય ભાઇ
ગાંઠે દ્રવ્ય જેની અમીર તેને માટે અજાચમાં જાઉં ભાઇ
સતવાદી સુરો રાજા હરસન કહીએ તેમ હાંડાના તો કહેવાય
માગ્યુ તે મને આણીજ આપેને સારે સત્રમાં મારાં કાજ ભાઇ
બીજો કોઇ એવો જગતમાં ન થાયેન એમ કહે છે બ્રાહ્મનેરાયભાઇ

રાજા કહેછે તમે સાંભળો રૂશી વસ્યુ હસન મારૂ નામ ભાઇ
જે મ ગો તે તમ ન આણીજ આપુ સ સ સઘળી તમારા કાજ ભાઇ;
વિપ્રને પરણવો તમે કન્યા દ ન દ એ જય રે અમે ભાઇ, ૧૫
આવા લીલાજ જ્યારે વાંસ વઢાવ્યા ચો ની બાંધી વનમાં ભાઇ,
વીપ્ર બેઠા જ્યારે વેદ ઓચરે ને ચોરાના આંટા ફેરવાય ભાઇ,
કન્યાદાન હવે દે રાય ત્યારે કારજ સંપુર્ણું થાય ભાઇ, ૧૬
કન્યાદાન રાજા હસને દીધાંને બાપુ ફેરા ફેરવીયાં વનમાંય ભાઇ,
અજોધા લઇ અરપણ કીધી તારે રૂષીએ સ્વસ્તી કીધી. ૧૭.
રૂશી કહે છે તમો સાં ળો ર જા હું દક્ષણા માગી અમે રહ્યા ભાઇ
સવાભાર સોનું તમે લાવ્યા કાઢોને ગઢે નથી જરાય ભાઇ. ૧૮
વીમાસણ તમે શુ કરો રાય હવે મુખથી ખાડો નાય ભાઇ
રાજા કહે તમે સાંભળો રૂષી મારા અંગ ઉપર હવે હોય ભાઇ
અજોધાયાં મારી અર્ધાંગના બીરાજેને હાર અનોપમ હોય ભાઇ.૧૯
ચાલો તે વીપ્ર હું તમને આપુને તમારા દળિદ્દર કાપુરે ભાઇ.
અશ્વ રાજાનો જ્યારે આંચળ લીધોને આપે થયા અસ્વાર ભાઇ,
રાજા હસન પાછા પધારને ચ લી અજોધામાં જાય ભાઇ;
જાણુતો નગરમાંહે કાલાને તારા રાણી વેલેરા આવેરે ભાઇ. ૨૦
સ્નાન કરીને સતી તારાદે ઉઠ્યાંને હરી હરી ઓચરે ઘરમાંય,
સતી પધાર્યાં હવે સ્વામાની પાસે ત્યાં પુછેછે હરશનરાય ભાઇ. ૨૧
સવાભ ર જ્યાર સોનું ન થાય તો સત આપણું હવે જાય ભાઇ,
રાણી કહે છે તમે સ ભળો રાજા ધારણા રાખો હવે ધીર ભાઇ;
રૂષીને જ્યારે દાન દીધ વિના ન પીવું આપણે નીર ભાઇ,
ત્રણ જણા લઇ પરવર વેચાઇએ સતને જતા કેમ દઇએ ભાઇ.૨૨

સતને કારણ જયારે સરવે તજી મને સુખ સંસારનો સાર ભાઇ
વિશ્વાસે જયારે વળગી ન રહીએ ને શત જાત્રા ન દઇએ ભાઇ

ખંડ ૨ જો

રાજ મેહ્લયાં મંદીર મેલીઆંને મેંલી હીંડાળા ખાટરે ભાઇ
સતને કારણ જયારે ત્રણે સંચરીયાને લીધી કાશી કેરી વાટ ભાઇ
રાજા રોહીદાસને તારાદે રાણી તે મુખ જપે છે સારંગપાણી ભાઈ
વાટે ચાલીને વિશ્વામીત્ર કાપ્યા તમે એવા ચાલોમાં કયાંય ભાઇ
ગાઉ ગાઉના વેરે જુજવાં ને આગળ હરસનરાય. ભાઇ
બેની વાંસે સતીતારાદે દાસીને વાંસે કુંવર રોહીદાસ ભાઇ
કઠણુપલ જયારે આવી છે તારે એવીતો કપટ રૂષીએ ચલાવી ભાઇ
અનેક અશ્વની જયારે અસવારી કરેતા. ને હાથી અંબાડીએ રાવ;
અજોધ્યા નગરીના રાજીયો પગે પાળો ચાલ્યો જાય ભાઇ.
એમ કહે છે સતી તારાદે રાણીને ભલું કાધું તે સારંગપાણી,
ખાખી સઉએ જયારે રૂષી પધારયાને આકાય ઉડયાં હવે જોય ભય,
સોળ કળાને જયારે સુરજ તપાવ્યો ધરોધાણી વાણી થઇ ભાઇ;
પગનાં જયારે પગરખાં ઉતરાવ્યાને અણુવાણે પાયેછો સુલાવે ભાઇ;
વાટે વિશ્વામિત્રે પરબ બંધાવ્યાને અન્ય પાણીના ત્યાગ હવે બાપ;
શોટ થઇને જયારે સ્વાગત આપે પગનાં પગરખાં પેરાવે ભાઇ.
જંબી જયારે ઓરાને આવોને ભોજન જમતાં તમે જાઓ ભાઇ. ૬
પગ બળે જોરે પંથોને પગરખાં પેરાને પગમાં ભાઇ.
આવો પધારોને બેસો આસન કરો તમે સુખે શરીરે થાવો ભાઇ,

વિશ્રામ કરો તમે અઘઘડી આવો પછે તમે પંથે સધાવો ભાઈ,
રાજા કહે છે તમે સાંભળો શેઠીયા અમથી જમ્યુ નવ જાય ભાઇ;
મારે રૂષીને દાન દીધાં પછી અન્ન તો લેવાય ભાઇ.
અન્ન પાણી તો અમે કેમ લઈએને સત જાવાને કેમ દઈએ ભાઇ,
એટલો ઉત્તર દઇને ચાલી નીસરીયારે ત્યાંથી તે હરીશ્ચનરાય ભાઇ.
તેની વાંસે સતિ તારાદે આવ્યાને પૂછે પરબીયો હવે ત્યાંય ભાઇ,
પંથી તમે ઓરેરા આવોને ભોજનીયાં તમે જમતા જાઓ ભાઇ
આગળ એક હવે ચાલ્યો જાય બાપુ હમણાં જમીને આંય ભાઇ,
સાચું કહોને તમે સુંદરી બાઇ તમારે શો સગો થાય ભાઇ.
સુંદરી કહે છે એ સ્વામી છે મારો જુડો બોલ તમારો ભાઇ,
એ જમ્યા હોય તો ભલે જમ્યા રૂષીને દાનતો દેવાય ભાઇ;
એટલો ઉત્તર દઇને ચાલ્યા જાય ભાઇ ત્યાંથી તારાદે ચાલ્યા ભાઇ,
ભોજનીયા હવે જમતા જાય ભાઇ,

આગળ બેજણા વયાં જાયને ભાઈ બાપુ તારા માતને તાત ભાઇ;
જમ્યાં ભોજનીયાંને પીધાંરે પાંણી અમ આગળ કરી વાત ભાઇ,
અમારો કુવરજાસે આવે તેને પગમાં પગરખાં પેરાવજો ભાઇ;
વાટે વીશ્વામીત્રે કપટ કરયાને, ૧૨
કપટ કીધાં ઘણાં મન માય ભાઈ તેની મહેનત માથે પડીને,
ચાલી ગયા હરીસનરાયભાઈ એમ કરતાં સરવે કાશીએ ગયાને
ચોકમાં જઈ ઉભાં રહ્યાં ભાઇ, ખડનો પુળો જેણે શીરપર ધર્યો;
ત્રણે ઉભાં છે રહ્યાં ત્યાંય ભાઇ સત્યામણ હવે સોનાને માટે;
ત્રણે જણાતો વેચાય ભાઇ, ખેલ વિશ્વામીત્ર એવો ખેલતો,
સતવાદી સત નવ મેલે ભાઈ.

કુંવર કહે છે માતાજી મોરાની મુજને રાખો પાસ ભાઇ,
મુજથી એકલું રહેવાય નહિ એમ રૂદન કરે રોહીદાસ ભાઇ;
વાત વિશ્વામત્રે એવી સાંભળીને રૂશીજી બોલ્યાં વચન વળી ભાઇ,
ત્રણે જણાંને નોખાં લઇ વેચું અકકીકા કોર એકેકુ જાય ભાઇ,
બીજી ગલીને બીજે ઠેકાણે કોઇ કોઇના ભેગુ નવ થાય ભાઇ;
વાત એવી જ્યારે ચડે ભરાણીને રૂદન કરે તારાદે રાણી ભાઇ.
કાશી નગરને ગોંદરેને પોકારે હરરાન સચ ભાઇ.
સવાભાર સોનાને માટે વેચાણાં તારાદે નાર ભાઇ,
સવાભાર એનું સોનું લીધું ને દાન સિપ્રને હવે દીધું ભાઇ;
સોનું લઇ રાજારે સુઇ રહ્યા રે તસ્કર આવ્યા તે કામે ભાઇ,
અરધી રાતના ઉપાડી ગયાને કોનુ લેવું હવે નામ ભાઇ,
નીરાશ થઇને નીસાસા નાખે સત અમારૂં પ્રભુ રાખે ભાઇ.
વેસ્યા ઘેર સતી તારાદે વેચ્યા ને રૂશી ઘેર વેચાણા રાય ભાઇ,
વાંસે વિશ્વામીત્ર પડ્યા વે મેર મારાજને ન આવે ભાઇ,
તારાની ટેક હવે ત્રીકમે રાખીને તાપ દેખાડયો તનમાંય ભાઇ;
વેચ્યાં રાજાને રાણી ચાલી પોતે ત્યાં જોય ભાઇ,
કઠણ કામ વીશ્વામીત્રે કર્યું પણ સત જાવા ન દીધું ભાઇ;
સતને કારણે હવે તાણે વેચાણાંને રાણી હરસન રોઇદાસ ભાઇ.
કહે દગો એને દુખ ઘણાં પડ્યાં, ત્રણે જણાં તો વેચાણાં ભાઇ;
ગોવિંદની ગતિ નવ જાય જાણી રૂષી ઘરે ભરે રાજા પાણી ભાઇ,

ખંડ ૩ જો.

ચીત્રસની કરતી ચોકીનેરે રાતનાં ભરવા નીર ભાઇ,

એમ કરતાં કેટલાક દીન વીતયાને સુકાઇ ગયાં શરીર ભાઇ,
આણુ ધણો રાજા મનમાં રાખે તેમ દુખ ઘણેરા પ્રભુ નાંખે ભાઇ;
એક દીવસના સમે જાયે રાજા હરસ ચાલ રે જોવા ભાઇ,
બાર બેડાનું માથે માટલું લઇને જળ ભરવાને તે જાય ભાઇ.
અકત વીશ્વામીત્રે કીધાં તારે સ્વરૂપ દેડકાનાં હવે લીધાં ભાઇ.
દેડકા થઇને હવે માટલામાં પેઠા બાપુ ભાર થયો તેની માંહ ભાઇ;
જળ ભરી રાજા ઘડો ચડાવે પણ રતી ઉચો નવ થાય ભાઈ.
વીમાસણ હવે બહુ કરે રાય પણ તેની શી વલે થાય ભાઇ,
જળ ભરતાં હરે જરા પોચ્યું ને ટાલ પડી શીર માંહ ભાઇ;
નીશાળીઆનો સાથે કુંવર આવતા દીઠા હરસનરાય ભાઇ,
ઉંડા જળમાં નમે આઘેરા ચાલો તો ભાર હળવો હવે થાય ભાઇ;
સાંભળી રાજા સમજીને રહ્યા ઉંડા જળમાં આઘા ગયા ભાઇ
તરત ખુશી હવે બાહાર નીકળ્યા ટેક મારીને જગમાંય ભાઈ.
વળી ભરીને રાજા ચાલી નીકળ્યા ગયા પોતાને દુવાર ભાઈ;
કોપ્યા વીશ્વામીત્ર ભાળીને કુંવરને નાખું મારી ભાઇ;
ત્યાંથી સરવ ચાલી નીકળ્યાને તેના સાથે કુંવર જાયે ભાઇ,
ફુલડાં વીણુતા તરત ફટકાઓને પ્રાણુ છોડયા હવે ભાઇ;
વકમ વીશ્વામીત્રે કીધાને સ્વરૂપ ભોરીગના હવે લીધા ભાઇ,
નીશાળીયા સરવ ચાલીને ગયા
જ્યાં હતી એની માત ભાઇ ફુલપં વાંણ્યાં તેને ફટકારોને
તારે કુંવર હરે પડયો ભાઇ એમ કહેછે સતી તારાદે રાણી તે,
ભલું કીધુ તે સારીગપાણી હાઠો કુંવરને દોટજ મુકીને;
ઉપાડી લીધો ઉરમાય ભાઇ રંગીલો કુંવર રોઇદાસ મારોરે

ખાંતીલા ખાપણ વિના જાય ભાઇ મનના મનોરથ થવા ન દિધા ને
લાવ એક નવ લીધો રે ભાઇ.
હાથે કર્યાં હેમનાનેગ શીરપર નવધર્યાં ભાઇ.
સરવે શણગાર તારા શ સંભારીને મને અંગમાં ઉઠેછે ઝાળ ભાઇ,
કુંવર તેં તારી બાજી સંકેલીને મને અભાગણીને એકલી મેલી ભાઇ;
માતાએ કુંવર કાંધ ચડાવ્યોને સ્મશાનમાં લઇ હવે જાય ભાઇ.
મશાણમાં રાજા હરસન ઉભાને,
ભોંયનું ભાડું માગે તહાંઇ ભાઇ સોના|મહોહજો આપો અમને;
તો દેન દેવા દઇએ તમને ભાઇ માતાએ ચેહ કુંવરની ખડકી.
અગ્નિ મુકી હવે ત્યાંય ભાઇ પંખી સ્વરૂપે હવે રૂશી પધાર્યાંને,
જય બેઠા ઈંદ્રરાય ભાઇ વાંસે ઝડી હવે મેઘની કીધીને;
અગ્નિ ઓલાવી હવે દીધી ભાઇ અરધું બળ્યું એનું મડદું રહ્યુંને,
હવે જળમાં તણાતું જાય ભાઇ
બકીયુ લે એહી માલ ભાઇ ઇરત તેમાંથી હવે ઉપાડી લીધું;
મડા ગાંઠ જ્યારે વળી ગઇને અને ખબર નથી હવે તેને ભાઇ,
ડાકણ તારા શહેરમાં આવીને મડા મશાણમાં ખાય;
વારસ ટાણું કરોને નહી તો શહેર સમુળુ જાશે ભાઇ,
હણી ખુણા જઇ એનાં બનાવે પણ મેર મહારાજને નાંવે ભાઇ,
સ્વારથીન શહેર સમુલુને સાથે કાશીનો રાય ભાઇ
નરનારી ઉરે ઘર ઇલી રને ડાકણ જોવા હવે જાય ભાઇ;
મોર આવ્યા વિશ્વામીત્ર ચાલીને જઇને ચોટચે ઝાલી ભાઇ.
ઉભી બજારે શેહેરના મધ્યમાંય ભાઇ,
નારીયું ભેળી થઇ હવે ડાકણ જોવાને જાય ભાઇ.

ઉગમણે હવે ઝાંપલે આવીને તેડયો ત્યાં ખેમલો મસાણી ભાઇ.
સતીએ મોઢું જયારે સ્વામીનું દીઠું.
ત્યારે શુદ્ધ વળીછે શરીરમાંય ભાઇ પતીને હાથે મારા પ્રાણ જો જાસે
ત્યાં ધારણુ થઇ હવે ધીર ભાઇ એમ કહે છે સતી હવે તારાદેરાણીને
ભલુ કીધું તે સારંગપાણી ભાઇ ભક્તિને કારણ ભુવન છોડયાને
તનમન સોંપ્યા છે શીશભાઇ કહેવામાં એને દુઃખ પડયાં ઘણુંજી.
નો આવ્યા જુગદીશ ભાઇ નાથ મારા જાણે નમે
પ્રભુ મારો અપરાધ શા ભાઇ.

ખંડ ચોથો

કાશીપુરીમાં અચાનક દીઠુંને અનરથ થયો ભાઇ
પવિત્ર પુરી શીવશંકર કોપીને કોપ્યા ઉમૈયાનો નાથ,
અગની ઝરેછે નેત્રમાં ભારીને બ્રહ્માંણુ નાખુ હુ તો મારી
હરી પોઢયા વૈકુંઠમાં ને કમળાજી ઢાળે છે વાય ભાઇ
ઉધડકીરે પ્રભુજી જાગીયાને તરત કાશીએરે જાય ભાઇ
ક્રોપ દેખી શંકરનો ભારીને ગરૂડને મેલ્યા વિસારી ભાઇ
સ્નાન કરીસતી તારાદે આવ્યા તુલસી પત્ર મુખમાંય ભાઇ.
હાથ જોડીને હાજર થયાને હરસન મારે છે ધાવ ભાઇ
હાથ એના ઝાલ્યા મોરારીને રાજા બોલ્યા વચન વિચારી
સતવાદી રાજા હરસન કહોએને ટેક મેલે ન હવે કયાંય ભાઇ
રાજ ગયું રોહીદાસ મરાણો એવા હાલ માથે થાય ભાઇ
પાછુ જયારે નથી જોતા વાળીને વાંસે ઉભા દેવ મોરારી ભાઇ
ક્રોધ કરીને રાજા હરસન બોલ્યાને હાથ મેલી દીઓને મરાજ ભાઇ
આટલા દીવસ તમે ઉંઘી રહ્યાને ખબર પડી તમને આજ ભાઇ

બળવંતા તમે થાશો બેસીને વારસ કીધી તમે વેલી
રોહીદાસ મુવાને હું રાણીને મારૂ પછે હું કહું મારો પ્રાણ
ટાઢક તમને થાય ઘણીને સૌ કરશે વખાણ ભાઇ
ભક્તિનો તો મહીમા વંચારીને વારસ વેલી કીધો મારી
હસીને બોલ્યા કમળાનો પતિ ધન ધન સતવાદી રાય
માગ્ય માગ્ય જે જોઇયે તારે તુને આપું હું તો આંપ.
સંકટ તારા સરવે કાપુને જે જોઈયે તે આપુ ભાઇ
કૃષ્ણ કહેએલાં ક્યાં જાશો કપટને શીક્ષા આપુ તમને આંહી ભાઇ,
ચૌદ અવતાર જાઓ સ્થાનને આપ્યાંને
સતવાદી બેઉ સંતાપ્યા ભાઇ વિશ્વામિત્ર થરથર ધ્રુજેને
મુખમાંથી બોલે નહી કાંઇ ભાઇ હાથ જોડીને રાજા હરસને માગ્યુને
સાંભળો તે વઇકુંઠ રાય ભાઈ વિશ્વામિત્ર તો અમારો ઋષયોને
અવતાર એક નવ થાય ભાઇ, હેતે હરીમુખ ઓચર્યા વાણીને
વચન તમારા સત થાય ભાઇ, રાજા રોહીદાસને સજીવન કર્યાને
હવે ત્યાંય રાજા રોહીદાસને તારાદે રાણીને
દરસન દીધાં સારંગપાણી સંખ ચક્ર ગદા પદમ ધરીને;
દરશન દીધાં તેમને ત્યાંય ભાઇ, હાથ જોડીને રાજા હરસને માગ્યુને
સાંભળો વઇકુંઠરાય ભાઇ, ભવો ભવ સ્વામી ભક્તિ તમારી
અમને દેજો દેવ મોરારી
મુખે માગ્યું તે રાજાએ આપ્યુંને
દુહા શ્રીસોવનરાય. સત શ્રી હરિએ એનું રાખ્યું
કાશી નગરની માંય. સંકટ એવાં સરવે કાપીને.
અવિચળ ભક્તિ એને આપી, ગંગા સ્નાન રાજા હરસને કીધુંને;

દાન દીધાં ત્યારે ઘણા, કાશીપુરમાં કીરતિ વધારીને
પછી અજોધાએ જાય, નવે ખંડમાં નામના રાખીને,
પુરી એની શાસ્ત્ર સાખી.
કલ્યાણ રાજા હરસનનાં કીધાં ને સુખ દીધાં સવાઇ
અજોધા પુરમાં આનંદ વરતાણુંને,
જુધમાં જશ ગવાય હેતે કરીને લડાંવેને,
વાલો તેની વારશે આવે
એક અવધખંડ બીજો વાટ ખંડ તીજો કાશી ખંડ કહેવાય;
ચાર ખંડતે ચરણ અઠયાશીને ભક્તિ વઇકુંઠમાં વાસી. ૧૫
સોરઠ ખંડ ગીરનારની છાયા તે શેર કુનયાણીની માંય;
સતી રાંજા હરશત તણાને, દાસ દામોદર એમ ગાય.
તેને પ્રણામ કરે ને કહ્યું કહેવરાવ્યું છે હરી

સંપૂર્ણ.

ગણેશનું ભજન ૫૦

જયાં દેખુ અલેક મેરા રામ,
જયાં દેખુ સાવમા તોરા રામ;
સોય માણેક મોરી નજરમાં આયાજી, દોહ.
ગવરીના નંદ ગણેશ મનાયેલા મોય,
હરદામા હરીને હુલાયા રામ
તરભર તાળાં રજમર કુંચી,
સંત ગુરુએ ખોલાય રામ, સોય—
ચોરાશી ચઉટાને બાવન બજાર,

સતગુરૂએ શેહેર રચાયા રામ; સોય.
જલહળ જલહળી જોત્ય જલત હે,
મોતીના ચોક પુરાયા રામ. સોય.
સંસાર સાગર મહા જલ ભરીયો.
તારણુ તાર મીલાયો રામ. સોય.
મચ્છંદરના ચેલા ગોરખ બોલીયા,
મોજયા સો નર પાયા રામ. શોય.

ચેલઈયા પુરાણ તથા હાલરડુ.

હરી ગુરૂ સંતને સમરીને ચોથો ગણુપતની દેવ;
સમર્યો લખ લાભ દીએ જેની પ્રથમ પેલી સેવ;
ગુણુ ગાવેરે હરી ભક્તિના જેને સ્નેહ ભાવ અસમાનઃ
સત વિના સાહેબ ન રીઝે વાંચે વેદ પુરાણુ.
સગાળશા શેઠને ચંગાવતી રાણી એવા નીમધારી નરનારી.
સાધુ જમાડીને પછી જમતાં, જેનો અહોનીશ ધરમ અપાર,
એક સમે એને અટક પડીને મેઘ મંડાણો મુશળધાર,
પરજન ઉઠયો આઠમો તો એ સત નવ છોડો શાણારે,
વરસી રહ્યો ત્યારે વકીલ તેડાયોને દશોદશ ગોતવા જાય,
અભીઆગત વિના મારે અનડાં ન ખપેને
એવો કરોને ઉપાય,
વાણોતર ચાલ્યા એને ગોતવાનેગે જોયા નગર હરી વીર;
તળાવની પાળે એક તપસી બેઠે ને શેઠને કીધો શમાચાર.
શેઠ કાને સાંભળીનેરે અણુવાણે પગે ધોડયા જાય,
પ્રણામ કરીને પગે લાગ્યા તો હઈડામાં હરખ ન માય;

સગાળશા શેઠનું સત છોડાવવાને, કોઢીયા થયા કીરતારભાઇ,
આવી દેવળમાં ઉતર્યાનેરે, દેહ કીધી છે બેહાલભાઇ;
દુરગંધ આવે ને ભુત લાગેરે ભાઇ,
તોય ડગે નહી મન શેઠનું રે, એવી મોટાઓની ટેક ભાઇ,
શેઠે સાયબાને જયારે ઓળખ્યાનેરે,
તેના માનવી સુણજો મર્મ,
ભોજનના સ્વામી મારે ભોવન પધારોને,
રાખવા વાજને શરમ.

કડવુ ૧.

ચરણ ધોઇને ચરણામૃત લીધાને. સૌખ્ય સધળાં કામરે;
કરજોડીને પછે કહેવાને લાગ્ય ને મંદીર પધારો માર;
અતિથા વાણી ઓચરાનેરે, સાંભળો સતી મોરી વાત,
મારી કાયા મારા હાથ નહી, જાને પીડા કરે છે અતપાત,
રથ રેવંતી જોતરૂને. ગાદી નંખાવું ગોપાળ;
તેડી બેસારૂ તમને ત્રીકમા, તમે મહેર કરોને મારાજ.
વળતાં અભીયાગત બોલીયાં. મારે રથ ઘોડાનું નથી કામ,
અમો અવીનાશી રહીયે એકલાને (મ) લેસો મારૂં નામ.
પ્રભુ મંગાવું પાલખીને માંહી ઝાઝી કરાવું જતન;
પવન ન લાગે એવા પડદા બંધાવું જેમ રાંક રાખે રતન.
મનગમની રસોઈ અમે માગી લેશું,
ત્યારે જાશે તમારો ભરમ.
સરભંગી સાધુ એ પડી શોચ નહી મારે.

કડવુ આમારા ખટ કર્મ.
વળતાં અભીયાગત બોલીયાં.
જો હું આવું નગર મોઝાર ભાઇ,
નારી નારી જો આવે તેડવા,
નીકર બેશી રેશુ બાર ભાઇ.
હરખેથા હરિજન ચાલ્યાનેરે, આવ્યા પોતાને દુવાર ભાઇ
લાગ્યા પુછવાનેરે હવે સ્યો કરવો ઉપાય ભાઇ,
સતી કહે છે સ્વામી હમારાને ઢીલ ન કરસો ભાઇ;
અબઘડી જાઇએ એને તેડવાનેરે,
એ માનવી નહી પણ મોરાર ભાઈ
સામૈયા લઇને સાબદા, થીઆનેરે ગયા પુરવનાં પાપ
ભોજલના સ્વામીને ભેટયારે, ટળી ગયાં ત્રીવિધી તાપ

કડવું ૨ જુ.

કનકાઇઢાણીને કંડીઓ, મહીં જુગતે બેસાર્યા જદુવીર
સંબાવનીયે શીરપર લીધાને ભીંજાણા સતી કેરા ચીર.
નગરના લોક ટોળે મળ્યાને જોવાને વરણ અઢાર ભાઈ,
અનેક વાણી ઓચરતેરે હાંસી કરે છે હજાર ભાઇ
ઉના જળ મેલી અસ્નાન કરાવ્યા,
પોઢાડયા પલંગ વિશાળ ભાઇ
ભાવે કરીને ભોજન [illegible] ગેવાને પકવાન
ચંદન ચરચીને ચરણ [illegible]
હાથ જોડીને હરાજ ઉભાન [illegible] ભગવાન ભાઇ.
મનુષ્ય દેહ મુનિ અર્ગિન કરે છે.

માંરે માટીનો આર,
અતિથી વરણુ તમે કેમ કરશોને હઇયે કરોને વીચાર,
કસાઇવાડેથી તુરત મંગાવવાને મેત્રા છે લોકની લાજ.
ભાગ્યવાન દીનાનાથ પધારયાંનો ધન્ય ઘડી મારે આજ;
નવા નવા રૂપજ અમે ધરીએને રમયે લીયે વરમોઝાર
અઘોર પંથી મારે આર માણસનો પરમાટીનો નથી પ્યાર.
નરને નારી એકઠાં મળીઆંને હવે કીઓ કરવો ઉપાય.
પ્રભુ જોવાને આવ્યા પારખુને જો ના પાડીએ તો સત જાય
પુત્રને ચાલ્યા પુછવાનેરે નીશાળે શેઠ સગાળ
સુતને કેછેરે સાધુ આવ્યાને તમારો કરવાનો કાળ,
ચેલૈયો કેછે સત નવ છોડીએ; મરને જડમુળથી જાય.
ભાવે કરીને ભોજલ બોલીયો, ધણી અટકે પડે ઓળખાય,

ખંડ ૩

આતે કાયા મારી અંતે પડવાની,
એમ બોલ્યો સુધીવંત બાળ;
સાધુને હાથે મારૂ મોત સુધરશેને,
ટળશે જનમનાં જંજાળ
આગે મોરધ્વજે અંગ વેરાવ્યાને
કરણે દીધાં કાયાનાં દાન,
શીબી રાજાની માટી શાખે જોખાણીને,
તારે રીજયા હતા ભગવાન.
તોય સતવાદી સત ના છોડે મરને ભાંગી પડે બ્રહ્માંડ.
દધી રૂખીને જયારે દેવતા જાચ્યા,
જેના વાંસાના કરવાતા વજર.

કુવાડે અંગ માંડયા કાપવા તોયે,
બોલે નહિ બુદ્ધિનો સાગર.
હીર મળે પણ સમો નહી મળે
મારે ગેર મોહન થયા છે મેમાન
આવ્યો અવસર પાછો પગ કેમ ભરીયેને
તન મન ધન કુરબાન
સુરત પામે તમે હરમત રાખોને
જોજો મોટાઓના મરમ,
પરમારથ કારણ મરેને પ્રાણ હોંમાય
નહી છાડીએ સત ધરમ
એટલો પટકારો જ્યારે પીતાને દીધો.
તારે હરીજન થયા હુશીઆર.
સુતના વચન સાંભળીને છાતીનાં પડી ગયા સાર
ચાક ઉપરથી જેમ પીડારે,
એમ ચેલૈયે ઉતારૂ એનું શીશ.
અર્પણ કરીને આગળ ઉભા તારે,
જોઇને રહ્યા જુગદીશ.
બેઉ નામી કહે છે બાઇને,
સતી સજોને સોળે શણગાર;
હસતાં ને રમતાં એણે સમો સુધારીને,
રોતાં નહિ લગાર,
કળપેલ દાન અમે લેતા નથીને
એવી બાકુની ભાર ટેવ

ભાવે કરીને ભોજન બોલ્યાને
તૈયાર આલોને તતખેવ
નવા નવા આભુષણ પેરીનરે ચેલૈયો શુધાયો' તેથી વાર ભાઇ
ભાવે કરીનરે ભોજન નીપાવેને આરાગો નંદના કુમાર ભાઇ
શીસ હતુ તેતો સીંકે ચડાલ્યુને કાયા આણી મારે કામ ભાઇ
મુખે મારાની ભાળી ભક્તિ તમારીતો મને મેઠી આવો મારે ઠામ ભાઇ
ખાડીઆમાં શીશ કચરાવુંને કીધાં કઠણ વચન ભાઇ,
ઇંદ્ર તાપ તેનો જીરવી ન સક્યો ને છોડી ભાગ્યો ઇંદ્રાસન ભાઇ
જમવા ટાણે જોગેશ્વર બોલ્યા સાંભળોને મારી વાત ભાઈ,
વાંઝીયાના અનની વેરતને મારેતે સુરતે કેમ સમાન ભાઇ,
સધાવતી કહે છે તુને રમત દેખાડું તું મારી થાજે મહેરબાન.
તું આવ્યો મારૂં સત છોડાવા તો હું જહાલુ તારો કાન ભાઇ,
પાંચ માસનું વરજ છે મારેને વાંઝીયા નથી દીનાનાથ ભાઇ,
સતીએ ઓદર માંડયું ચીરવા તારે હરીએ ઝાલ્યો તેના હાથ ભાઇ
ધન્ય ધન્ય સતી ધરમ તમારોને મેં જોયુ મરજીવાનુ મન ભાઇ,
પુત્રને વેચી મારૂ સન્માન કીધુ એમ મુખથી બોલ્યા વચન ભાઇ.
માગ માગ સતી માગ્ય આપુ એમ કેછે કરૂણાંનિધાન ભાઇ.
આવી કસોટી (મા દેજો કોઇને શ્વામી એ માગુ વરદાન ભાઇ
પરિબ્રહ્મ પોતે પ્રગટ જુવેને દીન પાચમે પાર આંઇ;
ચેલૈયાને સજીવન કીધોને તારે વરત્યો જેજેકાર ભાઇ,
ચેલૈયા આખ્યાન જે સાંભળે તેનો વઇકુંઠ હોજો વાસ ભાઇ;
ગુરૂ પ્રતાપરે ભોજલ બોલ્યા તો ધન્ય ધન્ય મારા નાથ ભાઇ.

સમાપ્ત.

ચેલૈયાનું હાલરડું.

હેરી તારે હાલરડે હળતાળ બાળાચેલૈયા જીવો ભાઇ,
ચેલૈયા ખમા ખમા; (ટેક)
હેરી મરા નોધારાના અધાર,
બાળા ચેલૈયા જીવો ભાઇ. ચેલઇયા૦
હેરી મારે કણુ ખુટયોરે કોઠાર.
બાળા ચેલઇયા જીવો ભાઇ. ચેલઇયા૦
એજી મારે હાલરડે હાતાળ કુંવર ચેલઇયો ખમાખમાભાઇ
એજી તારા મેતાજી જુવે તારી વાટ,
કુંવર ચેલઇયો ખમા ખમા ભાઇ. ચેલઇયા૦

ખંડ ત્રીજો

સાખી

અમે જાણ્યું ચેલઇયાને પરણાવશું,
જાડી જોડશું જાન,
પણ ઓચીંતા મરણું આવીઆં,
સ્વર્ગથી ઉતર્યાં વઇમાન. કુંવર.
લીધી હોજો લીમડી;
એની શીતળ હોજો છાંય કુંવર.
બંધવ રહેંજો બોલાણુ,
તોય પોતાની બાંય. કુંવર.

સાખી

કુવા ઢાંકણુ પાવડુ, જગની ઢાંકણુ જાર;
બાપનુ' ઢાં બેટડો, એમ ઘરનુ' ઢાંકણુ નાર. ચેલઇયા,
ફૂળ વિના ઝુરે પીપળી એમ બ'ધન વિનાની ઝુરે બેન;
પણુ પુત્ર વિના ઝુરે માવડી
એજી તારા પી'ગળે પડીએલ ખોટ બાળ ચેલઇયા,
હે ઘર નમ્યુ' તો ભલે નમ્યુ' વળી તુ' કયાં નમ્યો વરનો મોભ
જેના ઘરમાંથી ક'ઘોતર ઉડયા,
તેને જલમો જેલમનો શોગ. ચેલઇયા.
હે મેલામાં મેલો દુબળો, તેથી મેલો લોભ;
તેથી મેલો સગાળશા વાણીયો;
એતો મુવે ન પામ્યો મોક્ષ ચેલઇયા
હાથે પોંચી હેમની વળી ગળે એકાવળ હાર,
આંગણે નહિ દીકરો,
ભઇ મરે ભવ હારીએ બેની મરે દસ જાય
બાળપણુમાં જેના માવતર મરે,
તેને ચોદસના વા વાય કુ વર
ચેલઇયાને સજીવન કીધો, લાગ્યો પ્રભુને પાય,
ભોજલના સ્વામીને ભેટતાં પ દના પ્રાચીત જાય

ગોપીચ'દનુ' ભજન.

પ'. ૧.

હરી ગુરૂ સ'તને સમરીએ ને ચોથા ગણુપતી દેવા;
જેને સમરે સુખ પામીએ ને વૃદ્ધ તણા ઉપદવા,

ઓતરા ખંડના રાજીયા ને ગોડ બંગાળા ગામ;
તલકચંદ રાજા રાજ કરે ને ઘેર પતિવરતા નાર.
સામે ગામથી ચોર આવ્યાને આવ્યા તે વન મોઝાર,
વનમાં વસે એક જોગીઓને પ્રાક્રમા કરી લાગ્યા પાયજી.
ચારે ચોર બોલીયાને બંગાળા માંઇ;
સુખે ચોરી કરી આપીએ તો દેશું બાવાને ચોથાઇ.
ત્યાંથી ચોર ચાલાયાંને આવ્યા બંગાળા પાસ,
મશાણની રાખ લઈને ગયા શહેર મોજાર;
તીજોરીમાં ખાતર દીધાં ગાંઠડી બાંધી ચાર;
કુંચી કમાડની ખોલતાં ભાળ્યો મેણાવંતીનો હાર,
ચારે મન વિચાર્યુંને સાંભળો ભાઇ એક વાત,
હાર નાંખશું બાવાની ડોકમાં પાડશું ચોથ ભાગ.
પ્રભા થયુંને ભોર ભયો ચોપદાર જાગ્યા તેની વાર.
આપડી તીજોરીમાં ખાતર દીધાં, ધન ચોરાણું અપરંપાર;
મોલમાં જાગી મેણાવંતી ન ભાળ્યો રત્ન હાર;
ત્યાંથી દાસી દોડી આવી રાજા આગળ ફરીયાદ.

ખંડ ૨.

કોપ કરી રાજા બોલીયો જાવ ચોપદાર આણી વાર,
ચોર લાવો સજ કરીને ગોતી લાવો હારને માલ;
ત્યાંથી સીપાઇ ચાલીયાને આવ્યા વનખંડી મોજાર,
હાર ભાળ્યો બાવાની ડોકમાં સરવે થયા હુંશીયાર.

હાર સાડીકા ચાલીયોને આવ્યો રાજાની પાસ
રાતની કુરે બાવો ચોરીયોને દીવસનો માગે છે લોટ
ક્રોધ કરી રાજા બોલીયોને જાવ સાડીકા ન્યાય,
એ બાવાને મારી કરીને વેલા આવો ત્યાંય.
ત્યાંથી સાડીકા ચાલીઓને આવ્યો ચોપદાર પાસ;
રાજાએ હુકમ આપીઓ બાવાને મારો ઠાર;
તરવાર બંદુકથી બાવો ન મરે શું કરશુ તેનો ઉપાય.
રાજા કને આપણે જઈને એનો કરીએ ઉપાય.
ત્યાંથી બાવાને લઇને ચાલ્યા આવ્યા વન મોઝાર,
તોપને ગોળે બાવાને મારોને શું કરોછો વિચાર.
ત્યારે રાજા બોલીયોરે સાંભળો ભાઇ વાત;
એ બાવાને નાંખો વાવમાં ઉપર પુરો પથ્થરનો લાદો;
ત્યારે બાવાની ગાંસડી બાંધી નાંખ્યો વાવ મોઝાર
ત્યારે જોગીરાજ જાગીયા સાંભળને કહું વાત,
અમારા ભજન ચુકવીયાં સમાધી ખોલાવી આવાર.
એક માસમાં મૃત્યુ તારૂ થશે લાગ્યા જોગીના શરાપ.
હાથ જોડીને રાજા બોલીયાને સાંભળો જોગી મારાજ
તમે કીધુ તે કબુલ છે પણ રાજ નીરવંશ જાય.
ત્યારે જોગીને દયા આવીને સાંભળ રાજા વાત
એક પુત્ર તારે થશે ગોપીચંદ એનુ નામ.
નથી સુણ્યો નથી સાંભરીયો નહી કેવી એને ચાય
ચુરૂ પ્રતાપે ભોજલ બોલ્યાને પડ બીજો પુરો થાય.

ખંડ ૩ જો.

ઉંચા મંદીર માળીયાંને નીચા ગોપીચંદ નાથ
હાથ પગ ચોળે એની ઓઉ મોલુમાં જુએ એની માય
રાજા ગોપીચંદ જલમીયા વાગી રૂડી વધાઇ;
જોશી તેડાવ્યા શહેરના રૂડા જોશ જોવરાઇ.
કયા નખેતરમાં રાજા જલમીઆરે કેવા કરશે રાજ
સાચે મોતીએ વધાવીયાં બોલો પંડીત રાય
ઘોડ બગાળાના રાજીયા ગોપીચંદ એવું નામ;
માતાજી મનમાં હરખીયાંને ઘણાં દીધા છે દાન,
ધન માલ મુક્તાફળ આપ્યા સાધુ બ્રાહ્મણ અનુસાર
બાર વરસે રાજા પરણીયાને પરણ્યા છે પીંગલા નાર
બીજી નારિ ત્રણસે સાઠ પરણ્યા રૂડાં ચલાવે રાજ
ત્યાં માતાજી બોલીયાં સાંભળ ગોપીચંદ રાજ.
તારે દેયુ તારા બાપ જેવી, મશાણે પરજલ થાય.
એક સમે નાવા બેઠા નીરખ્યું રાજાનુ મન
ત્યારે માતા મનમાં વિચાર કર્યો રોવા લાગ્યા તેણીવાર
નહી વાદળ નહી વીજળી ઠંડા પડયા અમને નિર;
આપણા શહેરમાં નહી કોઇ દેયુ માતા,
કેમ રોય મોરી માય,
ગોપીચં રાજા એમ બોલ્યા કેમ કરેછે ઉતપાત;
ત્યારે મેણાવતી બોલીયાને સાંભળ રાજકુંવર વાત;
એવા બતાવે જોગ તુને અમર રાખે તુજ કાય;
આડના લાવ્ય તું પુતળા જા જોગીની પાસ.

આપણી ઘોડાસમાં ભોંયરૂં તાં નવસે નાથુનો નાથ;
તાંથી ગોપીચંદ ચાલીયા આવ્યા ગરૂની પાસ.
પેલુ પુતળુ મેલીયુંને ગુરૂનો કર્યો નમસ્કાર.
પહેલુ પુતળુ ઉડી ગયુંને બીજુ કર્યુ તૈયાર
બીજાને જલાયું ને ત્રીજુ મેલ્યુ તેણીવાર
ત્રીજાને જલાયુને ચોથુ ગોપીચંદ રાય,
શું કુ થાશે માતા તાહરૂ કહ્યા બતાવું ઉપદેશ.
તારે ગોપીચંદ બોલ્યા હવે ફુટ્યા મારા જ્ઞાન
તારે જુનો જોગી બોલીયા,
ગોપીચંદન ધીરજ આવી જાલંધર બાવાને લાગ્યા પાય;
ગરૂ ગરૂ મારા દેવજી અમને આપોને ઉપદેશ;
બાર બેડાનો ભાલીયો ગોપીચંદ પણી જાય
નાની એટલી મારી બેનડી મોટી એટલી મારી માય.
ઘડો ચડાવો એની અમને
ઘડુલીયો લાવતાં મા લાગી વાર
ત્યાંથી ગોપીચંદ ચાલી આવ્યા ગરૂની પાસ,
આવા જલ નુગરા કયાંથી લાવ્યો બહુના અડયા હાથ:
એમ કરી ગુરૂજીએ ઉઠયા ધોકા માયા બે ચાર.
નથી ગાયો નથી સાંભળ્યો નહી કવિયે જોડાય.
ગુરૂ પ્રતાપે ભોજલ બોલીયા તીજો પુરો થાય.

ખંડ ૪ થો.

કયા મુલકનો તું રાજાઓ કયાં તમારાં ગામ;
કાણુ રાજાના બેટડો ને શું છે તારૂ નામ,

ઉતર ખડનો રાજીઓ ગોડ બંગાળા મારૂ ગામ
તલકચંદ રાજાનો બેટડોને ગોપીચંદ મારૂ નામ
વસ્ત્ર ઉતારી અલગ મેલ્યાં આ બંધાવ્યા એની પાસ
ઝોલી ઝંડા પવન પાવડી અલેક અલેક કરતા જાય;
હાટે હડતાલ તો પાડી ને ચોરો પડે પોકાર
ગોડ બંગાળાનો રાજીઓ જોગી થયા તતકાળ
રાણી રૂવે રંગ મોલમાં દાસી રૂવે દરબાર
સેજ પલંગ રાજ છોડી જોગ પહેર્યા શાને કાજ
આવી અલેક જગાવીયા માતા મીણાવતીના મહેલ.
ભીક્ષા દેને મારી માવડી ગુરૂજી જો ત્યાં લાગે વાર
દેશે જાજે પરદેશે જાજે નહી બેનીને મહેલ
માતા રૂવે રૂદન કરે ને ભલો બજાવ્યો ભેખ
તાથી ગોપીચંદ ચાલીયા આવ્યા પીંગળાના મહેલ
ભીક્ષા આલોને મારી માવડી ગરૂજી જોતા લાગે વાર
ગાંડો થયો રાજા મક્કર ખાધી ગાંડો બંગાળાનો રાજીઓ.
મારા કારણ કોક કારણ કીધાં કારણ બાણીયાર
આજે નથી પાયો માતા મક્કર નથી ખાધી
ગાંડો નથી બંગાળાનો રાજ,
ભીક્ષા લઇ રાજા ચાલીયા ગયા ગુરૂજીને પાસ
પરાક્રમ કરી પાયે લાગવા ગુરૂએ દીધો ઉપદેશ
તાથી ગુરૂ ચેલા ચાલીયા આવ્યા કાશી મોઝાર
ગંગા નાયા ગોમતી નાયા નિરમળ નીર
તીરથ કરીને આવીયાને ગયા બેનીને દેર.
સારી રીતે ગુરૂજીને પુજ્યા ગોપીચંદન ઉતરાવ્યા ભેખ

ત્યાંથી અસ્વારી મોકલી આવ્યા બંગાળા મોઝાર
બાર વરસ રાજા રાજ કરયાંને જનમના જાગી
ગાય શીખે સુણે સાંભળે વઇકુંઠમાં હોજો વાસ
ગુરૂને પ્રતાપે ભોજલરામ બોલીયા ખંડ પુરો થાય

પદ પ્રભાત.

પ્રાણુપાત પરમેશ્વર મહારા સુણીએ અરજી અમારિરે—ટેક.
અધમ ઉધારણુ પતિત પાવન દેવ કહે વિસ્તારિરે
ઝુડ ચકી ગજરાજ ઉગારયો તારી ગુણકા નારીરે —પ્રાણુ.
પંચાળીનાં પટકુળ પુરયાં મહેર મોરારીરે,
પ્રહલા માથે સ્થંભે પ્રગટયા અરભક લીધો તારીરે—પ્રાણુ.
રંક વંકા સજન કશાઇ ભેટ કરી ભય હારીરે.
તેલ કઢા ટાઢી કરી ત્રિકમ સુધનવાને ઉગારયો — પ્રાણુ.
કોટિ ભકતનાં કામ કરો છો દયા દીલ ધારીરે
ગુરૂ ગણપત ગોવિંદને ગાતાં સેજ તરે સંસારરે —પ્રાણુ

ગણુપત ભજન ૫૧.

(રાગ આવોને જેસલરાય)

કરીયે સત્યનો વિચાર સતિયા હોયે નરને નાર
સત્ય ચાલે છે સંસાર સત્યે મેઘ વરસે ધાર
આવોને આતમ રામ આપણે જ્ઞાન સંભાળીયે
એવી પ્રેમની તો રીત રૂડી પાળીયે હેજી. આવો.
બગલો હંસ જેવો નીરે નીરૂ જેવા જાય.

જઈને ઉભુરે એજ પાન ચીનગા માછલા ચાય. આવો.
પીપળ પીળુ તો દેખાય જયારે સોની પાસે જાય
એતો અન્ગમાં તગાવ તાં તેની કીમત થાય. આવો.
મોતી ભિંધા કોય એનુ નીર ઉતરી જાય.
ભાગે ફદી ન સાંધાય એનુ મુલ તે શુ થાય. આવો.
હીરો ઝવેરી પાસે જાય જ્યારે પરખમાં રેવાય
ઘમશે ઘાગુ કરે ઘાય તારે મુલવી વેચાય. આવો.
જ્યારે સભામે ભજાય સાચા સંત ભેગા થાય
સત્યની છય તે દેખાય તાર ભકત તે કેવાય. આવો.
ગુરૂની ગમ નાના ગાન એનો મુરખ કેવાય
એનો મોક્ષ તો નવ થાય જગરી નરકમાં જાય. આવો.
પેમના પાટ તો મંડાય જ્સી હંસ તો પ્રગટાય
મનની માંની રગાય દાસ સુખ દાન તે હેવાય. આવો.
ગંગા સમુદ્રમાં જાય તારે એક રૂપે થાય,
તેનાં નર ને નાય તેનો મોટો છે મહીમાય. આવો.
આસન પદમ તો બંધાય સોહંગ જાપનો જપાય
તારે સીધ કારજ થાય ત્રિકુટી દાન હેવાય. આવો.
તૃષ્ણા તરત તુટી જાય આતમ રૂપનો ઓળખાય
તોતો જીવનો શીવ થય એનો ગુરૂ ગણુપત ગાય. આવો.

ભજન. ૫૨.

જુના ત્તરન હવો જાગ્યા મારા સંતો જુના ધરમ હવો જાણી
નદી કીનારે કોઇ નૂર ઉભો તરસ્યા નહી સમાણી હેજી
કાલો આળસુ અંગ એનુ સરીર ખરે સુકાણી મારા.
કલ્પતરૂ તળે કોઇ જન બેઠો ભુખ્યા ભુખ પીડાણી હેજી

નેહી કલ્પ એ બાવળીયા કે ભાગ્ય રેખ ભગાણી —મારા,
સદગુરૂ શેવે શીસ નવ સુધાર્યો ચીમ તી નહી વાણી જી
કાં ગુરૂજી છે જ્ઞાન વીનના કાં પ[illegible] એ પ્ર[illegible]ી —મારા
ભકિત કરતાં ભય દુખ આવે ધીરજ નવ [illegible]ણી હેજી
કાં સમજણ તો રહી છે છેટે નહી [illegible]રાણી —મારા
ચીતામણી મળી પણ તે ચીંતા નવ ઓળખાણી હેજી
નહી ચીતાણી ન કાએ પથરો વસ્તુ નવ ઓળખાણી—મારા
મળીયુ ધન તોયે મોજ ન માણી કહુ કરમની કાણી હેજી
કાતો ભાગ્યું બીજનું બળીયું કાંતો માટી કમાણી—મારા
અમરૂત મળીયું પણ અમર થયો નહી
પીવાની જુકતી ન જાગી હેજી
કાંતો ધડમાં ગયુ નહી કે પીવામાં આવ્યું પાણી મારા
ધરમને કરમ ભકિત જાણે ભેદ વિના ધુડ ધાણી હેજી
કે ગણુપત સમજી લ્યો સનો પુરી પ્રીત સમાણી —મારા

ભજન. ૫૩.

રૂડીયે હિમત ધરો મારા હરીજન રૂડીએ હિમત ધરીએ હેજી
જાવુ તેતો જરૂર જવાનું વીકસ વરને વરીએ હેજી
શીર સાટે સદગુરૂ મળેતો પાછી પુંઠ નવ કરીએ હરી
હરી ભજવામાં હિમત રાખો દુનીજનથી નવ ડરીયે હેજી
મોહ પંથના મારગ મેલી અવર કામ નવ કરીએ હરી
સમરણ કરીયે સોહમ સાનુ વેદ વચન ઉચરીયેજી
અ અજંપા જુગતીએ જપીને ધ્યાન હરીનું ધરીયે
અમરત રસ અખંડ સ્વામીનો ભેદ જાનીને ભરીયેજી

સદા બ્રહ્મ ભરપુર ભર્યો છે અનુભવને આદરીએ
કાચા કુંભ સરીખી કાયા જાતાં વાર ન જરિયેજી
ગોવીંદના ગુણ લાગ્યા તાં ભવજલ પાર તરિયે
મનુશા જન્મ મલ્યો છે મોઘો ફંદમાંહિ નવ ફરીએજી
નાભી કમળથી ચલીરે શુરના શ્વાસ ઉસાસે સમરિયે હરિ
સાચો સંત સમાગમ કારીયે વાણી વીમલ ઉચારએ હરિ
કે ગણપત સદગુરૂને સેવા પંથ બીજા પરહરિયે હરિ

ભજન ૫૪.

અગંધ પંથ નિરવાણી મારા સંતો અગમ પંથ નીરવાણીહે
એથકી અનેક બન્યા ભાઇ સહુ પંખી પશુને પ્રાણીહેજી
કમર સારખે યોમ કહાવ્યા વેદ ધરમ પરમાણી મારા.
પતીવ્રતા જેમ પતી તજીને પરમ પુરૂષ લે જાણી હે
જાર ધરમ ભવનો જાશે પડે ચોરાશી ખાંણી. મારા.
એક ગુરૂએ એકજ ઇશ્વર એક નામ નિશાની હેજી
એક ટેકને એકજધ્યાને સત ભકિત શમરાણી મારા.
પેળપરાની પારપ્રભુનો વીરલે વાતો જાણિ હેજી
અજર અમર રસ કોઇ જન જીરવે મરજીવા લે માણી મારા.
સદગુરુ નીરગમથી તો ન્યારો ગણાતીત ગણ ખાણીજી
જે વસ્તુ જેનાથી ઉપજે તો તેમાં સમાણી મારા.
કોટી કલપીથ જનમ મરણ છે ઉર ભકિત નવ આણી હેજી
ગુરૂ ગમ વિના ગોથાં ખાધાં મુવો મતને તાણી
જગ હળ જ્યોત નીરંતર જાગે સુરતા તાં ઠરાણિજી
મૂળ ધાથિ બાજરવમાં પીગે ચકોર પ્રાણિ. મારા.

અકળ સકળ ઘટ વ્યાપક સંતો, પરખો પુરૂષ પુરાણી હેજી
કહે ગણપત સદગુરૂની સેવા અખંડ ઉરમાં આણી. મારા.

ભજન ૫૫.

નમીયા સો નર ભારી, મારા સંતો નમીયા સો નર ભારી
પાંડવ સત ધર્મને પાળે, કૌરવ થયા દુખકારી હેજી.
દગો કરીને દ્યુત રમાડયાં હરામી બેઠા હારી મારા.
હરીચંદ્ર હેરાન થયા પણ, ધીરજ ઉરમાં ધારી હેજી,
સતીઆચે તો નવ મેલ્યુ મળીયા દેવ મોરારી
જનક વિદેહી જુગમાં, દેખ્યો, વેરાગને જાઉ વારી હેજી
એક હાથ તરીયાં તન ઉપર બીજે અંગની ઝારી. મારા.
બળીરાય સરખો કોઇ બળીયો, બળને જઉ બળહારી હેજી
તન મન ધન અર્પણ કરી દીધું, સત રાખ્યું સંભારી. મારા.
અમરીષ ભકિત અતી આદરી. દાસી દાસ નરનારી હેજી.
શીરને માટે સેવા કીધી, ભેટયાં ત્યાં ભય હારી. મારા.
મુરધ્વજરાય મહા સતવાદી, દયા દિલ ઉતારીહેજી.
તન તરીપાચે મુસ્તક વેહેરયું, પરખે પર ઉપરી મારા.
રતિ દેવની રિતય રૂપાળી, મનરે નાંખીયું મારિરે હેજી
ઉપોશણ અડતાળીશ દિનનાં, તોયે ટેક ન વીસારી મારા.
લઘુતાઇ છે સૌથી મોહોટી, જુઓ વેદ વીચારી હેજી,
ગુરૂ ગણપત ગોવિંદને ગાવા, પ્રગટ કહુ પોકારીરે. મારા.

ભજન ૫૬.

મરજીવા રસ માણે મારા સંતો, મરજીવા રસ માણે હેજી.
કઠણ દુધ છે વાઘેણ કેરા, પીવા [illegible] આણે હેજી.

નીજ બાળક વીણુ કોઇ જન ચાહે પ્રાંણુ તજે તે ટાણે
માહાભોગ જેનામાં, ભુખ્યો રહે બરે બાણેહેજી.
અમર અજર રસ કેરાં સુખતો વીરલા વાતો જાણે. મારા.
ગુરૂ ગમ વીન ભોગાં જાશે, પટકો પારસ પાણેજી;
હરી હરો હરદામાં રાખ, જેને વેદ વખાણે મારા.
જનમ મરણનું દુખ છે જબરૂ, પુર્વનું પુન્ય પ્રમાણે હેજી.
આકુટનું ધરા તે શું સમજે, મુરખા મનને તાણે. મારા.
સીર માટે સદગુણ સેવે, પામે પદ નીરવાણુ હેજી.
ગણુપત ગુરૂ ગમ જ જન જાણે, આગળજ ઓળખાણુ મારા.

ભજક ૫૭.

ક્ષમા ખડગ કર ધારો, મારા સંતો ક્ષમા ખડગ કર ધારો ટેક
સંત સમશેર બાનુ બરછી, જ્ઞાન ઘોડો સગરો હેજી;
લક્ષ લગામને પ્રેમ પલાણુ ચીતનો ચાબખ મારો મારા.
ધીરની ઢાલ ભજનનો ભારો, સતનો બકતર સારે. હેજી,
કાયા નગરમાં મન મેવાસી, વેગથી વીડારો, મારા.
કામ ક્રોધને મોહ મમતાએ, વેરી તમારા વારોહોજી,
જો જીયા તે જય જય પામો, હારો તો નરક સુધારો મારા.
વીચારમા આયુષ વહી જાશે; એનો શો ઉધારોજી.
જુગ જેવી એક પળ જાય છે, ગુરુનું જ્ઞાન વીચારો, મારા.
આ ભવમાં આતમ આગ્યો એને તો ઉગારો હોજી;
ગણુપત કે ગોવીંદ ભજો તો આવે દુખનો આરો. મારા.

ભજન. ૫૮.

દીવસ થોડાને જાવું દુરરે પંથીડા પ્રાણી
દીવસ થોડાને જાવું દુર ॥

સંતો ભાઇરે ઉડયા ઉતાવળાને ભુલારે પડીયાતો;
થયું છે અતી અસુરરે. પંથીડા
સંતો ભાઇરે પરવતામા આવીરે ચોગ્ગો તો,
કાળ કડણુ વેહેરી ફરરે પંથીડા.
સંતો ભાઇરે કોટી જનમ થકી બીજડાં પોવ્યાં વા,
ઉઠયાં નહી અંકુરરે; પંથીડા.
સંતો ભાઇરે આરે સંસાર છે સુપનાની બાજીતો,
જુઠો જાણો જરૂરરે, પંથીડા.
સંતો ભાઇરે કોટી જન્મ થકી કષ્ટ પડે છે તો,
ભાત ભર્યાં ભરપુરરે. પંથીડા.
સંતો ભાઇરે અતી વીકટ છે મારગ આડ.તો'
લુટાયા કહી શુરરે. પંથીડા.
સંતો ભાઇરે ગણપત તમે ગોવીંદ ભજીલોને,
નરહરિ રાખે નુરરે- પંથીડા.

ભજન. ૫૯.

સમરી લે સરજનહારરે, પંથીડા પ્રાણી,
સમરી લે સરજનહારરેજી; પંથીડા.
સંતો ભાઇરે નાભી કમળથી સુરતાને સાથી તો;
ગગન મંડળ મોઝારરે પંથીડા.
સંતો ભાઇરે સુનય શિખરમાં ભમર ગફા છે તો,
ત્યાં રહેવાનું ઘરબારરે. પંથીડા.
સંતો ભાઇરે ત્રિકુટિ કમળામાં જોતિરે જળકે તો;
તે શું મેળવ્યા એક તારરે. પંથીડા.
સંતો ભાઇરે શ્વાસ શ્વાસે સમરણ કરી લે તો,

મળશે તે જમનો મારરે;
સંતો ભાઇરે જનમા પેલું જેને પય જમાવ્યું તો,
માતાના તનમોઝારરે. પંથીડા.
સંતો ભાઇરે કરતાયે કાયા કેવી બનાવી તો;
એનો ભુલ્યો ઉપગારરે. પંથીડા.
સંતો ભાઇરે ગણુપત કે ગુરૂ દેવ મળે તો
સેજ તરો સંસારરે. પંથીડા.

ભજન. ૬૦.

અખંડ અનાદીરે અનુભવી જે હશેરેજી
કરશે તે તો ભકિત કેરૂ કાજ સતગુરૂ સેવો સંત નેરેજી,
મહેલી જેને લોકડીયાની લાજ અખંડ.
સદગુરૂ શબ્દરે કામજ સોધીયુંજી;
પ્રગટયો જેને પુરણ બ્રહ્માનંદ, મન જેનું માન્યુંરે
સદા સતસંગમાંરેજી, પડે નહિ પાછો કદી ભયફંદ અખંડ.
પ્રેમ તણો પ્યાલોરે, પીધો જેને પ્રિતથીરેજી,
રાખી જેને રૂદીયામાં રૂડી રિત સિરને તો સાટેરે;
સેવે સા સંતનેરે, હોય કાં પુર્ન જનમની પ્રિત. અખંડ.
ભકિતને તો ભાવરે ભુદર ભેટીયા,
ભાંગી જેના મનડા કેરી ભ્રાંત ગુરૂને પ્રતાપેરે ગણુપત ગાય છે
રાખો કોઇ આપ ચરણુમાં વાસ. અખંડ

ભજન. ૬૧.

અનુભવી આવારે આપણા દેશમારેજી.
ભાવ થકી ભજીયે શ્રી ભગવાન દેશની તો વાતોરે,

દલ થકી દાખીએરેજી હરખે તો કરીયે હરી રંગાને એનું
મરજીવાને તોરે ત્યો મોજો મળેજી
પાવી તો બાધી મારે મારે છે મારા ધર્મ કરમનીરે
ધરી જ્યાં ધારણી વહતલનો ચરતે છે જેજેકાર એનું
અખંડ ખુમારીરે ચડી રહ્યા અંગમારેજી
રોમે રોમે થઇ રહ્યો રણુકાર જીવ થાય શીતરે;
જુગતીને જાણતારેજી તેજ તણો મચી રહ્યો એકતાર એનું
ચમેતો સામટીરે ભળો સંત સંગમારેજી
ધરો તમે જગતપતીનુ ધ્યાન આદી અંતે મધ્યરે
માની લેજો માનવીરેજી ગુરૂ ગણપતનું એવું છે જ્ઞાન એનું

ભજન. ૬૨.

ભક્તિ તો ભાવ વીના નહી આવેરે ગુરૂ ગમ કશું પાવેરે ટેક
પ્રથમ હરી ગરૂસંત ન સેવ્યા મરને અનેક વાતું બનાવે
ગુરૂ ગુલા જ્ઞાન શબ્દ સુધી નાવે મરને પેમનગન થઇ ગાવે
અખેલ પુરૂષના સ્વન્પામાં ના આવે મરને પાટે જોતું જગાવે
મનના મેલાને અંતરના બીના છતે પીર આપને પુજાવે ભગ
મનન મલા ને આદત ફેલા એને સદગુરૂ શું સમજાવે
મેલી મરજાદા ચાલે ઉભેલા છતો બીતુમાં ભટકાવેરે ભગતી
કુગવાંની સંઘાથે કબુધી આવે સાંન મંતો ફેરી નાખે.
દાસ હોથી કે જેણે સંતન સેવ્યા છતો નિશ્ચય ચોરાશીમાં જાવે

ભજન. ૬૩.

ભકતી ફેરે મારગરે ફુલા ફેરી પાંખડીજી
સુણે તેનો સ્વામીરે

કરણીના હીણારે શુરા થઇને ચાલશેરેજી
અને ક્યારે ખારી મારે રેહા. ભકતી.
ધરણીના ધીમારે શુરા નર જે હશેરેજી
અને મરજીવા ખેલે મેદાનરે હા. ભકતી.
સ્વાદને સખ્યારે ગોપીચંદને ભરથરીરેજી,
જેને વનમા ઉલટયો વેરાગરે હા. ભકતી.
ગુરૂને પ્રતાપે જેઠીરામ બોલ્યારેજી,
હેજે સંતોના ચરણુમાં વાશરે હા. ભકતી.

ભજન. ૬૪.

આ કળજુગમાં કોઇ નર ઉગર્યાં ભકતી સર્વથી છે ન્યારી
અસ્થીરરૂમનને સ્થીર કરી સ્થાપા ભલયા નર થાશે ખુવારિ
પરનારી શું પ્રીત કરને થાય નરકના અધીકારી આ કળજુગ
પતીવ્રતાને પાય લાગતાં હશે કો નરને નારી
સતી હશે તે સનમુખ લહેશે અનેક જન દીધા વારી આ.
આપને ગોતો અમર રહેશો ભોગી નહીં બાંધે ભાસી
અંતકાળ તો એકલું જાવું તેમાં કોઇની નહીંકારી આ કળજુગ
સાચે મને સતગુરૂને સેવો દીલડાની દુગ્ધા ટાળી
જેઠીરામ ચરણુ દાસ દેવીયો સમજી લેજો નરનારિ આ.

ભજન. ૬૫.

પંડીત પુરાણીરે કુવાની તમે ક્યાં જાવો,
ભણીને શું ભાલ્યુરે અજ્ઞાની અથડી મુવો;

પોથી વાંચી પરને દેખાડે કરે ઉદરતો ઉપાય
કહેણી કહે નેરહેણી ન રાખે તેણુ અથર શો ઉપાય
સામા શું દોડો છોરે પુંઠ તમે ધારી જુઓ પંડીત
ગુરૂ થઇ જ્ઞાન બતાવે ફોગટ ફુકાવે કાન
શીશ પાસે સેવા કરાવે તોય ન આવે શાન
પ્રેમ પુરૂષ જાણીનેરે કાયર જેમ લાગે જુવો
ટોપી પહેરીને તીલક કરાયારે ભેરખાં રાખે બેજોડ
ધોતિ ધુવે ને પોતે પખાળે ખોટો થઇ ખોડ
માયાના અંધારેરે અલ્યા તું તો અથડીને મુવો પંડીત
તિલક તાલ ગાખંડ કરે છે આતમ ચીન્યા વિના
મોતી પ્રતાપ નારણુ કહે છે પાખંડ કરે [illegible]
બ્રહ્મ નવ જાણેરે જ્ઞાની આપ શોધી જુઓ પંડીત

ભજન. ૬૬.

વારૂ મારા વીરારે ન કરીએ સંગ નીચતોરેજી ટેક
નિચપણુ નક્કી નરકમાં લઇ જાય વારૂ મારા૦
આકડીઆના દુધ અતી ઉજળાંજી
તેને પાધે મ્રત્યુ થાય વારૂ મારા૦
દુધડીયાં મંગાવોરે ગવરી ગાયનારેજી
સાકર ભેળે સ્વાદ અતિ ઘણો થાય વારૂ મારા૦
બાવળીયો કંટારોરે અતી અતિ અળખામણોરેજી
તેને સંગ અંગને વસ્ત્ર ઉજરડાય વારૂ મારા૦
આંબલીઆની છાયારે અતિ રળીયામણીજી
તેને સેવ ફળથી પ્રાપ્તી થાય વારૂ મારા૦

ગુરૂને પ્રતાપેરે જેઠીરામ બોલીયા
દેજો અમને સંત ચરણમાં વાસ   વારૂ મારા.

ભજન. ૬૭.

રહોને પદનાં પલ ઘડી તેમો રહો આજની રાતડીયાં
મારા દીલની ગુજ વિનંતી કરી લ્યો હંસા વાનડીયાં ટેક
કમર બાંધીને ચાલ્યો હંસો કાયા નગરી તરછોડી
મૃત્યુ લોકમાં કુંવો સંગાથી આવ્યા આપણુ દાઉ જોડી ટેક
આ કાયાને લાડ લડાયાં બહુ જતન કરી જાળવીયાં
તમે ભાર ભરી હાલ્યા પ્રાણીયા અમને કોને અરપીયાં રહો
કાયા સુંદરી રૂયે રૂદન કરી અમે અબળાં તરવરિયાં
વાલે અમને મેલ્યા વનમાં ગયો આતમ રડવડીયાં રહો
સગુ કુટુંબ તને લુટવા લાગ્યું સોળ મેવામાં સજ કરી
તમે રાણીઓ ચાલા પ્રાણીયા મસાણુ ભોમીપર જળીયા
આધાર ઉપાધી છોડો પ્રાણીયા ઉજડ કરોહો ગામડીયાં
દાસ જેરામ રામને ચરણે ગાય ચરણે પડીયા રહોને.

ભજન. ૬૮.

મનસા માલણીજીરે ગોરખ જાગતા નર સેવીએ
જાગતા નર સેવીએ તુને મળે નીરંજનદેવ—
પથ્થર પુજે હરી મલે તો મેં પુજુ ગીરીરાય
આ પહાડકી ચકી બનતહે પીસ પીસ જગ ખાય મનસા
રે માલણી લાવી ફુલડારે એવો કળીએ કળીએ જીવ
તોડી ફુલ દેવનકું ચડતરે દેવ જપો તે શીવ -- મનસા
માલણુ લાવી ફુલડાંરે ધર્યાં દેવની પાસ

એ દેવનમેં સાચ હોય તો કેમ ન આવે પાસ. મનસા.
ટંકણ દઇ પથર ઘડયો ઘડયો છાતીપર પાય,
આ દેવમાં જો સાચ હોય તો ઘડનારાને પાય મનસા.
એ પથરાના દેવને દીજે જલમાં ડાલ,
આપે બુડે તે કોને તારે કોણ કરે સંભાળ — મનસા.
પુજારીના ઓશીઆલા ઠાકર ઠામે ઠામ-
અવીચાન મંદીરના ઠાકર કહેવાના ભગવાન — મનસા.
સેવ સુંવાળી રાંધીને દેવની પાસ.
જનમારો તો જાગી ગયો ને દેવને નાવી વાસ — મનસા.
એક ભુલ્યો બીજો ભુલ્યો ભુલ્યો સબ સંસાર,
એક ન ભુલ્યો જોગી ગોરખો કરી ભજન ઓધાર — મનસા.

ભજન. ૬૯.

ઉંડો કુવો સંતો જળ વીના નિત્ય ભરે પંણીઆરી.
અસત જુઠું નવ બોલીએ જાત્રા જુવેને વાચ રીર — ઉંડો.
હેઠે કુંભાર ઉપર ચાકડો તે મેં ફરતાં દીઠો.
કીડી કેર નેત્રમાં હસ્તી જોતાં મેં દીઠો — ઉંડો.
નદી કેરાં નીર ઉલટયાં જઈ પરવત ચડીઆં
વરણે પાસો બાંધીયો માંહી પાડા — ઉંડો.
હેઠે ભમર ઉપર કમળ છે માળી છાબમાં દીઠો.
તેનો પ્રખર વાયરો ચૌદ લોકમાં મીઠો — ઉંડો.
હેઠે ગાગર ઉપર પનીઆરી તે મેં ભરતાંરે દીઠી.
ગોરખ બોલ્યા વીનતી વાણી છે બહુ મીઠી — ઉંડો.

ભજન. ૭૦.

એરણુ અજબ બનાયા મેરા સતગુરૂ.
એરણુ અજબ બનાયા; આગ મીલાકર એરણુ થાપી
ધડીઆ તાર મીલાયારેજી, ઉલટા પવન ચલયા મેરાસત.
કુન્દમ હથોડા સુરતા નીસરણી, શી અકલઅકલ મલાયા.
કેબુધી કોટે કેરાળકર્ડી જલાએહે આતમકુ ખુબ તાયા મેરાસત.
સત કેરા સાયબ પ્રેમરસ પાયા; તે માહી તલપ બુજાયા;
મમતા મારી ભલા વશ કીર્યા; આતમકુ સુખ આયા મેરાસત.
નાભી કમળપર નાવ ચલતહે, તીકોટી ધ્યાન લગાયા.
મચ્છંદર પ્રતાપે ગોરખ બોલ્યો, અમર આરા થરાય મેરાસત.

ભજન. ૭૧.

ચાંચ પાંખ નહિ કાયા, એક પંખી નજરે નહિ આયા.
અજબ શહેરથી હંસા આયા મોતીડા શું લાવ્યા
છઠે માસ ગુરૂ જ્ઞાન બતાવ્યા તમ ગુરૂ અને હમચેલા—ચાંચ
વીના પાળ એક સરોવર ભરીયાં નીર નજરે નહી આયા
ગુરૂ તમારા બોત રંગીલા ત્યાં બેસ કર નાયા—ચાંચ
મુળ એક તારે વરખડીઆં ડાળ પત્ર નહી છાયા,
ગુરૂ હમારા બોત જ્ઞાની ત્યાં બેસકર ફળ ખાયા—ચાંચ
એક ગુરૂને પાંચ ચેલા પચીસ જોગણી લાયા,
એહ અચંબા એસા હુવા બેટી બાપકુ જાયા—ચાંચ
વીના સુંઢ હસ્તી દેખા પાઉ નજર નહી આયા;
મચ્છંદર પ્રતાપે ગુરૂ ગોરખ બોલ્યા.
એ પંખી નજરે ન આયા——ચાંચ.

ભજન. ૭૨.

સોહી માણેક મોરી નજર મેં આયાજી
જ્યારે દેખુ દાતા મેરે રામ.
જ્યારે દેખુ દાતા મેરે લામ, સોહી.
ગવરીનો પુત્ર ગણેશ મનાવોરે,
હેતે હાલ હુલાવો રામ સોહી.
બાવન બજારને ચોરાસી ચૌટાં,
મારા સતગુરૂ રમીઆં રામ, સોહી.
તલભર તાળા રજભર કુંચી,
મારા સંત ગુરૂએ ખેલ બતાર્યા રામ. સોહી.
સંસાર સાગર મહા જળ ભરીએ;
તારૂડે તાર મીલાયા રામ. સોહી.
આરે દેવલ છોડી કરીને,
દુજા મહોલ બનાયા રામ. સોહી.
મચ્છંદર પ્રતાપે જતી ગોરખ બોલ્યા.
ખોજા નર સો પાયા રામ. સોહી.

ભજન. ૭૩.

ડાપણુ તારૂં જાણ્યુંરે, ડાહ્યા ડાહ્યા તું થામાં (ટેક)
જ્ઞાન સુધારસ મુકી આખર માયા વિષ્ટા ચીહમાં
રંગ રાગથી રિઝે ઘડીમાં ઘડી વૈરાગે ઝુઝે;
તાણુા તાણુાથી પાપી ચેતન,
રઘવાઓ તું થામાં
ચેતન જાણે ચડે ગગનમાં, મન પકડી પકડે છે.

ધીરે ધીરે સાધન સાધના આમો લ ડુ ખામાં. ડાપણ.
તવીન બાપડા નાથ ચરણ ધર, આડા અવળા જામા,
દીન બંધુમાં રાખ્ય ભરોસો,
ખાલી ખાસડા ખા ાં. ડાપણ.
મનજી મિત્ર ધઠી મારૂ ગાખ્યને બાપ પગે પડી વીનવું,
છોડય નાડયને હવે અનાડી,
પાનક પ્યારો પ.માં, ડાપણ.
ધાન્ય ધરીને જન રમણી ભલા ભગાએ મુકીરે;
તારી ગતી તું લે સુધારી, જીવ બીજા ગામા ડાપણ.
અલખ નીરંજન સીદ ધન સંગીચેનન આતમારામીરે,
પાપે ડુબી ગંગાં મુકી વૈતરણીમાં નહામાં. ડાપણ.

ભજન. ૭૪.

અવીચળ કોઇ નહીરે મનતુ નકર કેની આસ (ટેક)
સ્વપનવત સંસાર દીસે, સમજ પદ અવીનાસ અવીચર
આપ મુળને સ્થુલ સુક્ષ્મ, વેરાટ ચૌદ લોક,
બ્રહ્માંડ દીશે વણુસનુ માંડણી માંડી તે ફોક અવીચળ.
કલ્પનાએ કહીએરે વાણીએ કરીએ જેહ
કાલ કર્તવ્ય જેટલું, ભાઇ અંતે નણુો તેહ અવીચળ.
સનીપાત શરીરને સમયે ન પ્રગટ થાય,
જ્ઞાન કેરા ભુપતીને ઘર નજી વન જાય અવીચળ.
ચાર વર્ણને ચાર આશ્રમ આરથા છે સાર,
તેને આધીકારે ઉપદેશ દેવે સહુનો એ વીચાર. અવીચળ.

વરાગે અંજન ગરે અને ત્યારે ઉઘડે અંશ;
પડળ ગયળાં પરાં થાએ શાસ્ત્ર પુરે શાખ અવીચળ.
અવિદ્યાને ઓળખી વડે કરે નાશ
પછી વિદ્યા મુકી મધ્યે ઉપજે સનવાસ. અવીચળ.
દ્વૈત રુધણું ટાળતાં આ દ્વેત થઇ રહે ત્યાંય
મહા મંત્ર ખરા પુરૂષનો હતથી અહલાય. અવીચળ,
થાતાં તે થાઓરે નહિરે જાતાં ઝટ નહી જોય,
પિંડ પરમાત્મા તે જેમના તેમ સદાય અવીચળ.
દેહ ભાવે ન દેખીએરે આતમ ભાવે નીત્ય,
એળે સમજાણુ ગુડોરે અનુભવની રીત. અવીચળ.

ભજન. ૭૫.

તારા મનમાં જાણે છે જે મરવું નથી જો,
જેમ પીપળના પાનને ખરવુ નથી જો. (ટેક.)
અરે જે ઠેકાણે ઓડાડી મંગળ ઘાટડી જો
તેજ ઠેકાણે બંધાશે તારી ઠાઠડી જો તારા.
જે ઠેકાણે વાજીંત્ર તારાં વાગીઆં જો
તેજ ઠેકાણે લેવાશે તારાં છાજીઆં જો તારા.
તારે પ્યારી વિના કેમ ચાલશે જો
ચુડો ભાંગીને એ જે ખુણે ઘાલશે જો તારા.
જે ઠેકાણે લખી તારી કંકોતરી જો
તેજ ઠેકાણે લખાશે કાળોતરીઓ જો તારા.
ફરી રાજના વચન સત જાણજો
હરી ગુણ હરખે શું વખાણજો તારા.

ભજન. ૭૧.

હારે તેં તો મનખા જન્મ ગુમાવ્યો.
તેં તો ફોગટ ફેરો ખાગ્રો હે
નલનામ ન જાણ્યુ તે રામનું   ટેક.
સુઇ સુઇ સરી રેન ગુમાવી
દિવસ ગુમાયો ખાઇ;
હીરલા સરખો જનમ ગુમાવ્યો.
હીરો કોડી છે બદલ જાય   નર.
સુખીયા મરે સુખ ભોગવી
દુખીયા મરે દુખ રોઇ
જનમ સ્નેહી છે નેડો રામનો
તેણે સુખ દુખ સહીઆં શોઇ
સુખ દેખી મત રાચીઆ વિપત પડે મત રોય
સંપત વિપત દોનું એક છે
કીરતાર કરે સો હોય
તે તો આથમે ફુલ્યા સો કરમાય
દેહ પડે દાંહડો નમે, લખ્યુ ન મિથ્યા થાય   નર.
માતા મન જેમ બાળશું ચીત તણું જળમાંય
ઘડી એક વીલો જો પડે
તો તલપ તલપ જીવ જાય
અનલ પંખીને વે ઘણો ઉડી આકાશે જાય,
દ્રષ્ટી થકી ફળ નીપજે
એને સાર કળી નવ જાય   નર.

જેસો રંગ પતગંકા તેશા હે સંસાર
રામ નામ રંગ એક છે
રોહીદાસનો પ્રાણુ આધાર. નર.

હરદાસના ભજન ૭૭.

નાદાનસેં ઇનસાન કણુ આયનાં કરમાં
જો દીલકા દગાબાજ સંગ કરનાં તોબી ડરનાં
દીન ચારકા મીજમાન મુકર ચલ જાને. હેદો યાર,
ડરનાં ખુદા કે કોપસે પાઉ દેખે દેખ ધરના. નાદાન
હરભત રહે જયું અપની ઇતમાં કરાવે કામ
કમરકું તુબા બાંધકે દરિયાકુ તરનાં નાદાન
જીસકાજો સુકન સાર નહી કુંડેશું દગલબાજ
બઇમાનરે નર કૈસે ઇમાનતો નબે કદના. નાદાન.
હરદાસ હુકમ માન બાત સારકા સદાઇ
સાચી લગનમે સાદીઓ સાઇકું શરમમાં નાદાન

ભજન. ૭૮.

ગુજરેગી ઉમર સારી ધંધા મે ધ્યાન તેરા;
બાહરે બતી લગાઇ ભીતર રહ્યો અંધેરા. ગુજરેગી.
સંસાર જાન સપને જેસા હેજી ધનમે કયું ઘેરા
ઉઠ જાગેરે અજાવા તું સુનતા હય કે બેરા ગુજરેગી.
જીજીકે જોટસે ચલતા શિરપે કાલકા હે હેરા
માર ખાયગા મર જાયગા, પછે બોત ફરેગા ફેરા. ગુજરેગી.

હરદાસ સાફ દીલકે લીયા સત ગુરૂકા સેરા
એક પલમે પાર ઉતારે નામ કયા હય તેરા

ભજન. ૭૯.

અપના દીલ સમજા નહિ તો ઓરકું સમરના સો કયા;
જીસકી નજરમેં ઝેર હયે ઉનકે ઘરે જાના સો કયા
ઘર જાય જીનકે માન નહિ ઉનકે ઘરે જાયા સો કયા અપના
જીસ ચીજમેં લીજત નહિ, ઉસ ચીજકા ખાના સો થા,
જીસ રાગમેં મજા નહિ ઉસ ગીતકા ગાના સો કયા અપના.
ભીતર ન ભેજા પ્રેમકા ભકાર ધુનવાગી સો કયા
દોલત જહામે ડુબતા તો રામના ઝાનાં સો કયા અમારા
શુને ગુમાઇ સાહેબી અબ જાય પસ્તાના સો કયા
જુલા નાયકો ફીર ભશ્મ કે ચઢાનાં સો કયા આપના
નશીયત ન લગી ઉન જીયકો અંધકો અથડાના સો કયા
બાકેર ન ખુજે શાનકો ફીર ઉનકો બાપલાનાં સો કયા જાપ.
હરદાસ હરદમ સાઇકો કર યાદ ગભરાનાં સો કયા
વાલે વસીલે હોયતો દુનીયાંસે ડર જાનાં સો કયા અપના

ગંગદેવદાસ.

ભજન. ૮૦.

ગુર દુરગા પર વારી ખાવીંદ નીતીની ચડે અસ્વારી
હુકમ કરો તો રહીએ હજુરમાં ગુર દુરગા પર વારીજી —ટેક.

પાંચ તત્ત્વકા બન્યા બંગલા દશમાંહી મેલી બારીજી
અવીનાશી તો આવેને જાગે શરભંગીના ચારી. નુર.
છાયાની સાથે સગપણ કીધું તન વીધાણું ચરૂ બારી
ભવ સાગરથી તારી લીધાં વાલમ તારે વારી નુર.
પુરબે તો પીર પોતે પધાર્યા નંકલંક નેજા ધારી
લીલાને પીળાં નિશાન ફરૂકે દાદગા ઉપર વારી. નુર.
પ્રીત વિના પ્રમોદીએ જેને ખાંડ લાગે તે ખારી,
હેત વિના હરી હાથ ન આવે હેત તણું બલિહારી. નુર.
આતમ ચેત્યો આતમા તણું દીલની કુમત્ય ટારી,
ગંગદેવ દાર માહુરાને ચરણે અલખલીઓ ઉગારી. નુર.

ભજન. ૮૧.

પ્રભુ વાલા પીર પાદશાહ
ધુન ધણી મેં ધાયોં. ધુન ધણી મેં ધાયો
એવો પ્રગટ પરચો બાળ્યો,
પ્રભુ વહાલા પીર પાદશાહ ટેક.
આ ન સુજે પથરા પુજે આંખલડીએ અંધારો
અંતર જોતી બળગી દીવડીઆ શું બાળો — પ્રભુ.
ઘોળામાં તો ધુળ લગાડી ખુબ બતાવ્યો ડારો
અઢાર વરણુ એક પ્યારી નેનમાં નેન મીલાયો
મેર કરીને મંદીર પધાર્યાં હેતે હરિ ગુણ ગાયો — પ્રભુ.

ભજન. ૮૨.

તુલસીદાસ.

આનંદ કંદ અજોધ્યાના નાયક જાનકી જીવનરામ
પોઢો સુખ સેજે સીતારામ. ટેક.
પ્રભુજીને કમન મંદીર પુસ્પસેજા કોટી ઉદય ભયભાન
દેવતા સરવે ચોકીએ સનમુખ આયે હનુંમાન. પોઢે, સુખ.
સેશ સ્મરણ કરત નીસદીન ધરત શંકર ધ્યાન
ચરણ ગજન રામરાજા સકળ પુરણ કામ પોઢો સુખ.
સરજુ કીનારે અજોધ્યા નગરી જ્યાં બીરાજતા રામ
કૌશલ્યા સુત સેજે પોઢે નવલ સુંદર સ્યામ પોઢો સુખ.
ચુવાચે ચંદન અંતર અગરચાં કનક ડબ્બા ભરપાન
દાસ તુલસી લેકે ઠાડે મેવા દ્રાક્ષ બદા. પોઢો સુખ.

ભજન. ૮૩.

જાગો હરી જગના પ્રાણ જાગો મારૂ સાચું ધરાણું શામ
વીઠલ વેલા જાગો, ટેક.
માતા જગાડે જાગો કાનુડા મંદરે ઉભી ગાય
સામા સાદ કરે છે માવૈય મેળો થાય. વીઠલ.
વિઠલ વનમાં મોરલા બોલે સુખે થયું સવાર
વેદની વાણી બ્રાહ્મ વાંચે પુજાસો પ્રભાત. વીઠલ.
ચરકરડા ખગ ચગવા લાગ્યાં ચકવા મેળો થાય
વેચણ વગાડો ધેન ચરાવો ગોપીઓ મંગળ ગાય.

દેવિઓ ભગત મુકતી માગે દાસ કેરા દાસ
દરશન દેજો પરસન રહેજો, વઇકુંઠ કેરા વાસ. બીકુલ.

ભજન. ૮૪.

રામને ભજ્યા વિના પ્રભુને ભજ્યા વિના
જાતી રહી જુવાની ટેક.
સરોવર દેખી હંશે લીધો વીસામો ભાઇરે
આત્મ થયો મારો રાજી.
હરીજન હંસલો જાણે હાલવા લાગ્યો
ત્યારે પરદેશી માળારે દેખી. ૧
જુવાની જાતારે તુને કાંઈ નવ સુજારે
ધડપણુ આવ્યું છાનુ છાનુરે. ૨
કાળા મટીને ધોળા આવ્યા ભાઇ
આવી મોતની નોસાની ૩
કંકુ વરણી કાયા કામ નહિ આવે
કેસર વરણાં તારા નુર
મુવા પછી તુને સળગાવી દેશે ૪
ત્યારે ઉડી જાય છે તારી વાણી.
જેરા પોંચીને તુને જમડાએ ગસ્યો ભાઇ
રે વાંસે આંસુડીની હેલી
જોધા પ્રતાપે ભણે ભણે ભગવાન દાસ.
રંગ તારી આમાં રેલીરે રામા. ૫

ભજન ૮૫.

રૂડા રામને મનાવો ગણુપતિ દેવને મનાવોરે હેજી ટેક.
જીરે સાગર જળભરિઓ,
રાજા કુડા એની પ્રજા કુડી
કુડા કળજુગના મેડુલીઆ જીરે ૧
નર કુડી જેની નારીઓ કુડી
કુડો કળજુગના નેડા હો. જીરે ૨
[illegible] ભોમીમાં ખીજમત વાલો
પંથુ જો તરિએ ગાડા લાવો હો. જીરે ૩
[illegible] સમુદ્રમાં મીઠી એક વારડી
[illegible]ાગરમાં રૂડા હીરા હો. જીરે ૪
[illegible] પાણીથી નુગરો વન ફરવો
[illegible] ધોળી ધોળી પાત્રો હોય. જીરે ૫

કુંભારાણાનું
ભજન. ૮૬.

એ ભલો ભલો, મેવાડનો રાજા રાણો કુંભોજી
કુંભાને વારિઓરે હરીજન હોત મારેજી
[illegible] ખંડમાંથી ચારણુ આવ્યોરે હાં
એને આવ્યો આવ્યોરે કુંભા તારે મોલરે, એ ભલો
રૂપુ માગો તો ગઢવી સોનું આપુરે હાં,
એને આપું આપું ગરથને ભંડારરે એ ભલો
સોનું રૂપું મારે અંત ધણુરે હાં,
હું માગું કુંભા તારી રાણીરે એ ભલો

અસત બોલું તો મારૂ સત હારૂરે હાં
અને સુમ સુની મોલ તમારારે— એ ભલો૦
સાંજ પડી સતીએ દીવડીયા રચાવ્યારે હાં.
અને મોલે આવ્યો ગેઢવિ ચારણરે— એ ભલો૦
ફરતાં ફરતાં ગઢવી વેણુ લાવ્યે.રે હાં
અને જ્યારે જુવે કુંભો રાણો— એ ભલો૦
સત્રાર પડીને ચોર ચારણુ આવ્યોરે હાં
અને સુતો માલાને જગાડયોરે— એ ભલો૦
કરજોડી ગઢવી પાય લાગ્યોરે હાં
અને સાચુ સાચુ ધરમ તમારૂંરે. એ ભલો૦
માલદેની કુંવરી સતી લીલાવતી બોલ્યારે હાં
અને મારા હરીજનનો અમરાપરમાં વાસરે. એ ભલો૦

ભજન ૮૭

કુંભા રાણા આપણે સાયબે જયારે સૃષ્ટિ રચાવીને
જયાં આઠ કુળ પરવત નવ કુળ નાગ,
સતની દોરી મેઘ ધારવે ગરાઇ હેજી
ત્યારે મુરીજન પોચ્યા સોઇ નરવાણાં
સત વિશ્વાસે સહાય મુની સીધારે હોજી. ટેક.
કુંભારાણા દીલ્લીનો સંઘ જયારે દ્વારકાં ચાલ્યા હેજી
ટકો આપ્યો રોહિદાસ ચમાર—
સોનાની ચુડીએ હાથ ગરાયો
ચુહડી મોડીઓ આવ્યા આપો આપ. સત વિશ્વાસે૦ ૨
અને કુભારાણા સંઘરે જેસંગ નવાણુ ગળાવિયાં

પાણી નાવ્યાં ટાંક લગાર
મેઘ માયારે જ્યારે કાયા હોમાતીહેજી
ત્યારે પાણી ભરે શોમ્ય પાણીઆરે. સત૦
અને કુંભારાણા રૂપી માતમ ઘરે જામો રચાયો
ત્યારે પાટે પધારયા રૂપાદે નાર
કનક થાળનો કાધો વાલે કરંડીઓ
હેરણા હેરે માલદેરાય. સત૦
અને કુંભારાણા પોકા રંમમ, પર રામદે સીધારેજી
સાથે લીધાં તોળલદે નાર.
દેવળ ચણાવી ધરમની ધજા બંધાવીજી
અને ધન્ય ધન્ય અજમલ્લ ઘર અવતાર. સત૦
અને કુંભારાણા દેલડી નગરમાં ત્રણ સુની સીધાજી
રાવતો રણુશી ને ખીમડો કોટવાળ
કાશીએ જઇને કરવત મેલાવીઆ
બાંન છોડાવ્યાં ચઉદ હજાર. સત૦
અને કુંભા રાણા આપણે ધણીએ
જયારે જગત્ રચાવિઓજી
ત્યારે પાટે પધાર્યા નકળંગી રાજ
મેઘ માકરો સદ દાખવે
સોઇ સંતો અમરા પરમાં વાસ. સત૦

શીળદાસનું ભજન. ૮૮

જીતે સંતો આજ મંડપમાં આનંદ વરતયોજી
જીતે જતારે સાત મળી જાગજોરે

હે સંતો પ્રેમે ગુરૂજીના ચરણુ પખાળાજી.
તપ મનરે વરતાં ફળ માગેરે હે સંતો આજ મંડપમાં ટેક,
જીરે સંતો પ્રથમ પારવતિએ શંકર પુજયાજી
ઇતો નીજયા ધરમને માટેરે
જીરે સંતો ધન ધન માતમ બીજ ધરમના
ઇતો સાવઠીયુ ચીરને સાટેરે
જીરે સંતો બ્રહ્માએ બ્રહ્માણી આવ્યાજી
ઇતો પરમાર્થ પરવરીયોરે
હે સંતો હંસલો ગીતાનો હારદ લઇનેજી
પતો ધરમ લાખેણાંન વરીગોરે
હે સંતો ઇંદ્રને ઇંદ્રાણી પોતેજી
ઇતો ઓળખીયા આદ સ્વામીરે
હે સંતો અભેદાન ઇંદ્રને આપ્યાજી
ત્યારે વીશેની વેદના વામીરે
હે સંતો વઇલોચન બમાની પાસેજી
રૂડો ધર્મ રૂદેમાં ધારોરે
હે સંતો પાછો વળીને ન જોયુંજી
ઇતો હાથે કરી ભવ હાર્યોરે
હે સંતો ભક્તિ ભોળાપણુ ભેળુ ન ચાલેણુ
તમે ખોજી શકો તો ખાજોરે
હે સંતો શીરદાસ કે આ છેલ્લો જન્મ છે
એતો જોગ મળે તો જોજોરે

કબીરનાં ભજન. ૮૯

રામ નામ જપ જાણો સંતો રામ નામ જપ જાણો. ટેક.
આતમ તત્વ પીછાણો સંતો રામ નામ જપ જાણો
પૃથ્વી તેજ પવન ઓર પાની ચારે ગગન સમાણું. રામ૦
કોણ મરે કોણ અવતરે ભાઇ કોણ જીતે કોણ હારે
જલકી લહેરી જલસે ઉપની કોણ તારે કોણ મારે. રામ૦
કાયા કુંભ લે જળમાંહી ધરીયા બાહેર ભીતર પાણી;
ફુટી કુંભ જલશે ભરીયાં સો ગત બીરલે જાણી. રામ૦
હરી અથાહ થાહપે પાયો, સાહેર સુરતા સમાણી
હીમળ જાળ ડાલે કહી કરહી મીતહી હો ગયો પાણી. રામ૦
ગુરૂ બીન જ્ઞાન રામ બીન બોલે મીથ્યા વાદ કહાવે
કહે કબીર ગુંગે સમશા મુલ્સા હોય સો પાવે. રામ૦

ભજન ૯૦

જા ઘર કથા નહી કીરતન સત નહી મીજમાન
તા ઘર જમડે ડેરા દિના સાંઝ પડે સમસાન. જા૦
ફુલ્યો ફુગુરો કહાહી રતહે કહા દીખલાવત અંગા
એક પલમેં ફના હો જાયગા જેસા રંગ પતંગા. જા૦
નાભી કમલસે નાવ ચલત હે દલા દશ મીન ડેરાના;
અધર તખ્ત પર દેખા તમાસા સોઇ શત ગુરકી સાન. જા૦
વેદ વેરાગે ગુરૂ ગમ જાશે શત ગુરૂ નામ નીશાના;
સાધુ જનકી સેવા ન કીધી કીશ વીધ હોય કલપના. જા૦
મેરી મેરી કર કર મુરખ મિટો નહિ માન ગુમાના
કહેત કબીરા સુનો ભાઇ સાધુ વીસ બીધ હોય કલપના. જા૦

ભજન ૯૧.

સંતો જીવન મુક્ત હમારાજી, ના કછુ સંસારના કછુ ધોખા
કર્મ ભર્મ તે ન્યારા. સંતો૦
પાંચ તત્વ તો હમહીં ચીન્હા, હમહી કાડી કાયા.
જલ થલમેં હયે મેરા પસારા, સબ હે મેરી માયા. સંતો૦
ઓમ પોંખુ ન ણકારા, સોહી સમર કીતા;
ધુપ્ત પ્રગટ સબમેં રહેવે સો ગુપ્ત કો વીરહે ચીન્હા. સંતો૦
રહેત પુરુષકી ખબર ન પાવે,
સાધુકા ભગે ઘર બેધ પ્રસારા,
જયોતી સ્વરૂપી નીરંજન, ભજન કર રહ્યા હમારા. સંતો૦
ખુદ વાણીમાં કહી સમજાઉં શાન શબ્દ હમકી ભાખ્યા ?
સાધુ હોય શો સમજી રહેવે, સોઈ હમારી સાખા. સંતો૦
અબુજ લોક બુઝે નહિ ને, બુઝે તે હયે સંતો;
કહેત કબીર મેં કહેતી ભાખીયું અગમ પાર અમંતા. સંતો૦

ભજન ૯૨.

સંતો ભાઈરે ઉન ઘરકી મોહે સંત સમજાયે;
જયાં ઘરસેં બન્ના આવાજી (ટેક)
સંતો ભાઈરે યાયા છોડ ચલે જબ હંસા,
તબ જીવડા કહા જાય સમયાજી. સંતો૦
સંતો ભાઈરે કોઇ પુજે શીવતીકું,
કોઈક પીર મનાવરેજી;
સંતો ભાઈરે અલખ પુરૂષકી આનંદ ન જાણે

ફોગટ ફેરા ખાવેજી સંતો૦
સંતો ભાઇરે બ્રહ્મા વીસ્નું મહાદેવ સ્વામી
પથરા નામ ધરાયાજી,
સંતો ભાઇ ઉન પથરકુ કાલ વ્યાપે
સુના મર થર જાવેજી. સંતો૦
સંતો ભાઇરે ઘડી આ દેવલકું સબ કોઈ માને,
અણુઘડ ન માને દોઇજી.
સંતો ભાઇરે તુરત સુરતસેં જો કોઇ માને,
નીરભેકા ફળ સોયેજી. સંતો૦
સંતો ભાઇરે ઘાટ વઇરાટ કછુ બીન હોતાં;
પુરણ હતી માયાજી,
સંતો ભાઇરે અજબ રજબ દોઈ તેના બીન હોતાં.
તબ જીવડા કહાંસે આયાજી. સંતો૦
સંતો ભાઇરે મેં મેરી મમતાકું માર હટાયા,
તબ જઈ સુક્ષમ પાયાજી
સંતો ભાઇરે સુરતા શોહાગણ ચરણ જોઇ લોટી,
તબ જાય પ્રીતમ પાયાજી. સંતો૦
સંતો ભાઇરે સાધન સમજ મન મેરા,
ગુરૂ ગમસે ભેદ પાયાજી,
સંતો ભાઇરે કહેત કબીર અલખ અવીનાશી.
યમકે સંકટસે છોડાયાજી. સંતો૦

ભજન. ૯૩.

રામ ભકિત છેં ક્યું નહીં સાધો. ટેક.

તેં કેમ ન થવા જીવ અવરાધી
ધરી મનખા દેહ જગમે વીગોઇ. રામ૦
પીતર પેલે વાકીમા તન મુઇ
ગર્ભ ભજન કર્યું ન હોઇ તેરી માઇ;
જેણે ન સેવ્યા રઘુરાયે રામ૦
ગુનકાકા બેટા બાપ કીનહીકું કહેવે.
ગુરૂ વિના જ્ઞાન ચેલા કોનહીસે લેવે. રામ૦
કહેત કબીરા સુનો સુંદર રૂપા.
રામ ભજન બીન પડો જમ કુંપા. રામ૦

ભજન ૯૪.

બંગલા ખુબ બન્યા માહારાજ, જ્યાં મેં નારાયણ બેઠો. ટેક.
ઇશ બંગલેમે દશ દરવાજા બીચ પવનકા થંભા;
આવત જાવત કોઇ નવ દેખે, એહી બડા અચંબા. બંગલા૦
ઇસ બંગલેમે બીજા બાજે, બાજે સાંજ સવરી.
આવત જાવત કોઇ નવ દેખે, એહી બડા અચંબા. બંગલા૦
ઇસ બંગલેમે બાજા બાજે, બાજે સાંજ સવેરી;
તાલ પખાજ ઓર મરદંગ બાજે, રાગ છત્રીસેં ગાવે. બંગલા૦
હાડ ચામકી દેહ બનાઇ, તાસે નાડીકા કોટ
બાજીગરને ખેલ મચાયા રંગ ખુબ ચડાયા. બંગલા૦
પાંચ પચીસેક પાતર નાચે, મનુવાં તાલ સજાવે;
સુરતકી નુરતકી મરદંગ બાજે, રાગ છત્રીસે ગાવે, બંગલા૦
રામ રામકી છાય બછાઇ, ત્રણ ગુણકા ગાલા,
કહેત કબીર સુનો ભાઇ સાધુ, ચેતન સુનવા વાળા. બંગલા૦

ભજન. ૯૫

રાજ ભજનસે લાગીરે વીરા કબીરા
કબકા ભયા બેરાગી જી હો હો હોજી—ટેક
ચંદાબી નહોતા ને સુરજબી નહોતારે હો હો હોજી
નોતા નવ લખ તારારે
મહાદેવજીકા જનમ બી નહોતા રે હો હો હોજી
તે દનકા ભેખ હમારારે. વીરા૦
ધરણી નોતી ક્યાં જનમ ધરૂ ગોરેજી
નીર નહોતાં કજું નાવુ રે. વીરા૦
પૃથ્વી નહોતી ત્યાં પગ ધરૂ ગોરેજી
અખંડ હોય ત્યાં જાવુ રે. વીરા૦
અગોર અધકારમાં કાંઈ ન સુઝેરેજી;
નોતા ગુરૂ નોતા ચેલારે. વીરા૦
તે દીનકા મુડ મુડાવો રે હે જી;
તે દનકા ફરૂ એકીલારે વીરા૦
પેલા જુગમાં પવન પાવડી લીધારે હેજી
દુજા જુગમાં ઝોળી ઝંડારે. વીરા૦
ત્રેતા જુગમાં આડબંધ બાંધયારેજી;
કળજુગમાં ઝોળી ઝંડારે. વીરા૦
સહેજ સંજે ગુરૂ ચેલા મળીઆજી
ગુરૂ મળ્યા રામાનંદારે. વીરા૦
કહેત કબીરા સુણો સાધુરેહેજી
આજ ભયા આનંદારે. વીરા૦

ભજન. ૯૬

રામ સમર રામ સમર રામ સમર ભાઇ,
રામ નામ સુમર બીન બુડત ભવ માંહી. ટેક.
બનિતા સુત દેહ ગેહ, સંપતી સુખદાઇ
ઇનમે કછુ નાહિ તેરા કાલ જાત ખાઇ.
અજામેલ ગજ ગણુકા પતિન કર્મ કીને
સોબી ઉતર પાર પડે રામ નામ લીને. રામ૦
સકર કુકર યોની ભમત અબ કયું લાજ ન આઈ
રામ નામ છાંડ અંમૃત કાહેકુ વીખ ખાઇ. રામ૦
ધર્મ કરમ તજી કુકરમ રામ નામ લેહી
ગુરૂ પ્રસાદ સુન કબીર રામ કર સનેહી. રામ૦

ભજન ૯૭.

અબ તુમ કબ સમરોગે રામ
ગર્ભ કુક્ષીમે જપ તપ કીને નીકલ હુવા અભીમાન. અબ૦
બાલપનો હંસ ખેલ ગુમાયો તરૂન પતમે કામ. અબ૦
હાથ પાવ જબ કાંપન લાગે નીકલ ગયો અવસાન. અબ૦
જુઠી કાયા જુઠી માયા આખર મોત નીદાન. અબ૦
કહેત કબીરા સુનો ભાઇ સાધુ જીવડા દો દીનકા મીજમાન.

ભજન ૯૮.

ખલક સબ રેનેકા સપના સમજ મન કો નહી અપના. ટેક.
કઠ્ઠુ હે બાલકી બાર હે અબ જાત સંસારા. ખલક૦

ઘડા જ્યુ નીરકા ફુટયા પતી જ્યું ડારસું તુટા. ખલક૦
એસી નર જાન જીંદગાની સમજ મન ચેત અભીમાની.
ભુલ્યે। મન દેખ તન ગેરા જગતમે જીવના થોડા. ખલક૦
તજો મદ લોભ ચતુરાઇ રહો નિશંક જગમાંઇ. ખલક૦
કુટુંબ પરીવાર સુતદારા ઉસ દીન હોવેગા ન્યારા. ખલક૦
નિશક જબ પ્રાન જાવેગા કોઇ નહિ કામ આવેગા ખલક૦
સદા મત જાનો એ દેહા લગા વો રમશે નેહા. ખલક૦
કાટેગા જન્મકી ફાંસી કહે કબીરા અવીનાશી. ખલક૦

બાપુનાં ભજન ૯૯.

પાણીનો ખેલ બનાવ્યોરે એની તો કહિ અકલ ઘણી
સહુથી રમનારે શોભા તો એના નામ તણી
ખર એ પાણીર ખાદ્યે પાણીને પાણી અરીણને ખાંડ
એ પાણીથા થયાં નર નારી એ પાણીથી બ્રહ્માંડ. પાણી૦
પાણીનું બન્યું મોતીરે પાણીની બના હિરાકુણી
પાણીના અમુલ્ય કાયા બનાવી હાડ ચામ લોહી માંસ
પાણીનાંરે પશુ પક્ષી બનાવ્યાં પહાડ પથર ને માંસ
પાણીના હાથી ઘોડારે પાણીની સાલ પામરી બની. પાણી૦
પાણીનાંરે પંચ રંગ બનાયા અઢાર ભાતનારે અન્ન
હુથી ન્યારે મારો સાંઇ બીરાજે તેને દેખાને થયો છું દંગ
સંગ કીધો તેનોરે સના તો આતમાની ગણી પાણી૦
અક્ષરાતી અક્ષર બ્રહ્મ નીપાયા તે અક્ષરથી નરને નાર
ઓંકારથી ત્રણુ ગુણુ નીપાયા એ અઢાવાર નીરધાર
ઓગણત્રીસમાં મઢા વોરુરે ત્રીસમાં બાપુ ગાય ભણી. પાણી૦

ભજન. ૧૦૦.

નામ જેણે જાણ્યું રે તે તો વેદ ચારે ભણ્યો
ભેદ જેણે જાણ્યો રે, તે તો ખગ તરત બન્યો. ટેક.
બત્રીશ આભ્રણ અંગે ધરી નરી નાક પીના સો શણગાર
કરીએ આપનું આપ તે જાણ્યુ તે કેમ કરી ઉતરે પાર
સાર ક્યાંથી મળશે રે ભણ્યો ખરો પણ ન ગણ્યો નામ૦
વાંઝણી નારીને સ્વપ્ન આવ્યુ છે પુત્ર નથીરે એની પાસ
એમ ભજન દેખા દેખી કરે છે તેની કેમ પુરી થાશે આસ.
કોને બાપ કહેશેરે, વેશ્યાએ જે પુત્ર જણ્યો નામ૦
નામ ગુરૂને રૂપનો નાશ વળી ચોથ પદ અવીનાશી;
એ ચોથ પદનો ભેદ જાણે તેને કહિએ હરી તણો દાસ
ના કરી કરમનો રે શંશે એક પળનાં હણ્યો. નામ૦
ગરમી રાખો તમે ગુરૂને આહો કરો શબ્દનો તોલ
આપણ થકી જો અદકો મળે તો તેનો ધારણ કરજો બોલ;
ગુરૂને સંગ બાપુંરે, અનામી નામ પોતાનો બન્યો. નામ૦

ભજન. ૧૦૧.

કામ કરોધ ઓર લોભ મેહકો જો જન દુર ભગાવે
દસમે કુચ્છ સદેહ નહી હે મોતકી પદવી પાવે કામ૦
ભવસાગરકાં કડીન હે તરના હર કોઈ ગોથે ખાવે
જ્ઞાનકી બેડી સંતકી બલ, નિશ્ચે પાર લગાવે કામ.
જબ ઇશ્વર કૃપા હોવે જ્ઞાનુ નેત્ર ખુલ જાય
કપટ દંભકા ધોલે મેલ સભ શુદ્ધો ગનમે આવે. કામ૦

રાત અંધારી આધી ચલતી ડગર હાથ નહિ આવે
અગત્રા અપના કરો જ્ઞાનકા જીતીમે રાહુ બતાવે. કામ૦
ઇધર કયો ફીરે ભટકતા કયો મનકા ભટકાવે
જગત પીતા પર નીશ્ચે હોતુ મન શ્થીર હોજાવે. કામ૦
ઇશ્વર ભક્તિ કર રાત દીન ઉસીમે ધ્યાન લગાવે
ઉસીસે નીસદીન કરે યાચના મન મંગ ફળ પાવે કામ૦
વઈદક ધર્મ ગ્રહણ કરે ઓર વઈદક ચલન બતાવે
એક ઇશ્વરકી રહે ઉપાશક તબ પર મુકતી પાવે કામ૦
સત્યકા સેવન જે કો રખે શુધ ચીત હો જાવે
ઇસકે બીનાના નહી ચીત શુધ હો કામ૦
કીત નારી ગંગા પાવે
અજાયબ અમર ભર અવીનાશી હે ઉશીસે પ્રીત લગાવે
ઉસીકા કેવળ રહે ઉપાશક અક્ષય સુખકો પાવે કામ૦

ભજન. ૧૦૨.

વાણી વાણીરે મારા સતગુરૂની વાણી
જીવતા પરણાવી બાપે મુઆ ઘેર આણી – ટેક.
ખીલો દુજે મારે ભેંસ વલોણુ
સસરો પારણીએ વહુજી હીચોળે
ખેતર પાકયુરે રખવાળને ખધો
ઉલટો મરગલે પારધી તે બાંધ્યો, વાણી૦
હેઠે હાંડી ઉપર ચુલો ચડીયે
જળ કેરો માછલીએ બગલાને ગળીયો. વાણી૦
આભ વરશેરે જમીન પરસે

નેણાના નીર તે મોમેજ ચડશે.
બાવો બોલ્યારે મછંદર કેરા પુત.
મમતાને ભગે અબધુત.

ભજન. ૧૦૩.

રાગ કાફી.

ટીટોડી કહેતીજીએરે, ભુમી ઉપર ભારજ થસે
અઢાર ક્ષોણી દળ અટવાઇ જશે, ભોમી તજી વ્યોમી વસીએ
પણ ભવિષ્ય ન ભુલે, કરણી કર્યું તે કોઇથી ન મટે,
શું ડાપણમાં ફુલે હજુર હુકમથીરે હોનારૂ તે સહેજે હશે. ટી૦
રામ પ્રગટીને રાણુવરોળ્યો, જગમાં બાંધી પાળ.
સોનાની લંકા ક્ષણમાં લુટાવી, વીભીક્ષણ કર્યો ભુપાળ
વિશભુજ વાઢયોરે, છેદર્યા મસ્તક થશે. ટીટોડી૦
પેલાદજીની પ્રતીજ્ઞા પુળી, ને હરણાકંશકુ હણ્યો,
નરશીંહ રૂપ ધર્યું મારે નાથે બ્રહ્માના વરને ગણ્યો,
હાપેક્ષ સર્વે હેહુરે, ઉગરે નહી ઉપાય કશે. ટીટોડી૦
ગજ ઘટ નાંખીનેઈંડાં ઉગાર્યાં પક્ષીની કરી પ્રતીપાળ,
નરસીહ નર સર્વથી સમર્થ, રાજે કીધો રખવાળ
બાળ મને લાધીરે, હરી જનમાં વસે. ટીટોડી.

ભજન. ૧૦૪.

પાર ભજનનો વેપાર
ધણી તારા નામનો આધાર.
પ્રથમ સમરૂં સારદા, ગણુપત લાગું પાય

દેવના ગુરૂ દેવ સમરૂ, મને જ્ઞાન જ્ઞાન બતાવ.
જેની દિશાએ મારો જીવ નહી માન મટતું જાય. ક૨૦
નીમ્રત પ્યાલા સભર ભરીયાં દેખતાં વીખ ખાય.
દેખતાં વીખ ખાક, કાગ વાણી હોડ માયલા. ક૨૦
હંસની ચાલે ચાલુ, પાંજરામાં પંખી બેલે;
તેમ રામ શુ લે લાવ, માયલાણાં ભાર રાખો. ક૨૦
જોઇ એનો તાર. પાંચ સાત નવ બાર કરોડ,
તેત્રીસ તું અવતાર. રાવત રણશી બોલીઆ,
મારા ગુરૂ એડલો તાર.

હોથી.

વાલમ તુંને વેહનીરે, નીંશા તુંને કયાંથી મળીરે.
એતે. રંગ શેનોરે, બીએ બીજી ભાત પડી. (ટેક)
આત્મચીના વીના આત્મો તે જુડડાં બ્રહ્મ જ્ઞાન.
ભકિત તણો જેને ભેદ ન લીધો,
તેતો મેલ હુંસો કરી પ્રાણુરે, વાલમ૦
વા થકી વદતારે, કાઢે આડી હુડ હડી.
નટવર હોકર નાટક ખેલે,
ઇતો જઈ ઉભો દ્દાર ચડી,
આ પણ ચુકયો તારો આઇ તો અધવચ રહેશો અડી.
જોગ તેમે સાધોરે બેસ આવ્યા ખરાખરા. વાલમ૦
સાધુને સુરવીર સનમુખ રેને સાચી રામશું સગાઈ
સુર વીના નર મગટ હોસે.

તે ધન્ય ધન્ય અદ્દક સગાઇ, વાલમ૦
દાણવટ ચટજોરે સાથે લેજો શાંન ચુડી
નીર વખ હેર નામ સમરલ તરવેણી ટંકસાર. વાલમ૦
નીર વખ હેર નામ સમરલે તરવેણી ટંકસાર. વાલમ૦
દાસ હોથીને ગુરૂ મોરાર મળાવ્યાં
તે સબળ લીધી મારી સાથ
ત્યાંથી રંગ લાગ્યોરે કાઢી માહીથી કબુદ્ધી પરો. વાલમ૦

ભજન. ૧૦૫.

પતા તમારી રામ ચરણમાં લાગીરે
સુરતા મારી સંત ચરણમાં જાગીરે,
તેણે મારિ ભે ભાગીરે ગુરૂ ભે લાગીરે. ટેક.
સંત શબ્દ જ્યારે શરવણે સુણાયોને રેણકર ઉરતો લાગી
તરવેણુનાતીરજ ઉપર મોરલી મધુરી વાગીરે. તેણે૦
ધણારે દીવસ મન કરૂ દીવાનુરે ધરડામાં નવ જોયું જાણી
અક્ષી રાતી તમુને પુરૂષ મળીયા
ત્યારે બાયે પકડી લે લાગીરે. તેણે૦
દયા કરી મન ડોલતું રાખ્યુંરે તુષ્ણાને મેલી ત્યાગી
સ્વામીજી આગળ જ્યારે શીશ નમાયુ ત્યારે
સુરતા સુવમાં લાગીરે. તેણે૦
સતગુરૂએ શબ્દ જ્યારે શરવણે સુણાયો
જાદર અતર પ્રેમ પ્રકાશી
દાશ હાથીને ગુરૂ મોરાર મળીયા
ત્યારે મુટી ગઇ જમડાની ફાંસીરે

લખમો ૧૦૬.

એણે અમર પુરૂશે પધાર્યાં ગેરે દાતા જેણે અમર પુરૂષ
પધારાયા મેરે દાતા ખલક ખુબ જનાવાજી
બીજ વરખમાં વરખ બીજમાં ચાંણાં ઠીક લગાય
અંડન વાલે ખેડ નીપાયા તો કબુદ્ધિ કપાસીયાની પાયા મેરે૦
સુખ મણા નારી સુતર કાંતે સુરતા તાર મીલાયા
તીન ગુણીકા નળી ભરાયા પાંચ તત્વ કે તાણા. મેરે૦
બડા કબીર સાબ વણુવ બેડા હરમ તાર મીલાયા
વણતાં વણતાં નવ માસ લાગયા
નો પરપંચી રેજો નીપાયા મેરે૦
સત સુધ શબદકા ધાગા શીવણુ વાણા કીતાંરા
હુકડે દુકડા ભેગા કીધા તો સાકુ ખુબ લગાયા, મેરા૦
ગુરૂ હમારા સતકા ગર્નાની જુના પીર જગાયા
હાથ કરજોડી લખમો બોલ્યા તો અંતે રેજો ભેળા. મેરા૦

ભજન. ૧૦૭

જેને દીઠડે નેણા ડરે બાયુ અમને એડા સાધુ મળે
ઓદરમાંથી એક બીંદુ નુગટ્યુ ને ભગત નામ ધરે
નરક છોડાવી કરો નીયાળો એ અમર લોક દુરે બાયુ
ચાલતાં નર ધરતી ન દુવેને પાપ હોશથી ડરે
વઝને વિવેકીને ચાલે શા લખાણુ
તેતો પુછીને પગલાં ભરે બાયું૦
ત્રિગુણ પુતળી સીવ સોનામાં તેહકડા બાટ ઘડે,

એના શબ્દ અઘાટ છે તે તો કોને તો ખબર પડે   બાપુ
આયા તે વાડીનો ભમરલોને સદાય ઓથ ધરે.
આરે સંસારીઆમાં સંત સુહાગી.
વે તો બડડા ભજન કરે;   બાપુ.
વરખા રજનો હેમજ પોપટો, બે નીરમાં ભરે;
હોથ કરજોડી લખમો બોલ્યો,
તે તો સાન્તીના બીંદુ ઠરે   બાપુ

છાટમ ૧૦૮

આરા સાચાના સંઘાતીરે વખતે વેલા આવજોરેજી;
મનુષ્યા જન્મ મળ્યો તુને મોટો
તોય હરી સ્મરણુ નવ કીધું હેજી,
તારવા બાઇ નાવ હાથ લીધું   મારા.
પાપ કરમની કોઠા નાંખી, લોભ કપટજ ભરીયાહેજી.
સોગ કમાણી કોરે મુકી પાપે પેટજ ભરીયાં હેજી.   મારા.
પુન્ય વેહેં ને નામ ન જાણ્યુ ધર્મ મુક્યો તે જાણી હેજી,
અંત સમે સૌ આવી વળગશે,
કરણી કામ પ્રમાણી હેજી.   મારા.
પ્રભુની પ્રભુતાઇ ન જાણી વિશયમાં રહયો તું માણી હેજી,
વિષય વાસના દર તજીને પ્રભુને લ્યો તમે જાણી હેજી;   મારા.
પુર્વ જોને ભેગા થયા છે, માત તાત તમે જાણો હેજી,
પુત્ર કળવ તેવુજ બાઇ અંગમાં સહુ પ્રમાણો હેજી;   મારા.
અતગ કાળે જાવું જીવનને એકલું છાટમ વીપુ જાણી હેજી.
ભોજુ સ ૧૭ પ.૫ કરો નહિ પ્રપંતે લ્યો જા [illegible] હેજી.   મારા.

ભજન ૧૦૯

આવું હરી ભજવાનું ટાણું રે વારે તુને નહિ મળે હેજી૦
મનુષ્યા જનમ આપ્યોરે મોટાં મોઘા સલનો હેજી.
શાય હરી ગુણ ન ગાયારે.
ગુણ તુ ભુલ્યા ભગવાંનનાં હેજી; આવું.
સતજીને તમે ચાલોરે, જીતો જમ દુવારને હેજી;
હરી ભજનમાં તમે ચાલો રે સે જ મળશે પુરૂષ હરી આવું;
મો કાનેરે, જુઓ તમે નાથ હરી હેજી;
હરી ભજનમાં તમે ચાલોરે સહે જે મળશે પુરૂષ હરી આવું
બોલ હરીનેરે, જુઓ તમે નાથ હરી હેજી
ગાત્યો નહીં જડેરે એવો સારીગ પ્રાણી
સેહેજે ગુરૂ મને મળીઆરે ભજની આવે હરી હેજી
એવું છાટમ કેહેરે મારા ઉરમાં આવે હરી. આવું;

પરમહાસ ભજન ૧૧૦

સાધુનો મારગ સાંકડો: ત્યાં કોઇ માલે શુરારે.
કાયર કેહે નહિ ચડે છેકે હલનો અધુરારે,
શુળી નર તે ઠવાય દહયા નરમે નાવારણુ તે નવ જાગેજી
સુળીએ ચઢવુ તે તો સેહેલ છે ખાડાની ધારરે
આગીમાં આપ અરપવું ... રવું જ ન મોઝારરે
તેથી કઠણ અવરદાન છે સંતો ખરારે ખરીનો ખેલ છેજી.
દુગજાના ડાગ લાગે નહિ એ છે દલ દરીયારે
હળાહળ પીધું શીવજી સાધુએ અજર જરીઆરે
પાપ પારખું તો મળે હોમ અગ્નિમાં જઇ બરે હોજી
ઉતા પરપને પાર કરી ચાલ સંસારની ચાલેરે.

જે ઘાટ જગ ઠેવાઇ રહ્યું તે ઘટે સદા આરડેરે
નીજીયા પંથ એવા નીરગુણા રેણી કેગ્નાન સંતા ઉજાગીરે
સત સેવાના ફળ શું કહુ એ મુખ વરણાવ્યા ન આવે રે,
નવધા ભકિતન ભેટતાં ભેદ ભકતેને ફાવરે
ચારે દસે ટળ્યા અને કારણે ભાંગ્યા લઉ અને તારણેજી
કલંઉ નહીંરે નડળમી ધરમને એ છે જુની ગાદીરે
મોટા અનુભવી એમ એ ચરે બે છે સાથ્ય અનાદીરે
પ્રેમદાશ વાત પ્રસિદ્ધ છે સતે વેદ પુરાણુ પીધા છે હોજી

ભજન ૧૧૧

આધાને સંતો રવા તુ વેરીએ માલ મીસ્ટ ગુરૂ મલીઆરે
શીરને સાટે લઇ સાટવા ગુરૂજી અઢળક ઢળીયારે
શીર મળે પણુ સમો નહિ મળે
સમાના ચુકયાં ભેળાં નહિ ભળે હેજી
અજર પીઆલા જે જન જીરવે આપે અક્ષ અશપેરે
રૂપે રંગે છો ગાસે હિ તે નર નવધા સાધેરે
વણુજુ કરેરે વેપારી ભકિતના ભોગી નર ભરિયા હોજી
વીમ કઠણનો નીભારવા સુરા લઇને ચાલેરે
કાયરનું ત્યાં કામ નહિ મરજીવ માલેરે
સાચાને મન સહેલ છે ધરમ હીણા દેખી ધ્રુજેરે હોજી
સાયબાની ઓળગે જોડીયા જ્યારે જામ જોગસોરે
આપ ઓડે ધણી આગળે ફળ ચારે ગમેરે
અહોનીસ નીર અમૃત વહે સંતને સાહેબ કરી લેખે હેજી
એ ધરમ આલય આનંદનો જુગ પેલો પુનોરે

સનાતન એવે સંત કહે ધરણી પેસારે ધુનોરે
અહોનિશ નુરીજન એમ ભાચરે
સુલુણા નરતો સેજે તરે હેજી
મારૂ મારૂ તમે મેલજો આ કાયાનું કાચુરે
અમરે તન કેનું નહિ સમરશુ ગુરૂજીના સાચુરે
પ્રેમદાસ પામ્યા પરિબ્રમતે અહોનિશ ધાધાધુંન ધરમતે હોજી

લાવી ૧૧૨

શેરૂજી પધાર્યા જેત્યુ જાગીયુ મોટા મુનિવર મળિયારે
અડસટ તીરથ ધરને આંગણે પ્રવાહ ગંગાજીના વળીયારે
નાયા તે નર નીરમે થયા કુડીઆં કીનારે બેસી રહ્યા હેજી
મનના માન્યા મુનીવર જો મળે આપુ સરવસ સોંપીરે
હીરલો આલ્યો ગુરૂજીએ હાથમાં રાખુ તનના તાસીરે
એ વસાણું વોરતો ગુરૂજી ભાળીયા હેજી
લઇને ન આપે તે દીવાળીઆ હોજી

સંત સરોવર સેવતાં રૂડું રતન લાધ્યુંરે
રતન જતન કરી રાખીએ આપ બોલે બાધુંરે
અજાણ્યાને નવ દીજીએ સંતો સમજીને લીજીએ હોજી
ઉચા જોર ઉજળારેણી કરણીના હીસારે
પારકે મંદીર જઇ પાખંડ કરે ઘેર આયા શામળીઆ
એકલને બીજો નહી ગમે તે નજર ભક્તિથી જુદા ભમે હોજી
આપ આ રડીને અજરાજે જરે રાખે મનને વારી
પીતાંબર ચરણે લીધા બને સંતો જુવોને વિચારીરે
અમીરસ એણીપર પીજીએ તનમન ગુરૂજીને દીજીએ હોજી

લાલદાસ ૧૦૩.

સોત રમ સમગ મારા આતમના આધાર
મઅરના ભગોતો દરશ કગ હોર—
મોહ માયા મુરખ મલકાને અંધો કરે અહંતા
હેમગે સંકટ ન મને ધણી વીના ખાશે માર
લેખ લેશે ખુદા ખરે સોયરામ૦
સંત ચરનમાં સ ઝ્યો નહિને ભાંગે કરમ પરિવાર
ભક્તિ ન ભાવે મંત ન સેવે તો કેમ મળસે ઘરબાર
કુડજ કાઢો તમે સાચુ નામ સંભાળ; સોયરમ૦
રવી ગુરૂ બોલ્યા પડવા ખોલતા પ્રગટ કરે બોકર
ગુરૂગમ હોતે ગોતી લેજો તરવમાં ટંકસાળ
ગગન ગુફા માંથુગી જીગા જગકાર સોયરામ૦
સાધુ શુરો તો સનમુખ લડશે કાયર ભાગે ગભાર
શીને સટે સાહેબ શોધ તો સફળ જનમ તરનાર
મનજીના મોજ મળે દરબાર સોયરામ૦
દયા દાન અમરાપર મળાગે કાળજ સફળ સધાર
ચરણુમાં રાખો જન આપણે કરી ધાર સોયરામ૦
સીળ સંતોશી નીરમળ જીવા શોધી પોચ્યા પરીવાર
અધર શીહશન આપ બીરાજે અધર પુરૂષ નરધાર
સોય મુરતને લાલદાસ જાય બલિહાર સોયરામ૦

ભાણો લુવાણા ૧૧૪.

મ ગું રામ ભજી રાણા તારે ગુણ ગોવીંદના ગાણું હોજી

પોળી માયાના પડદા ના પડી પછે ફળા ના ફુટાદોજી
જુઠી માયાએ જડો માંગ્યો લળે ફરી ખોળાજી મન૦
કુડી માયા તારી કામ નહી આવે નહિ આવે જેળાં ભાણાજી
હરામની માયા તારી હાલી જાશે પછે હમએ ફુગાણાર મન૦
કુળપ વીનાના નર ફુગ દીસે ભીતર નહિ ભેદાણાજી
હરી વીનાના હળવા હિંડે નર કરે નીમાણુ મન૦
સો વરસ સીધું માં ભા પણ ભીતર નહિ ભીંજાણાજી
જળનુતો કાંઈ નર નવ ચાલ્યું પત્થળા નહીં રે ભાણુ મન૦
તારા રાણી બુદ્ધિ તુટી જોગીયાં ગોદ દાસ રૂપાણાજી.
દીક્ષા લઈને સાગરે ચાલ્યા હરીચંદ્ર હાટ વેચાણુ મન૦
રાવણ સરીખ રવા નહિને ઈંદ્ર જેવા અળપાણાજી
જરાસંઘ સરખા ભાને કઠિન ફુગાણા મન૦
શશી નાથ ભેગી કરીને નાચ ભરીયાં નાણાં
મુવા પછે મગજર થઈ બેડા તાપર રાફ રૂપાણા
વળી ફરી પન વૃત્તિ નવ ફરી તારા બોલના મહેરાણાજી
સુખી ફરી પણ પલણુ ન ધર્યાં તારી ભાત ન ગઈ ભરમાણા
અવતારે તો અનેક ધર્યાં ને ભવો ભવ ભટકાણાજી
જરા મરણુ જીતો નહી જીવન તારો લોભ ન ગયો લુવાણા મ૦

ભજન. ૧૧૫.

હંસો હાલવાને લાગ્યો કાયાનો ગઢભાગો
તમે પોરે પ્રમાણે આેરે હલવાને લાગ્યો — કાયાને. ટેક.
આપો અજવાળોને રશીયા રસ ગયે
તમે કુડ કાયાના વિરા કાઢોરે હંસો.

नीत नीत नींद्रा गेरा नथ्थेराम राखे
सुतासे साहेबो आधारे हंसो. १
ओहं मन कुंभ अलख आराधो
आंख । ...नाने साल्योरे. हंसो. २
अंतसर कुंभ रखोने जमडा पण आव्या आछो रे. हंसो. ३

भजन. ११६.

हरी जन ते वाळो संते समागम जीवने वहाली माया जेने
मायामां वीटाणो प्राणी भवमां गोथां खाय जेने
अज्ञानंदने मथ्या सु... मेली वीशानंदने धाय जेने
सुख नं तो, सघ्थु त्य गी अगतर ामां नाहान. ने
अ सना मोतीय ... ने सा ने ...न ओळाव्या जेने
हीलनां जळ के ...डा ...ी ऊगे रेलीया जोने
सत वीनहारा ... सौ छे मध्य काळनी छाया जोने
मु णी न छ...छे ... न ओीछे शीमयां ... जाने
नथ्थ ... सुधी अवीधा वात ... बंधावा जोने
जीवन मुक्त मृत्यु सीधुं तेनो विश्वास जोने
जीवन मुक्त सीधी आपे तेना थाम दास जोने
गोटी सेवा करी ... मागे वचनना राखे आस जेने
एवा जाने साधुनी संगे ज्ञान न थाय ... जेने

भजन. ११७.

होसे होनी कहे छे रे प्रभु मारो वारे आडो

બચચ મારાં મારે રે તળે આવી બીસ બડે — ટેક.
બાણ તાણીને ઉભો પારધી ઉપર આવ્યો બાજ
દરમાંથી સુર્પ જો નીકળે વો વણશે અમારા કાજ.
ગરૂડના ગામીર આંટી રાખી રખે રહો. — હોલો૦
કેતામાં પ્રભુ પહરોઆ વે સર્પ વીશે નીરવાણ.
પારધીને પગે ડસીને તત્ક્ષણ લીધા પ્રાણ
ત્યાંથી બાણ છુટયારે બાજ આવી હેઠે પડયો. — હેલો૦
કઠણ વેળમાં કામજ આવે ભજન કરે ભર જાય,
એવો સમરથ સ્વામી મુકે ને કોના પુજુ પાય,
ગુન્હેગાર તારોરે તુળસીદસ ખરો. — હોલો૦

પરોળી ભજન ૧૧૮.

પરોળી આ પ્રેમની એના વણનાગ વિશ્વધાર — પરોળી.
સતજુગમાં વગ્ન વાવીયા તેતા જુગમાં ઉગ્યો કપાસ.
દુવા પરમા આવી ફેરીગુરે કલજુગમાં વીણાયા કપાસ — પરોળી.
સતને ચરખે લોઢાવીએરે પ્રેમની પાંજણે પીંજાય
સરખી સહેલી વણે પુણીયું એને ગગરે ફરકે છે તાર — પરોળી.
બ્રહ્મ એ તાણ્યો તાણે ને શંકર જેવા ભરથાર
તેત્રીસ કરોડે બણી તગડે રે એતો તાગ ગયારે અસમાન — પરોળી
પેહલાદ ઓઢી અભેપદ પામીયાને ઓઢી મશીલાઉ દાસ
જુનાગઢમાં ઓઢી નાગર નરસૈયેરે પછી આવી દય નેકા । પરોળી

રવિદાસ ૧૧૯.

તારા પદ પરસરે ચારે જુગમાં ના આવું ફેરી

ભકતને આધીનરે ભકત પ્રાતપાળ હરિ, ટેક.

તારા રૂપની શોભા શા વર્ણવુ, નીગમ કથારે સ્વરૂપ,
ત્રિવિધી તાપ ટાં જને ન મ ને નીરમળ આશા ભરસે
સોયણુ ભુલ્યગે બળ અહંકાર કરી તારા૦
કીરીટ કુંડળ સુંદર હળ લોચન અમરતની આગાર,
રામ કહે રામસગ સોહે ધનુસબાણુ હથીઆર
ભકતના પાલનરે દુષ્ટ સિંહારણુ હરી. તારા૦
રાજા સઘળા મળીને ઓં ધનુષ્ય ભાગો કોય
રાવણુ સરખા કંટક રોળાણા જેની બુદ્ધિએ બડી ન હોય
રામ રામ રેએરે સીતા મન ચીંતા ઘણી. તારા૦
રામ લક્ષ્મણુ ગુરૂ સંગ આવ્યા રાસ રચ્યો છે ત્યાંહે
સીતાએ રઘુનાથને નીરખ્યા અંગે ઉલટ ન માય,
વાચા એહી પળજરે સુંદરવર સરસ ઘણી તારા૦
બાળક રૂપ સકોમળ કાયા હાથ લીધું કુશમાંડ
દુષ્ટ દેવનાં દેખતાં ભાગ્યુ ભ્રાત ન રહ્યાં બ્રહ્માંડ
જાન તેડાવોરે જનક કુશળી ભરી તારા૦
પરશુરામ ખોખારીને ઉઠયો મનમાં આણીને રોશ,
રામે લક્ષમણ સનમુખ ભેટયા બાણે કાઢ્યુ બળ સોચ,
હું છું તારો બ્રાહ્મણરે પ્રભુ તમે ચરચરી. તારા૦
આગે સંત અનેક ઓધાર્યા ત્રાતા તરણુ રામ,
અનેક જુગનાં ભુપ પ્રભુજી, કરે રવિદાસ પ્રણામ,
તારા પદ પરસરે ચારે જુગમાં ન આહું તારા૦

ભજન ૧૨૦

આવો આ । મન ન માનેસ સખપીજી નીમેરેજી
ન આવો તો મન નહાવાવાના આજુ નાકર વીખતા પીજીઠ
ધાટા ધેળાનેરેઝ આવો૦
આજ મારા વાલજીના નેણુ વીરખી થયહું નીઆલ,
મારા રૂદીયા કમળમાં ટાઢ દીમ ઠેરે જીવ આવો૦
આજ વારી જાઉ બીજ । યારે ફુડા વાર,
જાનૈયાને રચીયોરે જાયુ હવે નાનીયુ જી. આવો૦
હળવે નેરે સે ાનેર આજોઠ.
પ્રેમે તે પ ારોગે પ્રભુજી મારી પ્રીત છેરેજી. આવો૦
મહા જગત રચીઍ માર મંદારીઆની મોજી;
ગોવ ંદ ગુલનાન થવું છેરે માનથારેજી આવો૦
ભાણને પ્રતાપે ેમ મગન ભયા,
રવી રામ ભજન કરેરે રિયા હિ ખીન છેરેજી આવો૦

ભજન ૧૨૧

હલરે દરીયામાં હમેશ નાતા હાફર કપડા કયું ધોતારે
પવિત્ર ઘેર નાર પદમણીને ગુણકારો મન કયું મેતા;
આવે પાંવને માર ખાસડું માયા માલ બુરખત કયુ ખોતા
ઉગે ત્યાં ન આવે અભાગીઓને છગારે બીજ ક્યે સેતા.
આંમૃત વૃક્ષકી છાયા છોડકર આકડે આથ કયું સોતા
બગલા સાથે મન મન ખાવે ગોયા
હંસની સભામાં કયુ ન બેસતોને

ગમજ આવતી કંઈક ગુરુ વીત્યા મુવા પછી મુખ કર્યું ધોતા
આવ્યા પુત્રને આંદ ન દેતાને મુવા બાપને કંઈ રોતા
ફરી લેશી મહગી સમય સાહેબની
ઓર બ ાસા સર્વ ઓડા.
કહે રવી સાહે તો ભાણ પ્રતાપેને
અમર િ રે તેર ચોથા
દબ દરીના હમેશ નાતા કાદવ કપડા ધોતા

ભજન. ૧૨૨

જાગોને મન તમે આતમરામ દેખો નજર પા બ રીરે.
ઘડી ઘડીના ઘડીયાળા વાગેને
કાયાનો ગઢ તારો લેશ ઘેડીશ
માતને તાત તારા કુટુંબ કબીલો એતો બંધર સુતની ઘેરી
તેમાંથી કોય તારે સગ ન આવે
ન આવે વરના મેરીરે. જાગો૦
એક દીન જગાડા શહેરમાં લુટશે;
ધન સાથ ચડશે એના સ્વારીરે
આ કાયામાં નખુકાર લાગી રહી
જેમ અજાણી બનયેરરે જાગો૦
[illegible]
[illegible]
ગુન વીની [illegible] પા [illegible] ન આવે તે
[illegible] કરે [illegible] તારીરે, જાગો૦

તનમાં તપસો તમે જુઓ વિચારી
મનખા જનમ નાવે વારંવારીરે
કહે રવીદાસ સંતો ભાણુ પ્રતાપે જાગો૦
એક અલખ આશા તમારીરે,

ભજન ૧૨૩

સત વચનકા કરી લે નાવેડા મે નામ સતગુરૂ મંછ બોલેરે
માયલા શરીરમાં રતન અમુલખ
વસ્તુ છે ત્યાંહી આણુ તેનારે સત૦
ફલર દરીયામાં અખંડ હીરારે
દેખ્યા વીના મારૂ મન ડોલેરે
ભ્રાંતના ભરીયાં આશા ભરો ભર ભુલ્યારે
સત ગુરૂ વીના તાળા કોણ ખોલેરે. સત૦
ગમન મંડળમાં ગુપ્ત ગેબીએ બાવન અક્ષર બાર બોલેરે,
ચુંરી તખતપર નામ નીરંતર
નરે તે સુરતેને સુજેમ નાંખેરે સત૦
આગળની જેને હશે ઓળખાણરે
આહયો વચન ઇતો નહિ મેલરે,
આવ્યો અવસરને ચેતો મારા બેલીડા
કૃળ લાખ્યુ છે આ વેલરે. સત૦
પટા લખાવ્યા જેણે ધણી હજુરમાં
કેને હરવણી એરે કેમ રાકશે.
કે રવીદાસ સંતો ભણ પ્રતા
પ્રેમના પ્યાલા કોઇ સંત પાવેરે. સત૦

રૂપાદે અને માલાનુ ભજન ૧૨૪.

વાયક આવ્યાં ગુરૂના દેશનાંરેજી રૂપ રાણી જમલે પધારોજી. ૧
કેમ આવું ગુરૂ મારા એકલાંજીરે સુતો માલદે જાગેરેજી. ૨
નીંદ્રા મગાવું સારા શહેરનીજીરે, ઉપર અમર ાએછાડીરેહોજી. ૩
શોડામાં સુવારૂ વાંસંધી નાગનેરે. ખુણે ખાટ ઢળાવુંરે હોજી, ૪
વાળે વાળે મોતી પરોવાઆંજીરે, ટીલડી ચોડી લેલાટરેહોજી. ૫
થાળ ભર્યો સગ મોતીડેજીરે, રમઝમ કરતાં ચાલ્યાં હોજી. ૬
ત્યાંથી રૂપાદે રાણી ચાલીયાંજીરે, આવ્યા દોઢીને દરવાજેહોજી. ૭
ભાઇ પોળીઆ વીરા વિનવુ જીરે, તુ તો સુતો છોકે જાગડોજી. ૮
કાંક સુતો કાંક જાગીઆજી, રાણી તમે કડડે પધારોજી. ૯
વ્રત રહ્યા એકાદશીનાજીરે; ઇશ્વર પુજવાને જાવું હોજી. ૧૦
તાળાં જડાવી જેસળ સેરનાંજીરે, કુંચી માલા દરબાર હોજી. ૧૧
ઊભા રહી અલખ આરાધીઓજીરે, ખડક બારીને ખેડકી હોજી. ૧૨
ત્યાંથી રૂપારે રાણી ચાલીયાંજીરે આવ્યા ધણીને દરબારહોજી. ૧૩
અલખ વધાવ્યો સાચે મોતીડેજીરે, શોની ઓપતી પધરાવ્યોહોજી.૧૪
સકિ ગતને હરો હરી મારેજીરે, ગુરૂને પ્રણામ હોજી. ૧૫
આવ્યા રૂપાદે રાણીજીરે જળહર જોતું દરસાણી હોજી. ૧૬
ચંદ્રાવળ ચાલ્યા ગાંડાઆજીરે સુતો માલાને જગાડયોહોજી. ૧૭
ઉઠો રાણા ઉને રાજીઆજીરે રાણીએ રાજ અભડાવ્યાંહોજી ૧૮
ઝડપ લઇ માલાદે જાગીઆજીરે, શોડમાં વાસંગી ખુંદ્યોહોજી. ૧૯
કરડયા હતા પણ ઉમરયારેજી, ચંદ્રાવળી ભાગ હોજી. ૨૦
ભાંગ ખાંડુ [illegible] હાથમાંજીરે, માલાદે કરાભજ કર્યાં હોજ. ૨૧
જોવા મંદિર જોવાં માળીયાંજીરે, ઘોડાની ઘોડાર હોજી. ૨૨

ત્યાંથી રાવળ માલો ચાલીઆજીરે, આવ્યા કેડી દરવાજે હોજી. ૨૩
આઇ પોળીઆ વાનવુ જીરે, રાણીને જાતી તે જાણીરે હોજી. ૨૪
કાંઇ સુતો કાંઇ જાગીઓજીરે. મુજને ખબર નથીરે હોજી. ૨૫
ફુપ કરી ખાડ ફેરવ્યુ રે, પોળીઆ પોળુ ઉઘાડોરે હોજી. ૨૬
ત્યાંથી રાવળ માલો ચાલીઆજીરે, આવ્યા રૂખીને દરવારે હોજી. ૨૭
પાંખલી પણીતે ચડીઓજીરે, નજરે ભળીરે હોજી. ૨૮
ગુરૂ મારા દેવંચીજીરે જોત્યુ ઝાંખી વરતાણીરે હોજી. ૨૯
આપણા સેહેરમાં કોઇ નહિ નુગરોજીરે, માલદે પધાર્યારેહોજી. ૩૦
બરસીફુલ મોજડીઉ ઉપાડીજીરે, માલદે ત્યાંથી ચલ્યાજીરે હોજી. ૩૧
સંગતો ને હસે હરી જીરે મારા ગુરૂને પરણામ હોજી. ૩૨
ગુરૂ ગુરૂ માગ દેવંચીજીરે પગની મોજડા દે રાણીરે હોજી. ૩૩
અગમ અલખ આરાધીઓજીર શર્ગ દા મોજડી ઉતારી રહોજી.૩૪
બો રૂપાદે રૂપાદે પેરો મોજડાજીરે કોઇ કેણે કેરાવ્યાજી. ૩૫
ત્યાંથી રાવળ માલો ચાલીઆજીર એતો પોળીઆને માથે હોજી. ૩૬
ભીખુ માગી રૂપાદે ચાલ્યા દોઢીતે દરવાજે હોજી. ૩૭
ઉભા રહી અલખ બોલીયાંજીરે, પોળીઆને સજીવન કીધો હોજી.૩૮
સાંકડી શેરીનાં સામો મળ્યોરે, સતીનો છેડલો ઝાલ્યો હોજી. ૩૯
રાત અંધારી આવો લુએ ઝુંપ, રાણી તમે કેઠે પધાર્યા હોજી.૪૦
વ્રત એકાદશીનાજીર, ઇશ્વર પુજવા ગયા હતાં હોજી. ૪૧
આપણા સહેરમાં નથી ફુલવાડીયું જીરે, ઢોલને હમેક પાણી હોજી.૪૨
વેલી વાડા આવ્યુ સહેનાંજીરે, બાજી ગઢ ગીરનાર હોજી. ૪૩
ત્રીજી ધણીના ચોકમાજીરે, ચોથો ચાળામાં કરાણી હોજી. ૪૪
સાલ બેઇ છેડલો તાણીઆજીરે ફુલડે ઝાખુ ભરાણી હોજી ૪૫
જે ભરવાડે તમે ગયા હતાજીરે તે મે અમને બતા હોજી. ૪૬

એ પંથ મારા દોહ્યલાજીરે, એતો ખાંડાની ધાર હોજી. ૪૭
પેલો માર મોળી દીકરાજીરે, બીજા ધસલો ઘેડા હોજી. ૪૮
ત્રીજો માર કરલીના વાછડે જીરે, ચોથા ચંદ્રાવળા રાણી હોજી ૪૯
ચાર મસ્તક લઇ આવજો જીરે, રાજ પંથ બતાવું હોજી. ૫૦
ત્યાંથી રાણી માતા ચલીયાજી, આવ્યા પોતાને મંદિરજી. ૫૧
ચારના મસ્તક વાઢી માલો આવ્યા રૂપાદેની પાસ હોજી. ૫૨
ત્યાંથી રૂપાદે માલો ચાલીયાજી, આવ્યા ગુરૂને દ્વાર હોજી; ૫૩
ગુરૂ ગુરૂ મારા દેવ ચાજીરે મારા ભુપ નમાવ્યો હોજી. ૫૪
સર્વ ગતને હરો હરીજીરે માથાના કંકણુ મયા હોજી. ૫૫
પેલો જીવાડ્યો મોળી દીકરાજી, બીજા હંસલો ઘોડા હોજી. ૫
ત્રીજો જીવાડ્યો કરલીનો વાછડોજીરે એની માતાને ધાવે હોજી ૫૭
ચોથી જીવાડી ચંદ્રાવળા જીરે, એતો હરીના આરતી ઉતારે હોજી ૫૮
ભાલે મલ્યો મેઘ વરૂવે જીરે, મુવા સજીવન કીધા હોજી. ૫૯
ગાય શીખે ને સુણે સાંભળેજીરે, વૈકુંઠ એના વાસજી ૬૦
દાસ ધારૂં એમ બોલીયાજી, સંતેનો વૈકુંઠ વાસ હોજી. ૬૧

ભજન રામદેપીરની શાવળ.

અને જીરે બાપજી ભજન વીના મારી ભુખ ન ભાગેરેજી
સ્મરણુ વિના મારી તલપ ન જાગ.
અતર દેવને હું નહી જાચુ રેજી.
કૃપાં કરેને રામદે દયાળા,
અજમલ ઘેર અવતાર ધર્યા હેજી.
જીરે બાપજી આજ ઝુલતાં અમરફળ આસા હેજી.
અવતારણુ રામો દીન દયાળ

દુખ દારીદર ટાળી સુખ દેજો હેજી,
સેવક તણા રામો સદા રખવાસ,
અજમલ ઘેર અવતાર ધર્યો હેજી
જી બાપજી મે કુડાને મારા સતગુર સાચા હેજ.
જનમો જનમનાં કાપે જાળ બણી ઠણી ગુરૂ વાટેને પાટે હેજી,
નેડે રાખોને ધણી એક લગાર,
અજમલ ઘેર અવતાલ ધર્યો હેજી
જીરે બાપજી પાંખવીના પંખી કેમ ઉડશે હેજી.
જળ વીનાં મચ્છીઆના કોણ હેવાસ;
રાજ વીના મછીઆના કોણ હેવાલ;
સુખપતી રામો સદા રખવાળ
અજમલ ઘેર અવતાર ધર્યોહેજી
જીરે બાપ મે ગોરાને મારાજ મળીઆ હેજી
મળીઆરે માલા નીજારી, હરી ભરણે ભાડા વરજી બોલ્યા હેજી
વામદે પીર મને પડશો દેખાડ,
અજમેલ ઘેર અવતાર ધર્યા હેજી.

ધીરાના પદ.

પ્રથમ ભાગ

પદ ૧ રાગ કાફી

ફુલ્યો શું ફરે છે રે ભુલ્યો ભવ કુપમાં પડયો
મનુષ્ય દેહ રૂપીરે ખાગો મ ણ હાથે ચડયો.
ડાહયો થઇ દુનિઆમાં ફરે છે, તેણે શું સર્યું તારૂં કાજ
તેં ન જાણ્યું જે પલકમાં કેમ કરી રહેશે લાજ
ડહાપણ તારૂં જાણવું રે જ્યારે જમ હાથે ચઢયો. ફુલ્યો.
વાંગ મુછી પર તાટક લિડી, નર્કની વાટે સંચાર્યો
મિથ્યા જાણી ભરિ થારી આવ્યા જનમ મર્યા ન ધર્યો,
માટે જેને જાગીરે. અવસર આવી અડયો. ફુલ્યો,
શું થયુ જે સંપતિ ગણી મળી રળ્યા મોટા ઘર બાર,
નિશ્ચિત થઇ હરિ નવ ભજ્યા ધિક પડયો અવતાર.
ધિક તારૂં જીવ્યું રે, હરીએ તને શાને ઘડયો ફુલ્યો
મનમાં લે શીખામણ મારી, મમતા મુકી પડી,
કર સ્મરણ સરજનહારનું જનમ સફળ લે કરી
દાસ ધિરો કહે છે રે સૌથી તું સરસ નીવડયો ફુલ્યો.

પદ

તરણા ઓથે ડુંગરરે, ડુંગરરે ડુગર કોઇ દેખે નહિં,
અજા જુથ માંહરે સમરથ ગાજે સહી
સિંહ અજાયા કરે ગર્જના કસ્તુરી મૃગ રાજન

તખને ઓથે તેજ રહ્યું છે, કાષ્ઠમાં હુતાશન
દહીં ઓથે ઘૃત જાર, તન્તુ એમ છુપી રહી ૧
કોને કહું અને કોણ સાંભળેરે, અગમ નામ અપાર.
આગમ કેરી ગમ નહિરે, વાણી ન પહોચ નિરતાર
એક દેશ એવોરે, બુદ્ધિ થાકી રહે નહિ તરણા, ૨
મન પવનની ગતિ ન પહોંચે, અતિન શીર અખંડ.
રહ્યો સચરાચર ભર્યો બ્રહ્મ પુરણ. જેને રચ્યો બ્રહ્માંડ,
ઠામ નહિ ઠાલોરે એક અણુ માત્ર કહીં ૩
સદગુરૂજીએ કૃપા કરી ત્યારે આપે થયા પ્રકાસ
શાં શાં દોડો સાધે પોતે પોતાની પાસ.
દાસ ધારો કહે છેરે, જ્યાં જોઉ ત્યાં તુંહી તુંહી

પદ

મન તુંહી તુંહી બોલેરે, સુપના જેવું તનમાં તારૂં.
અચાનક જોડી જાશેરે, જેમ દેવતામાં દારૂ. ટેક.
કાકજ જળ પળમાં વણી જસે, જેમ કાગળ ને પાણી
કાયા વાડી તારી કરમાશે, થઈ જાશે ધુળ ધાણી
પાછળથી પસ્તાશોરે મિથ્યા કરી મારૂ મારૂ મન૦ ૧
કાચનો કુંપો કાયા તમારી, વણસતાં નહિ વાર
જીવ કાયાને સગાઈ કેટલી મુકી ચાલે વન મોઝાર
ફોકટ ફુલ્યા ફરવું એચિંતું થાશે અંધારૂં મન૦ ૨
જેવું તેવો સર્વ જાવાનું ઉગરવાનો ઉધારો,
દેવ ગાંધર્વ રાક્ષસને માણસ, સૌને મરણનો મારો
આશાનો મેહેલ ઉચ્ચારે નિંદ્યું આ કારભારૂં. મન૦ ૩

ચંચળ ચિત્તમાં ચેતીને, ચાલો ઝાલો હરિનું નામ.
ધરમ રથ જે હાથે તે સાથે કરો હરિવરનો વિશ્રામ.
ધીરા ધરા ધરશોરે, નથી કોઇ રહેનારૂં. મન૦ ૪

૫૬

અંતે સંત તેડાવોરે હરિનું ભજન કરવા.
કરમાં માળા ઝાલીરે, મુરખ જ્યારે બેઠો મરવા
નાગપણે ઘર ધંધામાં ફાવ્યો, વૃદ્ધપણે હરિ ગુણ ગાય.
ઘર લાગ્યું ત્યારે કુવો ખોદાવે. અગ્નિ કેમ ઓલાવાય.
જીતી બાજી હાર્યોરે, પથ્થરને નાવે બેઠો તરવા. અંતે. ૧
અંત સમે છાપા તિલક બનાવે, ભુલી ગયો જ્યારે ભાન
એરણની ચોરીને શોયનું દાન, એમ કેમ આવે વૈમાન;
ચુરૂ દાન નાખ્યુંરે બુદ્ધિ તારી ગઇ ચરવા. અંતે૰ ૨
જુવાની નારીને જોતા પુત્રના આશા અને એજ મ વહી જાય
હરીને બેઠા ઠગવારે એરીમવર્ષ વર વરવો અંતે૰ ૩
વીશ વર્ષે ઇશ્વર મળે, ભક્તિ કર્યે ભય જાય. અંતે૦ ૪
હરીગુ ધાયા તે બહુ ફાયા તેને મળીયા નીરંજન રાય.
દાસ ધીરા કહે છે રે મટયા ચોરાશી ફરતા ફેરા અંતે૦ ૫

૫૬

ખગડદાર મન સુખાજી, ખાડાની ખારે ચડનું છે
હીમત હથીઆર બાંધરે, [illegible] લડાઇએ લડવું છે
એક ઉમરાવને બાર પટાવ[illegible], એક એક [illegible] ત્રિ [illegible]
એકધણીને એક ધણી મુણી [illegible], વીગતે સત્તાસ ન વીસ
શાં શુરદારે ગજ ઘેર્યારે, તેને જાતી પાર પડવું ખગડ.

ધાંત્ય પ્યાદલ તારી પુઠે ફરે છે તે વળી કામને કારણ
લોભ મોહ અને વળી માયા મમતા એવા જુલમી જોરાવરજોધ
અતી બળીષ્ટ સ્વારીરે. એ સાથે અથડવું છે   ખબડ૦
પ્રેમ પલાણ્યા કરી જ્ઞાન ગોડે ચઢી સદગુરૂ શબ્દ લગાર
શીલ સછોપને ક્ષમા ખડ્ક ધરી, ભજન ભડાકે રામ
ધરો દાવ ઝાલીરે નારભય નચાને અડવું છે.   ખબડ૦
શુરત તુરત ને ઈંગળા સુશુમણી, ગંગા સ્નાન કીજે
મન મવનથી ગગન મંડળ ચઢી ધીર, સુધારસ કીજે
રાજે ઘણું રીઝેરે, ભજન જંડ ભરવું છે   ખબડ૦

પદ

મુની મોહ્યારે સહુ નસ્તાની પ.યા
લેભાવાને લીધારે પંડીત પુરાણી એમ છોલી કીધાં ચકચુર
અંતર ભેદી એવા પંડીત પુરાણી એમ છોલી કીધા ચકચુર
માયાતણી મોહ જાળમાં એમ ફરે છે ઘેલાતુર
કીના નમંરને ગયા વિખિયામાં વીરાઈરે   મુની૦ ૧
પારાશર પુંડરીક એવા ડાહ્યા મુની નારદ વશ કીધા
ચાંદ સુરજ લલચાઈ ગયાં, એમાં લક્ષણવંતા લુંટી લીધા
એકલ શ્રંગી શરખારે, ગયા તનમાં લલચાંઈરે   મુની૦ ૨
જોગી સન્યાશી સેવડા, એમ જતી ન જોણે મલેચ
એટલા દળમાં લલચાઈ ગયાં, ભલા લુટી લીધા ભેખ
સરભંગીના ખરખારે, ગયા મનડાચા લલચાઈરે   મુની૦ ૩
સઘળી મારા ખપરમાં, એમ જાણ સઘળાં લોક
બ્રહ્મ વિષ્ણુ નમાવીઆ તારૂં ડહાપણુ જાણે કોક
દાસ ધીશ કહેછેરે, કાયા ક્યાંસુધી માયા.   મુની૦ ૪

પદ

દુનીયાં તે દીવાનીરે, બ્રહ્માંડ પાખંડ પુજે
કરતાં વાસે પાસેરે, મુરખને નવ સુજે ટેક૦
જીવ નહી તેને શીવ કરી માને, પુજે કાષ્ટ પાષાણ
ચૈતન્ય પુરૂષને દુરેરે મુકે, એવી અની જગ અજાણ
ચરકને અજવાળેરે, પારસ નવ સુજે દુનીયાં૦
પથરનુ નાવ નીરમાં મુકે, સો વર પટકો શીશ
કોટી ઉપાયે તરે નહી તેતો બુડે વસા વીશ
વેળુમાં તેલ કયાંથીરે ધાતુની ધેનું કેમ રૂઝે દુનીયાં૦
અંતર મેલ ભર્યો અની પુરણ નીમ નીમત જળમાં ન્હાય
સાથ ડસીને દરપાં પેઠાપછે નાફડે કાપે શુ થાય
ધાયલ થની ધાયલરે જાણે કોઇ જ્ઞાની રૂદે દુનીયાં૦
દુર નથી નાથ છે નજીક નીરંજન પ્રગટ પંડમાં તું પેખ
દીલ સુધારી દીદાર તારો, પછી તારા રૂદીયામાં દેખ
ધોરીવર ધણુ ધીરાંના રે જગતનાં જાહેર ઝુઝે દુનીયાં૦

પદ

જેને રામ રાખેરે તેને કોણ મારી શકે
અવર નથી જુદેરે તાવ મારા પ્રભુ તી પખે ટેક
ચેહે સપ્તરનો બીબા ગવે, ને રંકને કર રાય
સ્થળને સ્થાનક જળ ચલાવે, જળ સ્થાનક સ્થળ થાય
તરણાનો મેરૂરે, મોહનો તરણુ થાય
નિભાડામાંથી બળતાં રાખ્યા. મંઝારીનાં બાળ
ટીટાડીના વાસે ધડા ઉગાર્યાં એવા છો રાજ રખવાળ

આંબ વેળા આ ારે, પ્રભુ તમે તેની તકે જેને૦
બાણુ તાણીને ઉભો પારધી, સીચાણો કરેરે તકાવ
પારધીને પગે ડશિયા, સીચાણે શિર બાણ.
બાજ પડયો હેઠેરે, પ ખા ઉડી ગયાં સુખે જેને૦
ગજ કાતરણી લેઇને બેઠા, હરજી તો દિન ચાળ
વધે ઘટે તેને કરે બરાબર, સૌની લે સંભાળ.
ધણીતાતા ધીરાનોરે, હરિતો મારો હસે હકે જેને૦

પદ

ભરપુર ભાસેરે, બ્રહ્માંડની કયમ બ કે
અનુભવ અજવાળુંરે, આતમા દ્રષ્ટિ જેમ અટકે
સ્થાવર જંગમ શચગચર, પશુ પ ખી જંતુ જીવ
પોતે કરતા પોતે હરતા સબઘટ દેખ્યા શીવ
ભમણા તો ભાગીરે, અલક લેહ લાગી લટકે ભરપુ૦
મા મેડકીએ મણિધર માર્યો, સમુદ્ર પી ગયા મીન
અજાએ આભને ઉદરમાં રાખ્યું, એમ ધણી પ્રજાને આધીન
ખગ બાજ ઝડપેરે, શ્વાન ભયથી સિંહ સટકે ભરપુર૦
નાવડી ઉપર નીર ચડી ચાલ્યું, જેમ ચરૂ પર ચડયો ચુલ
અસ્વાર ઉપર તોરંગ ચડીયો, એતો ભારે ભુલાણી ભુલ.
કામને કરોધ કીધોરે, જોઇ તે ઝાલી ઝટકે ભરપુ૦
ધણી ધાર્યાં વસ્તુ વકાણી, જેમ હિરે બળે કુઝાગ
હીરા કુંજરે નાર કલાળ, અને સોનાએ નકરે ધાગ.
ચીત ચોટી ધારારે બાંધ્યો તે રંગ ટકમ ફુટકે. ભરપુરે૦

પદ

હીરાની પરીક્ષા જેની હોય તે જાણે
મુરખ ના ં મોહાર જાણે [illegible] આણે ટેક
જમ મરી બરોબર મુખ ન જાણે એવો ઝગત ભક્તનો ઠાઠ
પુરૂષ ી ગાયતા પત્ર ન જાણે ગોતુ ખાંડ એક ઘાટ
એવ સમજાવું પતીજ તોયે નવ આણે હીરાની૦
મુરખ કહે હીરો લાવ્યે તે તણુ સાથે ચાય
કોઈક જાણુ મળ્યો તેણે ઝડપી લીધો તો તેની કીંમત થાય
ગુણુ ગાય જગવે વાણીરે, પુરણુ પ્રમાણે હીરાની૦
ભગત થયા પણ ભેદ ના જાણ્યો કરે તરવાનો ઉપાય
તન ભેગી મન કંચા કાની એવે કરણે કેમ ઉતરાય
ઘર ધંધાના ઘાણીરે તેમાં તેલીના તાલે હીરાની
જાગ જગન જપ તપને તીરથ તેમાં સૌથી મોટો સત્સંગ
સુકા ડાળ વેલ થઇ રસ પીલે તોય અધુરો રહ્યો બાળબોરંગ
ધાર. સેવ્ય હીરારે રાત દિવસ વહાણે હીરાની૦

પદ

વાડો વાળ બેઠો રે પોતાનો પંથ કરવાને
છળ કરીને છેતરીરે પરાયાં ધન હરવાને ટેક૦
રામાનંદીને મહાનદી સ્વામી સહેજાનંદ સમજાવે
કબિર પંથી દુખીરે વાળા એતો ભણે ભણેને ભુલાવે
કપટ સંગ દોડેરે ઉ ાય ઉદર ભરવાનો વાડો૦
બાજનો વાડો ગાય ભેંસને વાડો કોઇ વાઘનો વાડો દેખાડે
અબંધ નાથ કેમ બાંધ્યા ં આવે તેને કસમ કરી દેખાડે

શુર થઇ ગગન ગાજેરે અચળ ઠાઠ કરવાને વાડો
પ્રાંતે કરી પથરને પુજાવે, ધાતુ પ.પાણુ
વસ્તર સંગ તે કુમર પુજાવે, તેમાં કેણુ કરે કલ્યાણ
તીરથ વરૂત દોડેરે અકુગ એ મારગાડો
સિંહ રાજાથી ડરેરે દુનિયાં સિંહ તે ડરે નહિ કોય
સોહ સોહ વીજાનદ સ્વાગી એમ અખિલ આત્મા બ્રહ્મ ચિન્મ
સુરરંગ વારા ધારારે, ધણીનું ધ્યાન ધરવ.ને વાડો૦

૫૬

અનુવતી અ વોરે જ્ઞાન ગર્તા ધરનાસ
ભેદ બતાવોરે બ્રહ્મ માંહે ભગનારા
કહો પવનનું મૂળ ગ્રામને ક્યાંથી આવ્યું મન
ઠીક ઠીક ઠેકણું બત.વો કયાં રહે જીવ
જુજવા અરથ કરી બતાવો કયાં રહે જીવ
અખંડ જયોતી ઝગાકેરે બ્રહ્મ ભેદ છે ન્યારા
પ્રગટ પીડ ગ યો પ્રથવિપર જીવ શીવ જાતાં કયાં જાય
નાદ બંદુ મન પવન સુદ્ધ સરવે કયાં ભમ.ય
રીત બતાવોરે આગમ વાત વઠનાગ અનુ૦
અનુસરી આવો ભેદ બતાવો વીશંભર વિસ્તાર
લાંબો પહોળો ને પચરંગી કેવો છે કરતાર
ધણી નો ધીરાંનો સ્વામી સરજનહારે

૫૬

કળીજુગતો આવ્યોરે દુનિઆમાંથી ઘટી દયા કળીજુગ.
મોટા મોટા માજનરે લક્ષપતી લોભી થયાં

ધરતીમાંથી ધરમ ગયું રે, પાપનું આવ્યું
પંજન તો પાંગળા થઇને વરશે મેડની થઇ ચકચુર
ધરતીએ રસ ચાલીર બાના ફળ વણશી ગયા કળીજુગ૦
શુરાનું શુરાપણું ગયું શતીશે સત
વેદી ભેરી પંડીત પુરાની સૌની મટી ગઇ મત
કળજુગનું એવું કારણુકે લોભમાં લાગી રહ્યા કળીજુગ૦
પૃથ્વીમાં પાખંડ પુંજાશે વિપ્ર કરે વેપાર
સન્યાસી ધન સંચન લાગ્યા પતીવ્રતા નહી નાર
સત્ય ના જડે શોધ્યું રે અસત્યના આપ થયા કળીજુગ૦
છત્રપતી તો વીચાના ન ચુકે તે દુખ કોને કહેવાય
કથા તો કુપાત્રના સુણશે, પ્રસન્ન તો ગરૂડાને પુછાય
દાસ ધારો કહે છે કે આજ્ઞાની તે તો અરધાં થયા કળીજુગ૦

પદ

માયાનો મર્મ મેગરે ભોળા જન માયા વડે
સમગં સંત સુમારે પલકમાં પાર પડે
હેણ પ્રીત રીત મતી માયા કહીએ ચાતુરી વીવેક વીચાર
જાણ્યું માયામાં ખોલણું માયા માયા હરીના દેદાર
શક્તિ માયાનોરે, માયા તો સત રાખે પડે દયા૦
ધ્યાન ધ્યાન હરી સમજો શક્તિ માયા તણું પ્રમાણ
કુરાન પુરાણ વેદ ભેદ ભાને માયા મુળ સંધાણ
આદ દેવી શક્તિરે ગુણવંત ઘટ ઘડે
બ્રહ્મા માયા શંકર માયા માયા વિષ્ણુ રૂપ
માયા શંકર પાર્વતી માયાનું અકુળ સ્વરૂપ

જંતુ જીવ જાયજરે અ એમ અ અ મ આથડે મ મ,
મુરખ કહે મે માયા મુખ ત્યાગ ક ર સંસાર
માયા ત્યાં સુધી કાયા રહેશે સ મર ન હાર
કાયા વડે ધીરારે, માયા વ તુ જડે — માયા૦

પદ

બ્રહ્માંનંદ ભ ગારે આત્મ અનુભ જ પોતે
સોહમ સાધે સાધનરે પ્રગટે પોતામાંથી પોતે — બ્રહ્મા૦
એકવીસ હજાર છસે અજપ જપે, બ્રહ્મા વિષ્નુ શિવ દેવ
એક બ્રહ્માંડ જડ જય ચેતન, સીધ સધન કરે સેવ દેવ
સુરીનર સાધેરે જે તે જ્ઞાના મુનાગતે — બ્ર૦
રવીના તેજવડે રવી રૂ ભાખ્યું મણીને તેજ મણી જ્યોત
આત્માને તેજ આત્મા ઓળખાયો ઉગ્યા અનંત અર્ક ઉદ્યોગ
થયું અજવાળુંરે, વસ્તુ ળી મનમાં તે — બ્ર૦
પંદરમી ભોમી રમે પુરણ બ્રહ્મ ખેલે અખંડ શરીન
શુનુ શાચર ગડ અનેનદ ગડગડે ઉનમુની મન મગન
પાળ બાંલી પોતેરે, પ્રી બાંધી ચીત પ્રીતે
આળ પંપાળ કાળજે મર્વ મટમટી ઉલટ પુલટ ચોટયું ચીત
જે જેમ હતું તે તેમનુ થયું રૂડું આનંદ આજે
ધીરમરજીવારે આણુ છતાં રમે ઓછું ઓથે — બ્રા૦

પદ

જગત પિતા ગતિ અદ્વૈતરે અકળ કળા અવિનાશી
સમગ્ર ભરભરીઆરે ચરાચર ચર વાશી — જગત૦
ધરા અસમાન રવિ શશી લોચન શેષ પગ પાતાળ

પૃથ્વી પિંડ નવસે નવાણું નદી નાડી નિર્મળ ઉદગ આણું વખાણ
આ ા. બ ર રોજ • રે નવ ન ન તારી ાદન ાંશી જગત૦
તેત્ર સ રે ડ સુરીન ર કુર કહ્યાંએ, શે વાણી પ્રકાશ
અષ્ટકુળ પર્વત ઞસ ય આનંદ, બન વાયુદેવ નિશ્વાસ
બ્રહ્માંડ રૂપ બાન્ધુરે પ્રસિદ્ધ જાતી પ્ર જગત૦
નાભી કમ પા માં રૂદર એ રૂદાયા ઉમૈયા નાથ
પવન વિષ્ણુજી કંઠ કૃષ્ણજી શ્રવણુ રસસી શક્તિ માત
મહા મ . મોતાં આનંદ બ્રહ્માણી જગત૦
અ ા ત કહીતગતી ત રી રને પામે પાર
પરમેશ્વર વિશ્વંભર છે વર વાદી વાર હજાર
ધી ધ ા ધ રેરે કટી કાળ ટી ફાંસી જગત૦

૫૬

આત્મ સોધ્યા વિનારે, જે જન સાધન સાધે
સાધે પ્રભુ જુઠા રે, યશ કેમ જાવે વાધે આત્મ૦
રથી રથા રટ જ ા મટત ન ા એમ ી ર નહીં જાય
આત્મ અર્ક ઉગોરે અંતરમેં અજવાળું થાય
ભોજ ભોજન બાખેરે ન ભુખ વિના ખાધે આત્મ૦
મીઠા મેવા વખાણે મુખથી તેને સ્વાદ ના આવે લગાર
જળ જળ જંપે તૃષા નવ છીપે, પે કારે વાર હજાર
અંધેરે વસ્તુ સોધેરે, અજવાળા વિના કયાંથી લાધે આત્મ૦
પોતાના પીઠની ખબર નવ જાણે વાતો શીખી વાતે બાઝે
સેાામ ઉમણી આછી બનાવે, નીતરની નથી કેમ રાજે
હદનો ભેદ નવ જાણેરે બેહદ માટે જીવ બાધે આત્મ૦

શીળ સંતોષ ને ક્ષમા ગરીબી, ગુણ જ્ઞાન નિજ નામ
એ કામ ક્રોધ લોભ મોહ તજે ત્યારે, ધીરે વસી આવે કામ
ધાર મનજીયારે તુરીયા આધારે આત્મા૦

પદ

આદી અંત મધ્યરે, અખંડાનંદ આનંદા
વીગત ગત નિગતેરે વેદા ભેદા નું જાણંદા
કોટી બ્રહ્માંડ તું મધ્યો વ્યાપી વિશ્વંભર સર્જનહાર સંસાર
વિરંચી વિષ્ણુ શિવ સુર, શક્તિ હુવો માંહી રમગુહાલ
ખલક નીપજાવરે કરંદા ખેલંદા આદી૦
તું ચેતનમણી માળા મુક્તાફળ તે મધ્ય પોતે સુત્રનો તાર
જેમ જળમાંતો રંગ જુદ જુદા, એમ વિશ્વા વિશ્વાધાર
અદ્વૈત અવિનાશીરે. હાલંદા બાદ બોલંદા આદી૦
વાવ તળાવ કુળ સરિતા સીંધુ પ્રકટ ઉદક એક દેખ
દ્રુમમાં બીજ બીજમાં દ્રુમલતા. સુન્નતનો વાણો એક દેખ
વિશ્વ વિશ્વંભરરે જાણંદા મધ્યે માણંદા આદી૦
એક હેમના ઘાટ જુજવા નામ ધરાવો ધરી નેમ
બેટા તે બાપ બાપ તે બેટા, તદ્‌વંત નામ ઘાટ નેમ
ધીર ધણીએ ખેલરે, લેવદા બંદા દેવંદા આદી૦

પદ

શરીર વિના સોધનરે પાર કોઈ પામે નહીં શરીર૦
મુકીને ડાળે વળગે તે ટોચે કેમ ચડયા
અધવચથીતો પાખંડી કુટે તો પાછો આવીને પછડાય
અંતે સમજોરે આને ચડ મુળથી મહી શરીર૦

શાસ્ત્ર પુરાણના મત જુજવા, ઘણો કરે સવાદ
બત્રીશ ભોજન રૂડી રસોઇ બનાવી, ચટવાને શાનો સ્વાદ
પાને તલેણુંરે, નહી માખણુ ને મહી શરીર.
વારીર જમ્યો ને નથી જમાડયા, દાંઠા વીના ચલવે જુડ
નથાકો મોદીકનો સ્વાદ વખાણે, એતો મીથ્યા માથાકુટ
વિવેક વિના વસ્તુરે વિચાર વિના દુર રહી શરીર.
અંતર ઘરમાં આણી ઉજળો, નીહાળો નીરંજન નર
મરજીમાએ મરમજ જાણે, બરકુર ભર્યો નથી દુર
ઘોરીધર ખેલે ધીરરે લવણવતે એ લહી શરીર.

પદ

શલેલશક સાકુટરે, હરી ભજનમાં ભંગ પાડે
તેનો સંગ તજીએરે, બુધિ બીજાને બુડાડે શલેલ.
કુડ કપટ ઘટ ભીતર ભરીયું, દંભ પામર અપાર
સોસો વાર તેને સંત સમજાવે, પણ માને નહી લગાર
દુધે ધોયા કોયલારે ઉજળા તે કયાંથી કાડે શલેલ.
અમૃત પાઇને સાપ ઉછેરે, તોય તજે નહી ઝેર
પાલણ પોષણ નિશાન દીન કરતા, કોઇ સમે કરે ઝેર
જાતી સ્વભાવ ન જાયરે, પોતાનું પોતે દેખાડે શલેલ.
હરી ભજન જેને ભાવન નહી, મંદીર તેનું મસાણ
સ્મરણ પુન્ય સમણે નવ સમજે તે પાપી પાખંડી પશું પ્રાણ
ધીક્કાર તેની જનુનીરે એવા સતને જવાડે શલેલ.
ગુરૂ જ્ઞાન હીણ વિશ્વાસઘાતી તે કૃતઘ્ની કહેવાય
દાસ ધીરો કહે તેને વાસ નવ વસીએ સંગ આકુળ થાય

અદીઠ મુખ તેનુરે, કુવે ઉતારી વૃત વાઢે શલેલ.

પદ

બાહસુણી બાજોરે, બીગડ મલ બંગા બણી
પ્રભુનું પત પાળોરે, ભાવે ભજો ભકતો ભણી સુાહ.
હું ચાકર તમો ઠાકર સુરા, પ્રજા તણા પ્રતિ
સંભાળી લેજો સ્વામીરે અંતરજામી આશા ઘણી બાહ.
ભુમી અસ્માન તણો ત્રાસ કધાણો વાલ્યું જળ પવન અગન
દંડા વિરંચી વિષ્ણુ શંકર તમે તોડયા ત્રણ ભવન
સ્વાદે જરા ઉદભી ઝરે બાજી તો તારે હાથે બણી બાહ.
કોટી અપરાધ કોટી ગુના અમ બક્ષો ગરીબનીવાજ
હું તારા બંદ સામુરે, જોજે કરો કરૂણાનીધી સુખ કાજ
લજ્જા મારી રાખોરે, મહાન સંત ચીત્તમણી બાહ.
મારે ભરૂસો નિસ્વભર વિશ્વભર, આશા પુરો અનાથના નાથ
દુખ વિલાપ સંકટ ટાળો હરી હેત કરીને ઝાલો હાથ
બીરાની વારે બાજરે તારે ન મારે પ્રીત ઘણી બાહ,

પદ

ચાતુર ચીતચેલારે અચળ વસ્તુ ખોળી કાઢી
ખટ અટ બારી મેલીરે, પદરમી બારી ઉઘાડી ચાતુર.
પંદરમી ભોમીને પંદરમી બારી, ત્યાં દ્વાર મેલે રંગીલો
પાંચ મેહુલને પાછળ મેલ્યા ત્યારે છઠે મેહેલ છે છબીલો
અલબેલો એકલોરે, ખેલંદા ખેલ ખેલાડી ચાતુર,
ગંગા જમુના સરસ્વતી રૂઠી ત્રવેણી તીરે રંગ રેલી
ઇગલા પીંગળા સુખમણા રાણી ભરે પાણી ઉન મુનીયે આનંદહે

ઝરમર મોતી વરસેરે, વિનાવેલી ખીલી ફુલવાડી ચાતુર.
સુત શીખર અમર અરજન, વિશ્વંભર રાજ બીરાજે
સોળદળ કમળ ઉપર કરે લીલા, ત્યાં અનહદ છંદ વાઝા વાજે
ગડેડે સિંધુ ગાજેરે ફેલ્યા તે જળ પળ ફાડી ચાતુર
પૃથ્વીથી પાહોળુ આકાશથી ઉચુ એવું પરવીન અધર ફરે પંખ
ધીરા મરજીવારે સાકર દુધ પાએ દહાડી ચાતુર.

પદ

પ્રભુ તમ સાથેરે, નાથ મારે પ્રીત ઘણી
ભાવ કરીને ભેટોરે મુજને રાંક ગણી. પ્રભુ.
પ્રલ્હાદની તમો પ્રતિજ્ઞા પાળવા, ધરીયુ નરસિંહ રૂપ
ફુટયો સ્થંભને પ્રગટયા મુરારી, થર થર કંપે મોટા ભુપ
હિરણ્ય કશ્યપ નાખ્યોરે વહાલે મારે હાથે હણી. પ્રભુ.
ભરી સભામાં દ્રૌપદી આણી, તાણવા માંડયાં તેનાં ચીર
નવસે નવાણુ વાહલે તાણ્યા પુરા તોય નવ દેખાય શરીર
પ્રતિજ્ઞા રાખીરે, પાંડવોની નાર તણી. પ્રભુ.
નરસીંહ મેતાની વહાલે હુંડી સ્વીકારી, હેતે કરી ઝાલ્યા હાથ
શામળશાહ સંતને જદપીરે વીનવ્યા, ભેટયા વીશ્વાધાર
રૂપીયા રોકડારે ગીરધર ભટને આપ્યા ગણી. પ્રભુ.
સુદામાના વાહાલે સંકટ કાપ્યાં લક્ષ્મીને આપી નવ નીધ
કંચનના વહાલે મોહોલજ કાધાં નેદુજી દ્વારામતી દીધ
દળીદર કાઢી નાંખ્યુરે. દયા જાણી રાંક તણી. પ્રભુ.
આરે વેળાની પ્રભુ અરજ હમારી માની લઇએ મહારાજ
તમસ ભુ આવે તેને ઉગારી લેજો, બાંહ્ય ગ્રહ્યાની પ્રભુ લાજ
દાસ ધારો કહે છેરે નાથ મારે તુજ ઘણા.

૫૬

પચરંગી બંગલેરે, શોભા તેની સરસ બણી
તેમાં તો બીરાજોરે આપ અલખ ધણી. પચ.
એ બંગલાને દસ દરવાજા દશે દરવાજે નીશાન
બ્રહ્માવિષ્ણુ અરજ કરે છે શેષ ન પામે કંઈ શાન
અકળીત એનારે કહું વાતો એહ તણી. પચ.
સાચા દેવ દેવળમાં બેઠા સદગુરૂ શું નીશાન
અજંપા દોરી ખેચ, પકડ લઇ ચડયો અસમાન
દેખો તપાસોરે ઘટમાં રચના ઘણી પચ.
માળા તીલકનો પાખંડ રચીયો આપ ચીંત્યો નહી કાંઇ
જર્યાંલગી ત્રીતાપ તાપ મળ્યો નહી ભુલ્યો ભમે છે સોપ
ભુલો તારી ભાગેરે સુધ લે આપ તણી પચ.
મનકુ મુકયા તનકુ મુકયા, તેને પાયા ભેદ
દાસ ધીંગ દીલમા પેખે, આપ નીરંજન ભેદ.
મસાણુ કોણુ પુજેરે, મળ્યા તમે ધણી પચ.

સમાપ્ત.

CASES DETERMINED BY THE HIGH COURT AT ALLAHABAD AND BY THE JUDICIAL COMMITTEE OF THE PRIVY COUNCIL ON APPEAL FROM THAT COURT AND FROM THE COURT OF THE JUDICIAL COMMISSIONER OF OUDH

REPORTED BY

Privy Council	...	J. V. WOODMAN, *Middle Temple.*
High Court, Allahabad	...	W. K. PORTER, *Gray's Inn.*
		J. M. BANERJI, *Inner Temple.*

ALLAHABAD:

PRINTED BY F. LUKER, SUPERINTENDENT, GOVERNMENT PRESS,

AND PUBLISHED AT THE GOVERNMENT BOOK DÉPÔT

UNDER THE AUTHORITY OF THE GOVERNOR GENERAL IN COUNCIL.

Price, Re. 1.

THE INDIAN LAW REPORTS.

Published in FOUR SERIES viz.—

CALCUTTA, MADRAS, BOMBAY AND ALLAHABAD.

THE Indian Law Reports, published under the authority of the Governor General in Council, are printed in monthly parts which are issued as soon as possible after the first of each month at Calcutta, Madras, Bombay and Allahabad, respectively.

The reports comprise four series—one for the Calcutta High Court, a second for the Madras High Court, a third for the Bombay High Court and a fourth for the Allahabad High Court.

The cases heard by the Privy Council on appeal from each High Court are reported in the Series for that High Court. Cases heard by the Privy Council on appeal from provinces in India not subject to any High Court are reported in the Calcutta Series.

The Calcutta Series is distributed by the Bengal Secretariat Book Depôt; and the Madras, Bombay and Allahabad Series are distributed direct from Madras, Bombay and Allahabad, respectively.

Persons [illegible] to subscribe for or purchase the reports should apply to—

the officer in charge, Bengal Secretariat, Book Depôt, Calcutta, or

the Superintendent, Government Press, Madras, or

the Superintendent, Government Central Press, Bombay, or

THE CURATOR OF GOVERNMENT BOOKS, United Provinces, Allahabad.

PRICES.

The terms of subscription, and the terms on which current issues and back numbers are sold, are as follows:—

	Without postage. Rs. a. p.	With Indian postage. Rs. a. p.	With Foreign postage. Rs. a. p.
COMPLETE SERIES—			
Current issues, per annum	..	22 8 0	28 0 0
Back numbers per annum	20 0 0	22 8 0	28 0 0
CALCUTTA SERIES—			
Current issues, or back numbers per annum ..	10 0 0	12 8 0	14 0 0
MADRAS, BOMBAY OR ALLAHABAD SERIES—			
Current issues or back numbers per annum .	6 0 0	7 0 0	8 0 0
ANY MONTHLY PART—			
Calcutta Series	2 0 0	2 0 0	2 0 0
Madras, Bombay or Allahabad Series ..	1 0 0	1 0 0	1 0 0

All payments must be made in advance. [illegible] to Calcutta should be addressed to the TREASURER, BENGAL SECRETARIAT, *Writers' Buildings, Calcutta.*

PARTS OUT OF STOCK AND DUPLICATE COPIES.

WHEN a requisition is received for [illegible] of the reports and any Parts are out of stock the following deduction from the foregoing rates is made for such Parts:—

	Without postage. Rs. a. p.	With Indian postage. Rs. a. p.
CALCUTTA SERIES—		
All Parts for one year	7 2 0	8 6 3
Any one Part	0 8 9	0 10 3
MADRAS, BOMBAY OR ALLAHABAD SERIES—		
All Parts for one year	4 4 6	4 11 9
Any one Part	0 5 3	0 5 9

If any Part is lost in transit to a subscriber and the loss is reported to the office of distribution within three months from the date of publication a duplicate will be supplied at the following rate:—

	Without postage. Rs. a. p.	With Indian postage Rs. a. p.
CALCUTTA SERIES	0 8 9	0 10 3
MADRAS, BOMBAY OR ALLAHABAD SERIES	0 [illegible] 3	0 5 9

REPRINTS.

THE Complete Series for the years 1879, 1890, 1891, 1894, 1[illegible]7, 1898, and 1905 to 1911 has been reprinted, and may be purchased at the Bengal Secretariat Book Depôt, Calcutta, either wholly or in part. All parts required to complete the stock of the Reports for other years are now being reprinted. Complete Reports from the beginning to date will be before shortly available at the Bengal Secretariat Book Depôt.

ADVERTISEMENTS FOR THE CALCUTTA SERIES.

ADVERTISEMENTS of law publications only are received. Rates can be ascertained on application to the Bengal Secretariat Book Depôt.

SEVERAL volumes of the Full Bench Rulings, Parts I and II, are available at the Bengal Secretariat Book Depot, Calcutta, at the following rates:—

	Without postage. Rs. a. p.	With Indian postage. Rs. a. p.
FULL BENCH RULINGS Parts I and II	[illegible] 0 0	[illegible] 8 0